

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

(THE TEMPEST)

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΓΟΥΛΙΑΜΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΘΕΟΤΟΚΗ

1914

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΟΝΣΟΣ βασιληᾶς τῆς Νάπολης.

ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ ἀδερφός του.

ΠΡΟΣΠΕΡΟΣ ὁ νόμιμος δούκας τοῦ Μιλάνου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ὁ ἀδερφός του καὶ ἀπὸ σφετερισμὸς δούκας τοῦ Μιλάνου.

ΦΕΡΔΙΝΑΝΤΟΣ ὁ γιὸς τοῦ βασιληᾶ τῆς Νάπολης.

ΓΟΝΖΑΛΟΣ ἔνας τίμιος παλαιὸς συβούλατορας.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ } αὐλικοί.
ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ }

ΚΑΛΙΜΠΑΝ ἔνας ἄγριος καὶ πακόμιορφος σκλάβος.

ΤΡΙΓΚΟΥΛΟΣ ὁ μεσημερᾶς τοῦ βασιλέα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἔνας μεθυσμένος κελλάρης.

*Ο καπετάνιος, ὁ ποδότης, καὶ οἱ ναῦτες ἐνοῦ πλοίου.

ΜΙΡΑΝΤΑ ἡ ψυγατέρα τοῦ Πρόσπερου.

ΑΡΙΕΛ ἔνα ἀγριοκό.

ΙΡΙΣ
ΔΗΜΗΤΡΑ }
ΗΡΑ } ξωτικά.

Ναράϊδες, Θεριστάδες καὶ

*Ἀλλα ξωτικά στὴ δούλεψη τοῦ Πρόσπερου.

Η ΣΚΗΝΗ: "Ἐνα καράβι στὴ θάλασσα· κατόπι ἔνα νησί.

ΠΡΑΞΗ Α'.

ΣΚΗΝΗ Α'. Σ' ἔνα καράβι στὸ πέλαγο.

Ἄκονται πάταγος ἀπὸ βροντὲς καὶ ἀστραπὲς τρικυμίας.

Ἐρχονται δὲ καραβοκύρης καὶ δὲ ποδότης ξεχωριστά.

ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΗΣ. Ποδότη !

ΠΟΔΟΤΗΣ. Ἐδώ, καπετάνιε ! Πῶς πᾶς ;

ΚΑΡΑΒ. Καλά. Πές στοὺς ναῦτες : Βάλτε τὰ δυνατά σας, ἀδεμὴ ποντιζόμαστε. Κουνηθεῖτε, κουνηθεῖτε. (Ἐρχονται οἱ ναῦτες).

ΠΟΔΟΤ. Αἴ παιδιά ! Καρδιά, καρδιά, παιδιά ! Μ' ὅρεξη, μ' ὅρεξη ! Μαζέψτε τὸ λατίνι ! Προσοχὴ στὴ σφυρίζτα τοῦ καπετάνιου.—

Φύσα δῶς νὰ σκάσει δὲ ἀγέρας σου, ἢ βρεῖς μέρος.

(Ἐρχονται δὲ Ἀλόντος δὲ Σεβαστιανός, δὲ Ἀντώνιος, δὲ Φερδινάντος, δὲ Γονάλος καὶ ἄλλοι).

ΑΛΟΝΤΟΣ. Καλὲ Ποδότη, τὸ νοῦ σας ! Ποῦ εἶναι δὲ καπετάνιος ; Κάμετε σὰν ἄντρες.

ΠΟΔΟΤ. Κοπιάστε κάτιο τώρα, στὴ ζωή σας !

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποῦ εἶναι δὲ καπετάνιος, Ποδότη ;

ΠΟΔΟΤ. Δὲν τὸν ἀκοῦτε ; —Μᾶς μποδάτε σ' τὴ δουλειά μας ! Αμέτε στέκε καμπίνες σας. Βοηθᾶτε τὴ φρουρούνα.

ΓΟΝΖΑΛΟΣ. Δίκηρο ἔχεις καλέ, μὰ λάβε ύπομονή.

ΠΟΔΟΤ. Ἀν εἶχε καὶ τὸ πέλαγο. Κάτιο ἀπὸ δῶ ! Γνοιάζονται λέσ γιὰ τοῦ βασιλῆ τόνομα οἱ μούγγιριδες οἱ φυσοῦνοι ; Στὴν καμπίνα, σιγάτε, μὴ μᾶς σκοτίζετε !

ΓΟΝΖ. Καλά, μὰ σκέψου ποιὸν ἔχεις ἔδω μέσα.

ΠΟΔΟΤ. Κανένανε ποῦ ν' ἀγαπάω καλήτερα ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου. Τουλόγουσσον ποῦσαι συβούλατορας, πρόσταξε νὰ σιγάσουν αὐτὰ τὰ Στοιχεῖα καὶ κατάφερε νὰ γένει εἰρήνη στὴ στιγμή, κ' ἔτσι ἐμεῖς δὲ θὰ πιάσουμε πλιὰ σκοινὶ στὸ χέρι φανέρωσε τὴν ἔξουσία σου ! Μὰ δὲ μπορεῖς, κάτεχε χάρη τοῦ θεοῦ πῶς ησες τόσα χρόνια, κ' ἔτοιμάσου στὴν καμπίνα σου γιὰ τὴν ύστερή σου τὴν ὡρα, ἀνέτσιμᾶς μέλλεται.—Μ' ὅρεξη, μ' ὅρεξη, παιδιά ! —”Οἶω ἀπὸ τὴ μέση σᾶς λέω ! (Φεύγει).

ΓΟΝΖ. Μοῦδωρε παρηγοριές μὲ τὸ σπικὶ αὐτὸς δὲ καῦμένος. Δὲν ἔχει, μοῦ κάζεται, ἀπάνω του κανένα σημάδι πῶς εἶναι γιὰ πνεῦμο, μοῦ φαίνεται ἀντὶς δόλοτατος πῶς τοῦ μέλλεται ἡ κρεμάλα. Στάσου στέρεη, μοῦρα καλή, στὸ κρέμασμά του· κάμε τὸ σκοινὶ τοῦ φιλίκου του παλαμάρι μας, γιατὶ τὸ δικό μας λίγο φελάει. ”Αν ἴσως αὐτὸς δὲν εἶναι γεννημένος γιὰ τὴν κρεμάλα ἡ θέση μας εἶναι ἔλευσιν. (Φεύγει).

(Ξανάρχεται δὲ Ποδότης).

ΠΟΔΟΤ. Κάτου τ' ἀλμπουρὸς ! Γειά σας, γειά σας ! Πιὸ κάτου, πιὸ κάτου ! ”Ας ἀρμενίσουμε μ' ἔνα παννί ! (Ἀκούνται μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα). ”Ανάθεμα τὰ φωνατά τους ! Κάνουν ἀντάρα περσότερη ἀπὸ τὴ

φουρτούνα κι' ἀπὸ μᾶς ποῦ δουλεύουμε. (Ξανάρχονται ὁ Σεβαστιανός, ὁ Ἀντώνιος, καὶ ὁ Γονζάλος.) Πάλε πίσω! Τί θέλετε ἔδω; Πρέπει ν' ἀπελπιστοῦμε καὶ νὰ πνιγοῦμε. Ἐχέτε ὄρεξη νὰ ποντιστοῦμε;

ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ. Ἄγκούσα στὸ λαρύγγι σου, φωναρᾶ, βλάστημε, ἅπονο σκυλί.

ΠΟΔΟΤ. Δουλεῦτε ἐσεῖς κάνε.

ΑΝΤΩΝ. Στὴν κρεμάλα, ζαγάρι, στὴν κρεμάλα! Παληόμουλε, ἀδιάντροπε, φωναρᾶ, ἐμεῖς τὸν πνιγμὸν τονὲ φοβόμαστε λιγωτερό σου.

ΓΟΝΖ. Ἐγγυητῆς πιάνομαι ἐγὼ πῶς δὲ θὰ πνιγεῖ, ως κι' ἀν ἥταν ιδι καρδάβι μας ἀδύνατο σὰν καρυδοτοέφλιο, καὶ οαγισμένο ὅσο μία ξεπατωμένη κούρθα.

ΠΟΔΟΤ. Προσάνεμα ἀρμενίστε· ἀπλώστε καὶ τὰ δύο τὰ παννιά!

"Οξω στ' ἀνοιχτά, στ' ἀνοιχτά! ("Ερχονται ναῦτες βρεμένοι).

ΟΙ ΝΑΥΤΕΣ. "Ολα εἶναι χαμένα! Στοῦ θεοῦ τὸ χέρι· ἀς περικαλεστοῦμε· ὅλα εἶναι χαμένα.

ΠΟΔΟΤ. Τί λέτε; Πρέπει νὰ πνιγοῦμε;

ΓΟΝΖ. Ο βασιλῆς κι' ὁ γιός του δέησες κάνουν.

Κ' ἐμεῖς μαζῆς ἀς προσευκηθοῦμε, ἥ ἵδια

Εἶναι κι' ἐμᾶς ἥ τύχη μας.

ΣΕΒΑΣΤ.

Δὲν ἔχω

Πλιὰ ὑπομονή!

ΑΝΤΩΝ. Οἱ μεθύστακες ἐπαῖξαν

Μὲ τὴ ζωὴ μας δολερά! Γιὰ κοίτα

Ἐκεῖνον τὸ φαρδύστομο ληστή! —

Ὦ ποῦ νὰ σὲ ξεπλύνει στὸν πνιγμό σου

Δέκα φορὲς ἥ στέγνη κ' ἡ πλημμύρα!

ΓΟΝΖ. Κι' ὅμως θὰ πάει στὴ φούρκα! κι' ἀς ὅμονει

Κάθε σταξὶὰ ἀρμῇ τὸ ἐναντίο, κι' ἀς χάσκει

Γιὰ νὰ τὸν καταπιεὶ πλατειὰ τὸ κῦμα.

ΑΝΑΚΑΤΕΜΕΝΕΣ ΦΩΝΕΣ ΑΠΟ ΜΕΣΑ. Θεέ, ἐλέησέ μας.—Τσακιζόμαστε, τσακιζόμαστε! —Γειά σας, γυναῖκα καὶ παιδιά! —Γειά σου ἀδερφέ! —Τσακιζόμαστε, τσακιζόμαστε, τσακιζόμαστε!

ΑΝΤΩΝ. Πᾶμε ὅλοι νὰ βουλήσουμε μὲ τὸ βασιλέα. (Φεύγει).

ΣΕΒΑΣΤ. Πᾶμε νὰ τὸν ἀποχαιρετήσουμε. (Φεύγει).

ΓΟΝΖ. Τώρα θᾶδινα χίλια μίλια θάλασσα γιὰ μιὰ ζευγιὰ φτωχειὰ γῆς, κι' ἀς ἥτουν ὅλη ζόκια, ὅλη μυρδάγκαδα, ὅτι κι' ἀν ἥταν. Τοῦ οὐρανοῦ τὸ θέλημα ἀς γένει, μὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω ἀπὸ θάνατο στεγνό. (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Β'. Τὸ νησί· μπρὸς στὸ κελλὶ τοῦ Πρόσπερου.

"Ερχονται ὁ Πρόσπερος καὶ ἡ Μιράντα.

ΜΙΡΑΝΤΑ. "Αν μὲ τὴν τέχνη σου ἔφερες, πατέρα

Πολὺ ἀκριβέ, σ' αὐτὴν τὴν ταραχὴ

Τὴν ἀγριαν ἀρμῃ, ησύχασέ την τώρα.

Δείχνει δὲ σύρανδος πῶς θάμελε νὰ χύσει
Κάκοσμη πίστη, ἀν, ὡς τὸ πρόσωπό του
Τὰ κύματα ἀνεβαίνοντας, τὴν φλόγα
Δὲν ἔσβυναν. "Ω! ἐπόνεσα μὲν εἰκείνους,
Ποῦ εἶδα νὰ τυραγνιῶνται! "Ενα ὕρη πλοῖο,
Ποῦ βέβαια μέσα του εἶχε εὐγενικὰ
Πλάσματα, δὲ συντρίμμια! τσακισμένο!
"Αχ! τὴν καρδιά μου καθαυτὸν ἔχει κρούσει
Κείνη ἡ κραυγή! Ψυχὲς δυστυχισμένες
Ποῦ χάθηκαν! "Αν ἥμιουν δυνατὸς
Θεός, μέσα στὴ γῆ θᾶχα βυθίσει
Τὸ πέλαγο, πρὶν ἡ ἄρμη καταπιεῖ
Τῷ μορφῷ πλοῖο κι' ἀντάμα τές ζωῆς
Ποῦ μέσα του βαστοῦσε!

ΠΡΟΣΠΕΡ. *"Ελα στὸ νοῦ σου!"*
Πλιὰ μὴ φοβᾶσαι· εἰπὲς τῆς τρυφερῆς σου
Καρδιᾶς: κακὸ δὲν ἔγινε κανένα.

ΜΙΡΑΝΤΑ. Μαύρη μέρα!

ΠΡΟΣΠΕΡ. *Δὲν ἔγινε κανένα*
Κακό· γιὰ σὲ μονάχα τάκαμα δὲν
Γιὰ σέ, ἀκριβή, γιὰ σένα, κόρη, ποῦ
Δὲν ἔρεις ποιὰ εἶσαι, ἀφοῦ δὲν ἔρεις ποῦθε
Κρατιέμαι ἔγώ, μηδὲ πῶς εἴμαι κάτι
Περσότερο ἀπ' τὸν Πρόσπερο ποῦ δρίζει
"Ενα πολὺ φτωχὸ κελλὶ καὶ ποῦναι
"Ο δχι μεγαλείτερος γονήρος σου.

ΜΙΡΑΝΤΑ. "Ο νοῦς μου δὲν ἔγνοιάστηκε ποτὲ
Νὰ μάθω περισσότερα.

ΠΡΟΣΠΕΡ. *Μὰ εἶναι ὥρα*
Περσότερα νὰ ἔρεις. Δός μοι χέρι
Τὸ μαγικό μου φόρεμα νὰ βγάλω. (Πιθόνει χάμου τὸ πανωφόρι του.)
"Ετοι.—Αὕτοῦ στάσου, τέχνη μου.—Καὶ τώρα
Παρηγορήσου· στέγνωσε τὰ μάτια.
Τὸ τρομερὸ τὸ θέαμα τοῦ πνιγμοῦ,
Ποῦ ἀγγιέστην καρδιά σου καθαυτὸ
Τοῦ σπλάχνους τὴν οὖσία, μὲ τέτοια πρόνοια
Τῆς τέχνης μου τὸ διόρισα καὶ τόσο
"Ασφαλισμένα, ποῦ οὔτε μιὰ ψυχή,—
"Οχι, κανένα πλάσμα μήτε τρίχα
Δὲν ἔχασε στὸ πλοῖο πῶγεις ἀκούσει
Νὰ σκούζει καὶ ποῦ τὸ εἶδες νὰ βουλάει.
Κάθουν, τὶ πρέπει πλειότερα νὰ μάθεις.

ΜΙΡΑΝΤΑ. "Αρχισες νὰ μοῦ πεῖς πολλὲς φορὲς
Ποιὰ εἴμαι, μὰ πάντα ἔσωπαινες, τοῦ κάκου
"Αφίνοντάς με νὰ ρωτῶ, καὶ πάντα
"Ετέλειωνες: «'Ακόμα δὲν εἶν' ὥρα.»

ΠΡΟΣΠΕΡ. Τώρα ἥρθε ἡ ὥρα! Αὐτὴ ἡ στιγμὴ προστάζει
Τ' αὐτιὰ ν' ἀνοίξεις· σύγκλινε καὶ γρίκα!

Μπορεῖς νὰ θυμηθεῖς ἔναν καιρὸν
Ποῦ ἀκόμα στὸ κελλὶ δὲν εἶχαμε ἔρθει ;
Δὲν τὸ πιστεύω, τὶ δὲν εἶχες κλείσει
Τρεῖς χρόνους.

MIPANTA. Βέβαια, ἀφέντη, ἔγὼ θυμοῦμαι.
ΠΡΟΣΠΕΡ. Σὰν τὶ θυμᾶσαι ; Σπίτι, πρόσωπα ἄλλα ;
Πές μου ἀπὸ κάποιο πρᾶμα μιὰν εἰκόνα
Ποῦ νάμεινε στὸ νοῦ σου.

MIPANTA. Απόμακρη εἶναι
Σὰν ὅνερο, ὅχι πρᾶμα θετικὸν
Ποῦ νὰ τὸ βεβαιόνει ἡ θύμησή μου.—
Δὲν εἶχα μιὰ φορὰ πέντε ἔξι δοῦλες
Ποῦ μ' ἐπροσέχαν ;

ΠΡΟΣΠΕΡ. Εἶχες, ναί, Μιράντα,
Ἄκομη περισσότερες. Μὰ πῶς
Ἐμεινε αὐτὸ δλοζώντανο στὸ νοῦ σου ;
Καὶ τί ἄλλο βλέπεις πίσω στὸ σκοτάδι
Καὶ στοῦ καιροῦ τὴν ἀβυσσό ; Μὰ ἀν κάτι
Θυμᾶσαι ἀπὸ πρὸν ἔρθεις ἔδω πέρα,
Ἴσως θυμᾶσαι κι ὅλας καὶ πῶς ἥρθες.

MIPANTA. Αὐτὸ ὅχι.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Εδῶ καὶ δώδεκα χρονιὲς
Ο κύρης σου ἦταν δούκας τοῦ Μιλάνου
Καὶ δυνατὸς ἀφέντης.

MIPANTA. Κύριε, δ ἵδιος
Πατέρας μου δὲν εἶσαι ;
ΠΡΟΣΠΕΡ. Ή μάννα σου ἦταν
Ολη μιὰ καλωσύνη καὶ ἐμολόγα
Πῶς ἤσουν θυγατέρα μου· καὶ δούκας
Τοῦ Μιλάνου δ πατέρας σου ἦταν κ' εἶχε
Μονάχη μιὰ βασιλοπούλα κόρη,
Βλαστάρι ἀπὸ τὸ αἷμα του.

MIPANTA. Ω οὐρανέ μου !
Ποιὰ μαύρη μοῖρα μᾶς ἔδιωξε ἐκεῖθε
Η τὸ καλό μας ;
ΠΡΟΣΠΕΡ. Καὶ τὰ δυὸ παιδί μου.
Μοῖρα κακὴ μᾶς ἔδιωξε ὅπως εἴπες,
Μὰ ἡ τύχη ἔδω μᾶς γλύτωσε.

MIPANTA. Ω ἡ καρδιά μου
Ματόνεται ὅταν σκέφτομαι τὴν πίκρα
Ποῦ σούδωκα καὶ δέν τηνε θυμᾶμαι !
Ξακλούθησε, ἀν δρῆσε.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ο ἀδερφός μου,
Καὶ θειός σου, Ἀντώνιος, τόνομα του, γρίκα
Παρακαλῶ σε, (νὰ βρεθεῖ ἀδερφός
Ἀπιστος τύσο !) ἐκεῖνος ποῦ σιμά σου
Ἡταν γιὰ μένα δ πλιὸ ἀκριβὸς στὸν κόσμο,
Καὶ ποῦ τοῦ κράτους τοῦχα παραδώσει

Τὴ βασιλείᾳ, τὴν πρότη τότε ἀπ' ὅλα
Τάλλα οῃγᾶτα, καθὼς πρῶτος δούκας
Ο Πρόσπερος ἔκεινον τὸν καιρό ἦταν,
Καὶ γιὰ τὸ ἀξίωμά του ξακουστὸς
Κι' ἀνόμοιαστος στές λεύτερες τές τέχνες,—
(Αὐτές μονάχα ἔγῳ καλλιεργοῦσσα
Κι' ἀφησα τὸ βασίλειο τοῦ ἀδερφοῦ μου,
Καὶ γιὰ τὸ κράτος ἡμουν τέλεια ἔνος,
Τὶ οἱ μυστικὲς σπουδὲς μὲ συνεπαἰρναν,
Μὲ συναρπάζαν, — ὁ ἄνομος ὁ θειός σου ...
Μ' ἀκοῦς ;

ΜΙΡΑΝΤΑ. Προσέχω, Κύριε, ὅσο μπορῶ.
ΠΡΟΣΠΕΡ. Μιὰ κ' εἶχε μάθει πῶς νὰ κάνει χάρες

Καὶ πῶς νὰ τές ἀρνιέται, ποιὸν νὰ φέρνει
Ομπρὸς καὶ ποιὸν δπίσω νὰ κρατεῖ
Γιὰ νὰ μὴν παραψύφονται, ἀρχινάει
Νὰ ξανακλώθει αὐτὸς τὰ πλάσματά μου,
Ἡ νὰ τὰ κάνει ἀλλοιώτικα ἢ κι' ἀλλοιῶς
Νὰ τὰ ξεκαίνουν οργόνει τὸ στρηφτάρι
Τῆς θέσης καὶ τοῦ ὑπάλληλου κρατῶντας,
Σήκωνε κάθε καρδιὰ μὲς στὸ κράτος
Στὸν ἥχο ποῦ ἦταν ἀρεστὸς στ' αὐτή του·
Κ' ἔτσι ἔγινε ὁ κισσός, ποῦ τὸν κορμό μου
Τὸ δουκικὸ εἶχε κρύψει, κ' ἐμυζοῦσε
“Ολην τὴ χλωρωσιά μου! Δὲν προσέχεις;

ΜΙΡΑΝΤΑ. “Ω νὰι προσέχω, ἀφέντη!
ΠΡΟΣΠΕΡ. “Αν θέλεις, ἄκου!

Τὸν κοσμικὸν σκοποὺς ἔτσι ἀμελῶντας,
“Ολος ἀφιερωμένος στὴ μονάξια,
Καὶ στὸν καλλωπισμὸ πάντα τοῦ νοῦ μου
Μ' αὐτὸ ποῦ μονάχὰ γιατὶ εἶναι τόσο
‘Απόκρυφο περσότερον ἔχει ἀξία
‘Απ’ ὅσα ξετιμόνει ὁ κοινὸς κόσμος,
Στοῦ δολεροῦ ἀδερφοῦ μου τὴν καρδιὰ
Ξύπνησα μιὰ προαίρεση κακούργα,
Κ' ἡ ἐμπιστοσύνη ποῦχα, ὅπως λαχαίνει
Σ' ἔναν καλὸ γονέα, μέσα σ' ἔκεινον
‘Εγέννησε τὸ ἀντίθετο : ἔνα δόλο,
Μεγάλον τόσο, ὅσο ἡ δικῆ μου ἡ πίστη
Ποῦ τέρμονα δὲν εἶχε, ἀληθινὰ
Μιὰ πίστη δίχως ὅρια. Κι' ὅντας ἔτσι
Κύριος αὐτὸς ὅχι μονάχα ἀπ' ὅλο
Τὸ εἰσόδημά μου ἀλλὰ κι' ἀπ' ὅσα εἰμπόρειε
Τὸ ἀξίωμά μου στανικῶς νὰ εἰσπράξει,—
Σὰν ἔνας ποῦ μὲ τὸ νὰ λέει τὸ ψέμα,
Τόσο ἔκαμε νὰ φταίξει τῆς ἀλήθειας
Τὴ μνήμη του ποῦ ὁ ἵδιος δίνει πίστη
Στὸ ψέμα του,—ἔτσι ἐπίστεψε κ' ἔκεινος

Πῶς ἦταν τῶντι δόδύκας, μὲ τὸ ποῦ ἦταν
Στὸ ποδάρι μου κ' είχε τῆς ἀρχῆς
Τὸ θῶρι μόνο μὲ δλα τὰ προνόμια.
Ἡ φιλαρχία του ἀξαίνοντας μ' αὐτά ...
Μ' ἄκοῦς;

MIPANTA. Τὴν κουφαμάρα θὰ γιατρεῦαν,
Ἄφεντη, όσα μοῦ λές.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Γιὰ νὰ μὴν εἶναι

Μηδὲ φραγμὸς ἀνάμεσα στὸ μέρος
Καὶ τὸ πρόσωπο πῶπαιζε, ἦταν χρεία
Νὰ γένει δούκας τοῦ Μιλάνου ἀπόλυτος.
Γιὰ ἔμε, τὸ μαῦρο, ἡ βιβλιοθήκη μου ἦταν
Ἄρκετὴ δουκαρχία, γιὰ βασιλεία
Κοσμικὴ ἥμουν ἀνάξιος, ἐσκεφτότουν·
Κ' ἐνώθη (τόσο γιὰ ἔξουσία διψοῦσε)
Μὲ τὸ Ναπολιτᾶνο βασιλέα,
Τάζοντας του προσκύνηση καὶ φόρο
Χρονικὸ κ' ὑποτάζοντας τὸ στέμμα
Στὴν κορώννα του κ' ἔτσι τὸ δουκᾶτο,
Τὸ ἀλύγιστο ὡς τὰ τότε, (ῷ δυστυχιά σου
Μιλᾶνο !) σ' ἀτιμώτατη δουλεία
Τὸ ἀνάγκασε νὰ σκύψει.

MIPANTA. "Ωχ, οὐρανέ μου !

ΠΡΟΣΠΕΡ. Τὴ συμφωνία τοὺς γρίκα καὶ τὴν ἐβγαση
Κ' ἔπειτα πές μου ἀν ἦταν ἀδερφός !

MIPANTA. Θ' ἀμάρταινα ἀν κακὸ γιὰ τὴ γιαγιά μου
ἔβαζε δ νοῦς μου. Διαστρεμένα τέκνα
'Απὸ ἀγαθὰ λαγγόνια ἐγεννηθῆκαν.

ΠΡΟΣΠΕΡ. "Ακού τὴ συμφωνία: δὸ Ναπολιτᾶνος,

Ποῦ ἦταν δχτρός μου παλαιός, συγκλίνει
Σ' δ, τι δ ἀδερφός μου ἔζητει· δηλαδή,
Μ' ὅρο νὰ προσκυνήσει καὶ δὲν ξέρω
Πόσο φόρο νὰ δίνει κάθε χρόνο,
'Ο βασιλῆᾶς ἀπ' τὸ δουκᾶτο ἀμέσως
Τὸ αἷμα μου καὶ μὲ νὰ ξεριζώσει,
Καὶ τῶμορφο Μιλᾶνο τοῦ ἀδερφοῦ μου
Νὰ παραδώσει μ' ὅλες τὲς τιμές.
Κ' ἔνα προδοτικὸ φουσάτο τότες
Ρογεύει δ Ἀντώνιος κ' ἔνα μεσανύχτι,
Γιὰ τὸ ἔργο ἐκεῖνο στοιχειωμένο, ἀνοίγει
Τὲς πόρτες τοῦ Μιλάνου καὶ στὴ νέκρα
Τῆς νύχτας ὅργανά του διορισμένα
Μᾶς ἄρπαξαν ἐκεῖθε, ἐμὲ καὶ σέ,
Πώβαλες τὶς φωνές !

MIPANTA. "Ωῆμέ, τί λύπη !

Ἐγώ, ποῦ δὲ θυμοῦμαι πῶς θρηνοῦσα
Τότες, ἃς ξανακλάψω. Αὐτὴ δὲ φορμὴ
Τὸ δάκρυ ἀπὸ τὰ μάτια μου στραγγίζει.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ὅτις λίγο ἀκόμη καὶ σὲ φέρων
Ἄμεσως στὴν ὑπόθεση ποῦ τώρα
Μᾶς γγίζει καὶ ποῦ δίχως της θὲ νάταν
Τούτη ἡ ἴστορία πολὺ ἄκαιρη.

MIPANTA.

Γιατί

Κείνην τὴν ὥρα δέ μας ἀφανίσαν;

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ἐρώτηση σωστή, κορίτσι· κράζει
Τὸ ξῆτημά σου ἡ ἵδια μου ἡ ἴστορία.
Δὲν ἐτολμῆσαν, ἀκοιτή μου τόσην
ἀγάπη τρυφερή μοῦχε ὁ λαός μου·

Καὶ δὲν ἔβάλαν τέτοια αἰματερή

Σφραγίδα ἀπάνου στὸ ἔργο τους, μὰ ἐδῶσαν
Χρῶμα πλιὸν ὅραιο στὴ σκοτεινὴ βουλή τους.

Κοντολογής μᾶς ἔρριξαν σὲ μία

Βάρκα, μᾶς πῆραν στ' ἀνοιχτὰ καμπόσα

Μῆλα, καὶ ἔκει εἶχαν ἔτοιμο ἔνα σάπιο

Σκαφίδι καραβιοῦ, χωρὶς παννιὰ

Χωρὶς κατάρτια, οὐδὲ ἄψινα, οὐδὲ ξάρτια,

Ποῦ τόχον παραιτήσει καὶ οἱ ποντίκοι

Ορμηνεμένοι ἀπὸ τὸ φυσικό τους.

Σ' αὐτὸν μᾶς ἔφορτῶσαν νὰ θρηνοῦμε

Τοῦ πελάγου ποῦ ἐμούγγριζε σ' ἐμᾶς

Καὶ στεναγμοὺς νὰ σίχνουμε τοῦ ἀνέμου,

Ποῦ, σπλαγχνικὸς ἀντιστενάζοντάς μας,

Μᾶς ἔκανε κακὸ μόνο ἀπὸ ἀγάπη.

MIPANTA. Ωὶμέ ! γιὰ σὲ τί βάρος ἥμουν τότες.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ήσουν γιὰ μένα Χερουβίμ σωτήριο !

Χαμογελοῦσες δὴ ποτισμένη

Μὲ οὐράνιο θάρρος, ἐνῶ ἔγὼ μὲ στάλες

Ἐράντιζα τὴν θάλασσα ἀρμυρές,

Βογγῶντας κάτου ἀπὸ τὰ βάσανά μου.

Κι ἀυτὸν μέσα μου ἀνάστησε μὰ ἀντρεία

Καρτερικὴ καὶ θάρρος νὰ ὑπομείνω

"Ο, τι θ' ἀκολουθοῦσε.

MIPANTA. Καὶ πῶς τότες

Ἄραξαμε;

ΠΡΟΣΠΕΡ. Τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ.—

Εἴχαμε λίγα θρόφιμα καὶ λίγο

Γλυκὸν νεράκι ποῦ ἔνας Ναπολίτης

Ἄρχοντας, δ Γονάλος, (αὐτὸς ἥτουν

Τότες διορισμένος πρωτοστάτης

Στὸ σκέδιο αὐτό,) μᾶς τόδωσε ἀπὸ σπλάχνος,

Μαῖη καὶ πλούσια ρεῦσα καὶ λινὰ

Κι ἄλλα χρειασίδια διάφορα ποῦ ὡς τώρα

Πολὺ μᾶς ἔχοησίμεψαν κι δμοίως,

Ξέροντας ποῦ ἀγαποῦσα τὰ χαριαά μου,

Εὐγενικά μ' ἐπρόβλεψε ἀπὸ μέσα

Ἄπὸ τὴν βιβλιοθήκη μου μ' ἔκεινα

Τὰ βιβλία ποῦ περσότερο γιὰ μένα
Ἄξιζουν παρὰ δὲ θρόνος μου.

ΜΙΡΑΝΤΑ. Μιὰ μέρα
Νάβλεπα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο !
ΠΡΟΣΠΕΡ. Ἐγὼ τώρα

Σηκόνομαι. Κάθους ἥσυχη τὸ τέλος
Τοῦ θαλασσοδαρμοῦ μας νὰ γρικήσεις.
Φτάσαμε ἐδῶ σὲ τοῦτο τὸ νησί,
Καὶ ἐδῶ, ἐγὼ δάσκαλός σου, σ' ἔχω κάμει
Νὰ προκόψεις περσότερο παρὰ δόσο
Μποροῦν βασιλοπούλες ἄλλες πῶχουν
Πλειότερες εὐκαιρίες γιὰ μάταιες δῆρες
Κι' ὅχι δασκάλους τόσο γνοιαστικούς.

ΜΙΡΑΝΤΑ. "Ας σ' τὸ κατέχει δὲ Θεός ! Καὶ τώρα, ἀφέντη,
Πέξμου : (εἰναι ἀκόμη δὲ νοῦς μου ἀνταριασμένος) :
Ποιές ἀφορμές σ' ἐκάμαν νὰ σηκώσεις
Αὐτὴν τὴν τρικυμία ;

ΠΡΟΣΠΕΡ. Μάθε ός καὶ τοῦτο.

Πρᾶμα πολὺ παράξενο : εὐεργέτρα
Τώρα, ἀκριβὴ κυρά μου, ἔφερες δὲ μοῖρα
Τοὺς ὀχτρούς μου σὲ τοῦτα τ' ἀκρογιάλια,
Καὶ τὸ προορατικό μου μὲν δρμηνεύει
Πῶς τὸ ζενίθ μου κυβερνιέται ἀπῶνα
"Αστρο πολὺ εὐτυχιστικό, ποῦ ἀν τώρα
Στὴν ἐνέργεια του δέν το καλοπιάσω
Καὶ τὸ παραμελήσω, θὰ ξεπέφτει
Σιερνὰ γιὰ πάντα δὲ τύχη μου. Ἐδὼ παύει
Πλιὰ τώρα κάθε ρώτημα. Νυστάζεις.
Καλὴ εἶναι τούτη δὲ νύστα μὴν τὴ διώξεις.
Τὸ ξέρω ἀλλοιῶς δὲ δύνασαι νὰ κάμεις. (Ἡ Μιράντα ἀποκοιμάται).

"Ελα, ὑπήρετη, πρόβαλε ! Εἶμαι τώρα

"Ετοιμος, "Αριελ μου, ἔλα ἐδῶ σιμά μου. (Ἐρχεται δὲ "Αριελ).

ΑΡΙΕΛ. "Υγεία, μεγάλε ἀφέντη, ὑγεία σεβάσμιε !

"Ηρθα δόποια χάρη θέλεις νὰ σου κάμω :
Νὰ πετάξω, νὰ πλέξω, νὰ βουτήσω
Στέξ φλόγες, δὲ καβάλλα ν' ἀνεβῶ
Στὰ γνέφη τὰ σγουρά στὴ δυνατή σου
Τὴν προσταγὴ προσκάλεσε τὸν "Αριελ
Καὶ κάθε μπόρεσή του.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Τὸ δρολάπι
Τελείως καθὼς εἶχα διορίσει, Πνέμα,
Τὸ σήκωσες ;

ΑΡΙΕΛ. Δὲν ἔλειψε οὔτε λῶτα.

Ἐχύμησα στὸ πλοῖο τοῦ βασιλέα,
Πότε στὴν πλώρη πότε στὰ πλευρά,
Στὴν κουβέρτα καὶ σ' ὅλες τὲς καμπίνες
"Αναβα τρόμο. Κάποιε ἔσκιζόμουν

Κ' ἔβγαζα φλόγα σὲ πολλὲς μεριές,
Στ' ἄλμπουρο, βτὲς ἀντέννες, στὸ μπονπρέσσο
"Ἐλαμπα χωριστά, κ' ἔσμιγα πάλι
Κ' ἔνας γενόμουν. Οἱ ἀστραφιές τοῦ Δία,
Τῆς τρομερῆς βροντῆς οἱ προμηνύτρες,
Δὲν ἦταν τόσο ξαφνιστὲς καὶ μήτε
Τόσο πολὺ ἀπ' τὸ βλέμμα πιὸ γοργές·
Ο βρόντος, οἱ φωτιές, ἡ δσμὴ τῆς θειάφης,
Ξεσπαίνοντας, τὸ ἀπόκοτο τὸ κῦμα
Τοῦ δυνατοῦ τοῦ Ποσειδῶνα ἐσειοῦσαν
Καὶ τὸ δεινὸ τρικράνι του ἔταράζαν.

ΠΡΟΣΠΕΡ. "Αξιο μου Πνέμα, ποιὸς εὐρέθη τόσο
Ακλόνητος, ποιὸς τόσο σταθερός,
Που δ νοῦς του δὲν ἀρρώστησε σ' ἐκεῖνον
Τὸν πάταγο;

ΑΡΙΕΛ. Δὲν ἔμεινε ψυχὴ
Που τρέλλας νὰ μὴ γρίκησε καῦλα
Καὶ νὰ μὴν ἔκαμε ἔργα ἀπελπισμένα.
Οξώ ἀπ' τοὺς ναῦτες, ὅλοι στοὺς ἀφροὺς
Τῆς ἄρμης ἔβουτησαν παραιτῶντας
Τὸ πλοῖο ποῦ τοῦχα δλόβιο φλογίσει.
Ο γιὸς τοῦ βασιλέος δ Φεοδινάντος
Μ' ὀλόρθα τὰ μαλλιά, καλάμια τότες
Κι ὅχι μαλλιά, στὸ πέλαγο αὐτὸς πρῶτος
Ἐπήδησε φωνάζοντας: «Εἶναι ἄδεια
Ἡ κόλαση, κ' ἐδὼ εἴναι ὅλοι οἱ διαβόλοι.»

ΠΡΟΣΠΕΡ. Εῦγε σου, Πνέμα! Αλλὰ αὐτὸ δὲ συνέβη
Σιμά στὴ γῆ;

ΑΡΙΕΛ. Τέλεια σιμά, Κύριέ μου,
ΠΡΟΣΠΕΡ Κ' ἐγλύτωσαν;

ΑΡΙΕΛ. Δὲ χάθηκε οὐδὲ τρίχα.
Στὰ πλέοια τους φορέματα οὔτε μία
Κουκίδα· πλιὸ καινούργια εἶναι ἀπὸ πρῶτα.
Καὶ στὸ νησὶ δπως πρόσταξες μπουλούκια —
Μπουλούκια τοὺς ἐσκόρπισα τριγύρω.
Τὸ βασιλόπουλο ἔβγαλα μονάχο
Καὶ τὸν ἀγέρα τ' ἀφησα νὰ κρυώνει
Μὲ στεναγμοὺς σὲ μιὰ ἔρημη ἀγκωνὴ
Τοῦ νησιοῦ, καθισμένο μὲ τὰ χέρια
Σ' αὐτὸν τὸν τρόπο θλιψτὰ σταυρωμένα.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Μὲ τὸ βασιλικὸ τὸ πλοῖο, τοὺς ναῦτες,
Καὶ μ' ὅλον τὸν ἐπύλοιπο τὸ στόλο
Τί ἀπόκαμες;

ΑΡΙΕΛ. Τὸ πλοῖο τοῦ βασιλέα
Γλύτωσε στὸ λιμάνι· στὸ βαθὺν
Τὸν κόρφο, ἐκεὶ ποῦ ἐσὺ ἔνα μεσανύχτι
Μ' ἐκάλεσες δροσούλα νὰ σου φέρω
Ἄπὸ τὲς ἀνησύχαστες Βερμοῦδες,

Τόχω κρύψει τοὺς ναῦτες μὲς στὸ ἀμπάρια
Πλαγιασμένους τοὺς ἄφησα καὶ τώρα
Ἐνα δικό μου μάγεμα κ' οἱ κόποι
Ποῦ ὑπόφεραν τοὺς βύθισαν στὸν ὕπνο.
Κι' δὲ πίλοιπος δὲ στόλος ποῦ τὸν εἶχα
Σκορπίσει, ξαναενώθηκε ὅλος πάλι
Καὶ στὸ Μεσόγειο πέλαγο ἀρμενίζει,
Στὴ Νάπολη περίλυπα γυρνῶντας,
Μὲ τὴν ἵδεα πῶς εἶδε τὸ καράβι
Τοῦ βασιλῆα πνιγμένο καὶ χαμένο
Τὸ πρόσωπό του τὸ ὑψηλό.

ΠΡΟΣΠΕΡ.

Μὲ ἀκρίβεια

Τὸ θέλημα, "Αριελ, μῶκαμες· μὰ ἀκόμη

Τὸ ἔργο σου δὲν ἐτέλειωσε. Τί ὥρα εἶναι;

ΑΡΙΕΛ. Τὸ μεσημέρι πέρασε.

ΠΡΟΣΠΕΡ.

Ἄπὸ δυὸ ώρες

Τοὐλάχιστο. Ἀπ' τὰ τώρα ἵσια μὲ βράδυ

Τες ἔξι εἶναι ὁ καιρὸς καὶ γιὰ τοὺς δυό μας

Πολὺ ἀκριβός.

ΑΡΙΕΛ. Θάχω τυράγνια κι' ἄλλα;

Μὰ ἀφοῦ μὲ κάνεις τόσο νὰ κοπιάζω,

"Ας σοῦ θυμίσω κανὸν τί μῶχεις τάξει

Κι' ἀκόμη δὲ μοῦ τοκαμες.

ΠΡΟΣΠΕΡ.

Πῶς, πῶς;

"Εχόλιασες; τὶ θέλεις ἀπὸ μένα;

ΑΡΙΕΛ. Τὴ λευτεριά μου!

ΠΡΟΣΠΕΡ.

Πρὸιν σωθεῖ ὁ καιρός;

Μὴ μοῦ τὸ ξαναειπεῖς.

ΑΡΙΕΛ.

Παρακαλῶ σε,

Θυμήσου ποῦ πιστὰ σ' ἔχω δουλέψει,

Ποῦ φέματα δὲ σοῦπα, ποῦ σὲ λάθη

Δὲν ἔπεσα, ποῦ ἔργάστηκα χωρὶς

Μουρμούρια κι' διχτυοπάθεια κ' ἔνα χρόνο

"Εταξες νὰ μοῦ ἀφήσεις.

ΠΡΟΣΠΕΡ.

Ἄπὸ τί

Μαρτούρια σ' ἔχω βγάλει, τὸ ξεχνᾶς;

ΑΡΙΕΛ. "Οχι.

ΠΡΟΣΠΕΡ.

Ναί, τὸ ξεχνᾶς καὶ λές βαρὺ εἶναι

Στὰ βάθη τοῦ πελάγου νὰ πατεῖς

Στὴ βουρβούνη, καβάλα ἀνεβασμένος

Πάνω στὸν κρύο βορηῆα νὰ πιλαλεῖς,

Νὰ μὲ δουλεύεις μὲς τῆς γῆς τὲς φλέβες

"Οταν τὴν ψήνει ὁ πάγος.

ΑΡΙΕΛ.

"Οχι, Κύριε.

ΠΡΟΣΠΕΡ.

Λές ψέμα, πρᾶμα πονηρό. Ξεχνᾶς

Τὴ μιερὴ τὴ στρίγλα Συκοράκα,

Ποῦ σὰν τορκὸ τὴν εἶχαν καταντήσει

Τὰ γερατεῖα κι' ὁ φτόνος. Τὴν ξεχνᾶς!

ΑΡΙΕΛ. "Οχι δχι, Κύριε.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ναι τὰ λησμονᾶς!

Ποῦ ἥτανε γεννημένη; Μήλειε, λέγε.

ΑΡΙΕΛ. Στ' Ἀλγέρι, Κύριε!

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ἀλήθεια; Κάθε μῆνα

Πρέπει νὰ σου θυμίζω τί ἥσουν πρῶτα,

Γιατὶ τὸ λησμονᾶς. Ἡ κολασμένη

Ἡ μάσσα Συκοράκα γιὰ τὰ πλήθια.

Τὰ κακουργήματά της καὶ τὰ μάγια

Τὰ πάρα τρομερά γιὰ νὰ τ' ἀκούσει

Ἀνθρώπου αὐτοῦ, τὸ ξέρεις, ἀπ' τ' Ἀλγέρι

Εἶχε διωχτεῖ. Γιὰ κάτι ποῦχε κάμει,

Τὴ ζωὴ δὲν τῆς πῆραν. Εἶναι ἀλήθεια;

ΑΡΙΕΛ. Ναι, Κύριε.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ἐδὼ τὴ μπλαβοβλέφαρη τὴ στρίγλα

Γιαστρωμένη τὴν ἔφεραν· κ' ἐδὼ

Τὴν ἄφησαν οἱ ναῦτες. Κ' ἥσουν τότες

Δοῦλος δικός της, σκλάβε μου, καθώς

Ἀνάφερες δ ὁ ἴδιος. Μὰ ἐπειδὴ ἥσουν

Πνέμα πάρα γλυκὸ γιὰ ν' ἀφοκᾶσαι

Τὲς ταπεινὲς καὶ σκληρὲς προσταγές της,

Καὶ στὸν τρανὸ δρισμό της ἐσὺ ἀρνιόσουν

Νὰ ὑποταχτεῖς, βοηθῶντας οἱ ὑπουργοί της

Οἱ πλὸ μεγαλοδύναμοι, στὴ λύσσα

Τοῦ ἀνήμερου θυμοῦ της, μέσα σ' ἔναν

Σκισμένον πεῦκο σ' ἔκλεισε. Καὶ σὺ

Σ' αὐτὴν τὴ σκασματιὰ φυλακωμένος

Δώδεκα χρόνια ἔπαθιασες καὶ μέσα

Σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους ἀπέθανε ἡ στρίγλα

Καὶ σ' ἄφησε ἐδὼ πέρα, στεναγμοὺς

Τόσο πυκνοὺς νὰ οίχνεις, δσο ἀχάνε

Τοῦ μύλου τὰ ληθάρια. Μορφὴ ἀνθρώπου

Καμιὰ τότες ἔχιδς ἀπ' τὸ παιδί της,

Τὸ παρδαλὸ στριγλόβγαλτο κουτάβι

Ποῦ ἐδὼ τοῦχε ἀπορρίζει, δὲν τιμοῦσε

Τὸ νησὶ αὐτῷ.

ΑΡΙΕΛ. Ναι ὁ Κάλιμπαν ὁ γιός της.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ναι, κουτὸ πρᾶμα! Ὁ Κάλιμπαν αὐτὸς

Ποῦ δοῦλο μου τὸν ἔχω τώρα. Ξέρεις,

Πολὺ καλά, σὲ τὶ μαρτύρια σ' ηὔρα.

Οἱ λύκοι ἀπὸ τοὺς βόγγους σου ἐριαζόνταν,

Καὶ τοὺς ἀκοῦνταν κατάκαρδα κ' οἵ ἀρκοῦδες

Οἱ πάντα ἀγριεμένες κολασμένων

Μαρτύριο ἥταν αὐτὸ ποῦ ἡ Συκοράκα

Ξανὰ δὲν μπόρει νὰ τὸ λύσει. Μόνο

Ἡ τέχνη μου ἔκαμε, ὅταν ἤρθα ἐδὼ

Καὶ σ' ἀκούσα, τὸ πεῦκο νὰ χασκήσει,

Κ' ἐβγῆκες ὅξω.

ΑΡΙΕΛ.

Εὐχαριστῶ σε, Κύριε.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ἀν μουρμουρᾶς ἀκόμα, ἐγὼ θὰ σκίσω
Ἐναὶ ἵδρυ καὶ σὰ σφῆνα θὰ σὲ μπήξω
Στὰ δοξιασμένα σπλάχνα του νὰ σκούζεις
Δώδεκα χειμωνιές ἀπόκει μέσα,
ΑΡΙΕΛ. Συχώρα, ἀφέντη θὰ σ' ἀκούω τὸ λόγο
Καὶ θὰ σφαντάζω πρόθυμα.

ΠΡΟΣΠΕΡ.

Ἀν τὸ κάμεις

Θὰ σ' ἀπολύσω ἀπάνου σὲ δυὸ μέρες.

ΑΡΙΕΛ. Γενναιόκαρδέ μου Κύριε, τί νὰ κάμω;
Εἰπές μου, τί νὰ κάμω;

ΠΡΟΣΠΕΡ.

Ἄμε νὰ γένεις

Θαλασσινὴ νεράϊδα. Ἄς σὲ ξανοίγει
Ἡ ματιά μου μονάχα κ' ἡ δική σου,
Κι' ἄλλος βολβὸς ἂς μὴ σὲ βλέπει. Σύρε
Πάρε αὐτὴν τὴν εἰδὴ κι' ἄμα τὴν πάρεις
Ξανάγυρε μ' ἀσπούδαφύγε ἀπ' ὕδε. (ΟἍριελ φεύγει.)
Ξύπνα ἀρκετὰ κοιμήθηκες, καρδιά μου.
Ξύπνα, ἀκριβή.

ΜΙΡΑΝΤΑ.

Ἡ παράξενη ἴστορία

Μοῦφερε βάρος.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Διῶχ' το· κ' ἔλλα πᾶμε
Τὸ σκλάβο μου τὸν Κάλιμπαν νὰ βροῦμε
Ποῦ δὲ γλυκοαπαντᾶ ποιέ του.

ΜΙΡΑΝΤΑ.

Ἀφέντη,

Τὸ τέρας δὲ μ' ἀρέσει νὰ τὸ βλέπω.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ἀλλὰ δπως δπως χρειαστὸς μᾶς εἶναι.
Ἀνάβει τὴν φωτιά, μᾶς φέρνει ξύλα,
Καὶ χρήσιμες δουλειές μᾶς κάνει.—Ποῦ εῖσαι,
Κάλιμπαν, σκλάβε, χῶμα, ξεβουβάσου!

ΚΑΛΙΜΠΑΝ (ἀπὸ μέσα). Μέσα εἶναι ξύλα μπόλικα!
ΠΡΟΣΠΕΡ.

Ἐβγα λέω!

Γιὰ ἄλλη δουλειὰ σὲ χρειάζομαι· χελώνα

Ἐβγα! ἀδὲ μή ... (Ξανάφρεται ὁ Ἅριελ σὰ θαλασσινὴ νεράϊδα).

Φάντασμα ὥραιο! — Χαριτωμένε μου, Ἅριελ,

Ἄκου στ' αὐτή.

ΑΡΙΕΛ. Θὰ γένει καθὼς μοῦπες. (Φεύγει).

ΠΡΟΣΠΕΡ. Σκλάβε φαρμακεψὲ ποῦ σ' ἔχει σπείρει
Ὁ Πειρασμὸς δ ἵδιος μὲ τὴν ἀχρεια

Τὴ μάννα σου, ἐβγα λέω! — (Ἐρχεται δ Κάλιμπαν).

ΚΑΛΙΜΠΑΝ. Ὁση δροσιὰ φαρμακεψὴ ἀπὸ βάλτους

Μολεμένους, μὲ κόρακα φτερὰ

Ἐχει ἀνασύρει ἡ μάννα μου, νὰ στάξει

Ἀπάνου σας! Νοτιᾶς νὰ σᾶς φυσήξει

Καὶ νὰ σᾶς φουσκαλιάσει ὅλο τὸ σῶμα!

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ἔγνοια σου! Ζαρονεύριδες ἀπόψε

Γι' αὐτὰ ποῦ λέσ θὲ νάχεις καὶ σφαγιὰ

Ποῦ θὰ σου πιάνουν τὴν πνοή· ἀχινιοὶ

Θὰ βγοῦν στῆς νύχτας τὰ βουβά νὰ κάμουν
”Ο, τι μποροῦν μάπάνου σου· θὰ γένεις
’Απὸ τές τσιμπισιές τους σὰν κηρήθρα,
Κι’ ἀψύτερες θὲ νᾶναι οἱ τσιμπισιές τους
’Απὸ τοῦ μελισσοῦ ποῦ τὴ δουλεύει.

ΚΑΛΙΜΠΑΝ. Θὰ κάμω γιῶμα τώρα. Τὸ νησὶ¹
Εἶναι δικό μου· ἀπὸ τὴ Συκοράκα
Τὴ μάννα μου ἔγὼ τόχω· μοῦ τὸ κλέφτεις.
”Οταν πρωτόρθες χάδια εἶχες γιὰ μένα,
Μ’ ἐσεβόσουν καὶ μοῦδινες ερὸ
Μὲ μοῦρες καὶ μοῦ δίδαχνες πῶς λένε
Τὸ πιὸ μεγάλο φῶς καὶ τὸ μικρὸ
Ποῦ τὴν ἡμέρα καὶ τὴν νύχτα λάμπουν,
Καὶ τότες σ’ ἀγαποῦσα. Σούδειξα ὅλα
Τοῦ νησιοῦ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακά,
Τὲς γλυκὲς νερομάνες, τὲς γλυφάδες,
Τὰ καρπερὰ καὶ τ’ ἄκαρπα τὰ μέρη ...
’Ανάθεμά με ἐμένα πᾶκαμα ἔτσι!—
Τῆς Συκοράκας ὅλες οἱ μαγεῖς:
Νυχτερίδες, ἀσκάθαροι, φρουνοὶ
’Απάνου σας νὰ πέσουν γιατὶ ἔγώ εἰμαι
’Ο δλος σου λαός, ἔγὼ ποῦ πρῶτα
”Ημούνα τοῦ ἑαυτοῦ μου βασιλέας·
Κ’ ἐσὺ ἐδὼ μ’ ἔχεις κλείσει, σὰν τὸ χοῖρο,
Μέσα σ’ αὐτὸν τὸ βράχο καὶ μοῦ παίρνεις
Τὸ ἐπίλοιπο νησί.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Εἶσαι ψεύτης, σκλάβε,
Ποῦ μονάχα οἱ ξυλιές σὲ σιρώνουν κι’ ὅχι
”Ἡ καλωσύνη!—”Εφέρθηκα μὲ σένα,
Τὴ λέρα, σπλαχνικὰ καὶ στὸ κελλί μου
Σ’ ἐπῆρα, ὅσο ποῦ ἐπάσκισες νὰ βιάσεις
Τεῦ κοριτσιοῦ μου τὴν τιμή!

ΚΑΛΙΜΠΑΝ. Χῖ, χῖ!
Νάχα πιτύχει! ’Ελρόλαβες, ἀλλοιῶς
Στὸ νησὶ θᾶχα σπείρει Καλιμπάνους.
ΠΡΟΣΠΕΡ. ”Ω σκλάβε μισητέ, ποῦ τὴ σφραγίδα
Ποτὲ τῆς καλωσύνης δὲ θὰ λάβεις
Κάθε κακὸ δόντας ἄξιος νὰ τὸ κάμεις,
Εἴχα σπλάχνος μαζῆ σου, ἔκαμα κόπο
Γιὰ νὰ σὲ μάθω νὰ μιλεῖς· κάθε ὥρα
Σούδειχνα πότε τόνα πότε τἄλλο,
’Ενώ οὔτε σύ, ἄγριε, τότες τὴ λαλιά σου
Δὲν ἐνόγας, μόν² ἔχρωζες σὰ χιῆνος·
Τοὺς λογισμούς σου ἐπροίκισα μὲ λόγια
Γιὰ νὰ τοὺς ἔξηγιέσαι, μὰ ἡ καρδιά σου,
”Ἡ τιποτένια, κι’ ἄς ἐμάθαινε, εἶχε
Μέσα της κάτι ποῦ μ’ αὐτὸν κανένα
Πλάσμα ἀγαθὸ δὲ μπόρειε νὰ συγκάμει,

Κ' ἔτι σ' αὐτὸν τὸ βράχο, ὅπως σοῦ ἀξίζει
Σ' ἔκλεισα, ἐνῷ χειρότερα σοῦ πρέπουν
·Απὸ τὴν φυλακή.

ΚΑΛΙΜΠΑΝ. Ἐσὺ μὲν ἔχεις μάθει
Νὰ μιλῶ καὶ τὸ μόνο διάφορό μου
Είναι, ποῦ ξέρω πῶς νὰ καταριέμαι.—
Τὸ θερμολογικὸ νὰ σὲ θερίσει
Γιὰ τὴ λαλιὰ ποῦ μούμαθες.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Γκρεμίσου
'Απ' ὥδε, στρίγλας γέννημα! ἄμε φέρε
Ξύλα καὶ γιὰ καλό σου μὴν ἀργήσεις,
Γιατὶ ἔχεις κι' ἄλλο θέλημα. Σηκόνεις
Τὲς πλάτες, τέρας! ἀν ὅ, τι προστάζω
Τ' ἀμελήσεις ἢ ἀπρόθυμα τὸ κάμεις
Θὲ νὰ σὲ μαρτουρέψω μὲ προεστοὺς
Ζαρονεύριδες, δῆλα σου τὰ κόκκαλα
Σφαγιὰ θὰ τὰ γιομίσω, θὰ σὲ κάμω
Νὰ βογγᾶς τόσο ποῦ τὰ ζᾶ θὰ τρέμουν
'Απὸ τὸν τάραχό σου.

ΚΑΛΙΜΠΑΝ. "Αχ, μήν τὸ κάμεις!
(Κατὰ μέρος). Πρέπει ν' ἀκούσω ἢ τέχνη του
Δύναμη, ποῦ μπορεῖ νὰ τοῦ υποτάξει
Καὶ τὸ Θεὸ τῆς μάννας μου τὸ Σέτεβο
Καὶ νὰ τὸν κάμει λίζιο του.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Μ' ὅκους;
'Απ' ὥδε φύγε, σκλάβε!—
(Ξανάρχεται ὁ Ἀριελ ἀθώορητος παιζοντας και τὸν ἀκολουθεῖ.)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΙΕΛ

Στὴν ἔανθη ἀμμουδιὰ ἐδῶ ἐρθεῖτε
Καὶ χεροπιαστεῖτε·
Μὲ φιλιὰ καὶ προσκυνήματα—
“Ἡσυχα εἶναι τὸ ἄγρια κύματα—
Μπρός, πηδᾶτε εὐγενικά
Γύρω ἐδῶ καὶ ξωτικά
“Ἡμερα στὴν τραγουδία
Θά βαστοῦν μεσοφωνία.
“Ακουε κράζουν!

Ο ΧΟΡΟΣ. Γουάου, γουάου !
Οι μαντούδσκυλοι φωνάζουν !

Ο ΧΟΡΟΣ. Γουάρου, γουάρου!

Ἄκουγε, ἀκουγε! γοιταῦ

Νὰ λαλεῖ τὸν πετειγό.

Ποῦ καμαροπερπατέ

ΦΕΡΑΙΝΑΝΤΟΣ Ποῦ γάντα τούτη δικαιομένη Σ. λ. 5

"Η στὸν ἀγέρα; Τώρα ἔχει σιγάσει,
Καὶ βέβαια τὸν νησιοῦ κάποιος θεὸς
Τὴν ἔχει γιὰ δική του. Ἐγὼ ἐκαθόμουν
Ἀπάνω σὲ μιὰ ράχη πλαιόντας πάλι
Τὸν πονισμὸν τοῦ βασιλῆα πατέρα μου
Κ' ἐκείνη ἡ μουσικὴ μέσ' ἀπ' τὸ κῦμα
Ζύγωσε πρὸς ἐμένα σιγανά,
Μὲ τὸ γλυκὸν σκοπὸν τῆς τὴν δργή του
Καὶ τῆς καρδιᾶς μου πρααίνοντας τὸ πάθος,
Κι' ἀπόκει ἥρθα κατόπι τῆς, ἡ κάλλιο
Μ' ἔσυρε αὐτῇ. Μὰ τώρα πλιὰ ἔχει φύγει.
"Οχι ἔναρχινα.—

Ο ΑΡΙΕΛ τραγουδάει.

Κοίτεται ὁ κύρις σου βαθειὰ
Πέντε δργυές μὲς στὰ νερὰ
Μαργαριτάρια ἔχουν γενεῖ
Τῶ ματιῶνε του οἱ βολβοὶ
Καὶ τὰ κόκκαλα μεριζάνια.
Πράματα ἀκριβὰ καὶ σπάνια
Ἐκαμε ἡ ἀρμῃ δ', τι ἀπ' τὸ σῶμα
Καταλυέται μὲς στὸ χῶμα.
Κ' οἱ Ναράϊδες τὴν κάθε ὕρα
Τοῦ θανάτου, γρίκας τώρα,

ΧΟΡΟΣ. Ντίν, ντόν!

Τὴν καμπάνα κουρταλοῦν,

ΧΟΡΟΣ. Ντίν, ντόν!

Τες ἄκούω : ἔναντι βαροῦν.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Μελετᾶ τὸ τραγοῦντι τὸν πνιμένο

Πατέρα μου· ἔργο ἀνθρώπινο δὲν εἶναι,
Κ' ἡ γῆ δικούς της δὲ μπορεῖ νὰ κράζει
Τοὺς ἥρχους του.— Ἀπὸ πάνου μου τὸ ἄκούω.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Τες κροσσωτὲς κουρτίνες τοῦ ματιοῦ σου
Ἄσκησε· τί βλέπεις ἔκει πέρα;

ΜΙΡΑΝΤΑ. Τί εἶναι αὐτό; Πνέμα; Θέ μου πῶς τηράζει
Τριγύρω! Ἀφέντη, πίστεψέ με ἡ εἰδή του
Παράκαλη εἶναι! Μὰ εἶναι βέβαια πνέμα.

ΠΡΟΣΠΕΡ. "Οχι, παιδί μου· τρώγει καὶ κοιμᾶται
Κ' ἔχει τες ἵδιες αἴστησες μὲ μᾶς!
"Ο λεβέντης ποῦ βλέπεις στὸ ναυάγιο
"Ηταν, καὶ μόλι ποῦ τὴν ὅψη κάπως
Τοῦχει χαλάσει ἡ λύπη, τὸ σκοινλήκι
Ποῦ τρώει τὴν ὅμορφάδα, ὅμορφον ἄντρα
Μπορεῖς νὰ τὸν εἰπεῖς. Τοὺς σύντροφούς του
"Έχασε καὶ πλανιέται νὰ τοὺς εῦρει.

ΜΙΡΑΝΤΑ. Θᾶλεγα ποῦναι πλάσμα θεῖκό,
Γιατὶ ποτέ μου τίποτα δὲν εἶδα
Τόσο λαμπρὸ στὴ φύση.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Προχωρεῖ

Τὸ πρᾶμα, βλέπω, καθὼς ἡ ψυχή μου
Τῷθελε. Πινέμα! Διαλεχτό μου Πινέμα!
Σὲ δυὸ μέρες γ' αὐτὸ σ' ἐλευτερόνω.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Εἶναι ἀσφαλτα ἡ θεὰ ποῦ τὰ τραγούδια
Στὴ δούλεψή της τάχει.—Νὰ μοῦ πεῖς
Στρέξε, παρακαλῶ σε, ἄν ίσως μένεις
Σὲ τοῦτο τὸ νησί, καὶ δός μου δρμήνεια
Πῶς ἔχω νὰ πορεύομαι ἐδώ πέρα.
Καὶ πρῶτο ρώτημά μου ποῦ ύστερον
Τὸ λέω, εἶναι τοῦτο, ὃ θῆμα ἔστι, κοπέλλα
Εἴται ἥ δὲν εἶσαι;

ΜΙΡΑΝΤΑ. Θῆμα ἔγὼ δὲν εἶμαι
Μὰ κόρη μόνο.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Ἡ γλῶσσα μου, οὐρανέ!
Ἄπ' ὅσους τὴ μιλοῦν ἔγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος,
Ἄν ἥμουν κεῖ ποῦ τὴ μιλοῦν.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ο πρῶτος!
Τὶ θὰ γενόσουν ἄν δὲ βασιλέας

Τῆς Νάπολης τὰ λόγια σου γρικοῦσε;

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Τὸ πλάσμα μοναχὰ ποῦ ἔγὼ εἶμαι τώρα,
Καὶ ποῦ ξενίζει ἀκούοντας νὰ διομάζεις
Τὸ βασιλῆα τῆς Νάπολης ἔκεινος
Ἄκοινει τί λέμε καὶ γιὰ τοῦτο κλαίω!
Τῆς Νάπολης ἔγώ εἶμαι δὲ βασιλέας,
Ἄφοντις μὲ τὰ ἴδια μου τὸ μάτια,
Ποῦ δὲ λειφονεριάσαν ἀπὸ τότες,
Εἴδα νὰ ποντιστεῖ τὸ βασιλέα
Πατέρα μου,—

ΜΙΡΑΝΤΑ. Ω τρομάρα!

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Ναι, σᾶς λέω,
Κι' ὅλους τοὺς αὐλικούς τοι. Δυὸ ἀπ' αὐτούς,
Ο δούκις τοῦ Μιλάνου ἥταν καὶ διοίκος του.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ο δούκας τοῦ Μιλάνου καὶ ἦ, καλή του
Ἡ κόρη ὃλα σὲ διόρθωναν, ἄν ἥταν
Τώρα καιρός. (Κατὰ μέρος). Τὰ μάτια τους ἐπαλῆσαν
Ἄμα πειτοῦθωντήκανε. Γιὰ τοῦτο,
Ἄριελ χαριτωμένε, ὃλα σοῦ δώσω
Τὴ λειτεριά. (Στὸ Φερδινάντο.) Ενα λόγο, Κύριε μου.
Φοβοῦμαι ποῦ ἀδικεύεσαι. Ενα λόγο.

ΜΙΡΑΝΤΑ. Γιατί μιλεῖς τόσο σκληρά, πατέρα;
Ο τρίτος ἄντρας εἶναι ποῦ εἶδα, δὲ πρῶτος
Ποῦ ἔγὼ γι' αὐτὸν ἐστέναξα τὸ σπλάχνος

Τὸν πατέρα μου ἂς κάμει νὰ συγκλίνει.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Παρθένα ἄν εἶσαι καὶ ἔχωτα δὲν ἔχεις,
Βασιλισσα τῆς Νάπολης σὲ κάνω.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Σιγά, Κύριε μου, ἔνα ἄλλο λόγο ἀκόμα!
(Κατὰ μέρος). Κ' οἱ δύο τους κρέμονται δὲν αἰσ ἀπ' τὸν ἄλλον.
Μὰ πρέπει αὐτὴν τὴ γλίγωδη δουλειά τους

Νὰ τίνει δυσκολέψω, μήπως κάμει
Τὸ κέρδος τὸ πάρα εὔκολο μικρὴ
Τῆς ιώης τὴν ἀξία. (Στὸ Φερδινάντο). "Ενα λόγο, Κύριε !
Προστάζω νὰ προσέξεις ! 'Εσὺ παίρνεις
"Όνομι μὲν ἔδω, κ' ἔχεις χωρέσει
Κατάσκοπος σὲ τοῦτο τὸ νησί,
'Εμὲ ποῦ τὸ ἔξουσιάζω νὰ τὸ ἀρπάξεις.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. "Οχι σοῦ λέω σὰν ἀντρας !

MIPANTA.

Σ' ἔναν τέτοιο

Νὰ κακὸ κάνενα δὲ μπορεῖ
Νὰ κατοικήσει, γιατὶ ἂν είχε σπίτι
Τὸ πονηρὸ τὸ πνέμα τόσο ὥραιο,
Νὰ κατοικοῦν μαζῆ του θὰ πασκίζαν
Καὶ τ' ἀγαθὰ τὰ ὄντα.

ΠΡΟΣΠΕΡ.

"Υπάκουουσέ με.—

Σὺ μὴ μιλεῖς γι' αὐτόνε εἶναι προδότης !
Προβάτει ! χέρια καὶ λαιμὸ μαζῆ
Θὰ σοῦ σπεδίσω, θάλασσα θὰ πίνεις
Καὶ τ' αὐλακιοῦ κοχύλια θένα τρῶς
Καὶ μαραμένες φίλες καὶ τὰ τσέφλια
"Οπον τὰ βαλανίδια κουναρῶνται.
"Υπάκουουσε.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. "Οχι ἔγὼ θ' ἀντισταθῶ

Σὲ τέτοιο μεταχείρισμα, ὅσο δὲ ἔχτρος μεν

Δὲ μὲν νικάει. (Ξεσπαθόνει, ἀλλὰ μαγεμένος δὲ μπορεῖ νὰ κινήσει).

MIPANTA.

Πατέρα μου ἀκριβέ,

Πάρα γοργά μὴν τόνε δοκιμάζεις,

Τὶ σπλαχνικός εἶναι ὅχι τρομερός.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Τί ; θὰ μοῦ βάλεις νόμο ; — Τὸ σπαθὶ σου

Κρύφτω, προδότῃ ἐπίδειξες μοῦ κάνεις,

Μὰ δὲν κοτᾶς καὶ νὰ βαρέσεις, τόσο

Πλακωμένη ἀπ' τὸ κρῖμα εἶναι ἡ καρδιά σου.

"Αφησε αὐτὴν τὴ στάση, γιατὶ ἔγὼ

Μὲ τοῦτο τὸ φαβδὶ σὲ ξαρματόνω

Καὶ τὸ σπαθὶ σοῦ φίχνω χάμου !

MIPANTA.

"Αφέντη !

ΠΡΟΣΠΕΡ. Πίσω, σοῦ λέω, ἀπ' τὰ φοῦχα μή με πιάνεις !

MIPANTA. Σπλαχνίσουν, Κύριε ἐγγύτρα τον ἔγω μπαίνω.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Σιωπή ! Μιὰ λέξη ἀκόμη θὰ μὲ κάμει

Νὰ σὲ μαλώσω ἡ καὶ νὰ σὲ μισήσω !

Νὰ γένεις δικηγόρος ἔνοῦ φεύτη !

Σούτ ! "Εσύ λές πῶς δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι

Παρόμοιοι ἀνθρώποι, τὶ δὲν είδες ἄλλους

"Αντρες παρὰ τὸν Κάλιμπαν καὶ τοῦτον·

Τρελλή ! σιμά σιὸ πλῆθος τῶν ἀντρῶν

Αὐτὸς εἶναι ἔνας Κάλιμπαν, κ' ἔκεινοι

'Αγγέλοι εἶναι μπροστά του !

MIPANTA.

Καὶ λοιπὸν

Οἱ ἀγάπες μου εἶναι πάρα ταπεινές !
Φιλοδοξία νὰ ἴδω πλιὸ ὅμορφους ἄντρες
Δὲν ἔχω !

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ὁμηρός, προβάτε ! Υπάκουσέ με !

Τὰ νεῦρα σου παιδιοῦ ξαναγινῆκαν
Καὶ πλιὰ δὲν ἔχουν δύναμη !

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Εἶναι ἀλήθεια.

Σὰ στ' ὁνειροῦ ἔγω ἀκούω τὲς μπόρεσές μου
Κομμένες. Τοῦ πατέρα τὸ χαμό,
Τὴ δεῖλια ποῦ γρικῶ κι' ὅλων τῶν φίλων
Τὸ ποντισμό, κι' ὡς καὶ αὐτουνοῦ τοῦ ἀνθρώπου,
Ποῦ μ' ἔχει τώρα σκλάβο, τὲς φοβέρες,
“Ολα θὰ τὰ βασιοῦσα, ἀν μπόρεια μόνο
Μέσα ἀπ' τὴ φυλακή μου κάθε μέρα
Νὰ βλέπω αὐτὴν τὴν κόρη ! Λευτεριὰ
Τῆς γῆς κάθε ἄλλη ἂς χαιρεται ἀγκωνή,
“Εμὲ ἀρκετὴ εἶναι τέτοια φυλακή.

ΠΡΟΣΠΕΡ. (Κατὰ μέρος). Πάει μπρός ! — (Στὸ Φερδ.) Προβάτει τώρα !

(Στὸν ”Αριελ). Διαλεχτέ μου.

“Αριελ, τὸ χρέος σου τόκαιμες ! — (Στὸ Φερδ.) Ακλούθα !
(Στὸν ”Αριελ). Ακούσε τί ἄλλο ἀκόμα θὰ μοῦ κάμεις.

ΜΙΡΑΝΤΑ. Παρηγορήσου, Κύρε· ἀνθρωπος εἶναι
Καλήτερης ψυχῆς ἀπ' ὅ,τι δείχνουν
Τὰ λόγια του δ πατέρας μου. Ποτέ του
Δὲ συνηθᾶ νὰ φέρνεται ὅπως τώρα.

ΠΡΟΣΠΕΡ. (στὸν ”Αριελ..) Σὰν τοὺς βουνίσιους ἀνεμούς θὰ γένεις
“Ἐλεύτερος, μὰ κάμε ὅ,τι προστάζω
Καὶ σιὸ παραμικρό !

ΑΡΙΕΛ. Ναί, κατὰ γράμμα !

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ἔμηρός, ἀκλούθα ! — Μὴ μιλεῖς γι' αὐτόνε!

ΠΡΑΞΗ Β'.

ΣΚΗΝΗ Α'. “Ενα ἄλλο μέρος τοῦ νησιοῦ.

“Ερχονται δ Ἀλόνσος, δ Σεβαστιανός, δ Ἀντώνιος,
δ Γονζάλος, δ Ἀδριανός, δ Φραγκίσκος καὶ ἄλλοι.

ΓΟΝΖ. Καλὴ καρδιά, παρακαλῶ σε, Κύριε·
“Εχεις αἰτία νὰ χαίρεσαι, ὅπως κι' ὅλοι
“Εμεῖς, τὶ δ λυτρωμός μας ἔχει ἀξία
“Ανώτερη πολὺ ἀπὸ τὸ χαμό μας.
Τοῦ ψρήνου μας κοινὴ εἶναι ἡ ἀφορμή :
Καθημερονὰ ἡ γυναικά κάποιου ναύτη,
“Ο καπετάνιος κάποιου καραβιοῦ,
“Η κι' δ πραματευτὴς ποῦ τιξειδεύει
“Εχουν τὴν ἵδια αἰτία γιὰ νὰ θρηνοῦν·

Μὰ γιὰ τὸ θᾶμα λέω τοῦ λυτρωμοῦ μας
Λίγοι μποροῦν ἀνάμεσα σὲ μύριους,
"Οπως ἐμεῖς, νὰ κουβεντιάζουν· κ' ἔτσι
Ζύγισε, Κύριε, γνωστικὰ τὴν θλίψη
Μὲ τὴν παρηγοριά μας.

ΑΛΟΝΣ. Πάψε, ἀν θέλεις.

ΣΕΒΑΣΤ. Παιόνει σὰν κρύο ζουμὶ τὴν παρηγόρια.

ΑΝΤΩΝ. Μὰ κι' ὁ πνευματικὸς εὐτὺς δὲ φεύγει.

ΣΕΒΑΣΤ. Κοίτα, δόλοένα κουρδίζει τὸ ρωλόϊ τῆς ἔξυπνάδας του. Σὲ μιὰ στιγμὴ θὰ σημάνει.

ΓΟΝΖ. Κύριε !...

ΣΕΒΑΣΤ. Μία ! — Μέτρα...

ΓΟΝΖ. Θροφή ἀν δοθεῖ στὴ λύπη ποῦ μᾶς θλίβει,

Κερδίζει ὁ τροφοδότης της,..

ΣΕΒΑΣΤ. Μιὰ λίρα.

ΓΟΝΖ. Γίνεται λύρα τὸ μυαλό του. Ἀληθινά, ἐμίλησες σωστότερα
ἀ τ' ὅτι ἐλογάριαζες.

ΣΕΒΑΣΤ. Ἡ ἔνγησή σου εἶναι πλιὸ γνωστικὰ ἀπ' ὅτι τὸ περίμενα ἀπὸ σένα.

ΓΟΝΖ. Λοιπόν, Κύριε μου...

ΑΝΤΩΝ. Οὐ! πῶς ἀνεμοσκορπάει τὴ γλώσσα του.

ΑΛΟΝΣ. Παρακαλῶ λυπήσου με!

ΓΟΝΖ. Καλά, ἐσώπασα· μά ...

ΣΕΒΑΣΤ. Θὰ μιλήσει.

ΑΝΤΩΝ. "Ενα καλὸ στοίχημα:— Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό, αὐτὸς ἢ ὁ
Ἄδριανὸς θὰ πρωτολαλήσει ;

ΣΕΒΑΣΤ. "Ο παληὸς δ πετεινός.

ΑΝΤΩΝ. Τὸ πετεινάρι !

ΣΕΒΑΣΤ. "Ας εἶναι! Τί στοιχηματίζουμε;

ΑΝΤΩΝ. "Ενα γελοκόπι.

ΣΕΒΑΣΤ. 'Εγίνηκε.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. "Αν καὶ τοῦτο τὸ νησὶ φαίνεται ἔρημο...

ΣΕΒΑΣΤ. Χαχαχά. "Ετσι εἶσαι πλερωμένος.

ΑΔΡΙΑΝ. Ἀκατοίκητο καὶ ἀποσπληγσίαστο πές,...

ΣΕΒΑΣΤ. "Ομως !...

ΑΔΡΙΑΝ. "Ομως ...

ΑΝΤΩΝ. Μποροῦσε νὰ λείψει ;

ΑΔΡΙΑΝ. Πρέπει χωρὶς ἄλλο ἢ εὐκρασία του νᾶναι ἔνα πρᾶμα
λεφτό, ψιλό, μαλακό, χαριτωμένο.

ΑΝΤΩΝ. Ἡ Εὐκρασία ἥταν ὡμορφη κοπέλλα.

ΣΕΒΑΣΤ. Ναί, καὶ ἡξερε πολὺ ψιλὲς κατεργαριές, καθὼς σοφότατα μᾶς τὸ ἔνγησε ἢ ἀφεντιά του.

ΑΔΡΙΑΝ. Τὸ ἀέρι ἀναπνέει ἐδώ γλυκύτατα ἐπάνω μας.

ΣΕΒΑΣΤ. Σὰ νῆχε πλεμόνια καὶ μάλιστα σάπια.

ΑΝΤΩΝ. "Η σὰ νᾶταν μοσκοβολισμένο ἀπὸ κανένα βάλτο.

ΓΟΝΖ. "Ἐδὼ βρίσκεται κίθη πρᾶμα ὠφέλιμο στὴ ζωή.

ΑΝΤΩΝ. Βέβαια ! ἐχτὸς ἀπὸ τὰ χρειαστὰ στὴ ζωή.

ΣΕΒΑΣΤ. "Απὸ αὐτὰ δὲν ὑπάρχει κανένα, ἢ μιναχὰ λίγα.

ΓΟΝΖ. Τί δύναμη και τί θυμός φαίνεται στὸ χορτάρι ! Πῶς εἶναι πράσινο !

ΑΝΤΩΝ. Ἡ γῆ πραματικὰ εἶναι κιτρινόμαρον.

ΣΕΒΑΣΤ. Μὲ μίαν ἵδεα ἀπὸ πρασινάδα μέσα.

ΑΝΤΩΝ. Δὲν τοῦ ξεφεύγουν καὶ πολλὰ πράματα.

ΣΕΒΑΣΤ. Ὁχι, ἀλλὰ τὰ βλέπει ὅλα ἀνάποδα.

ΓΟΝΖ. Ἀλλὰ τὸ πλιὸν παραβεβαῖνεν ἀπ' ὅλα, ποῦ εἶναι πὲς ἀληθινὰ ἀπίστευτο ...

ΣΕΒΑΣΤ. Ὁπως πολλὰ παραβεβαῖνεν βεβαιωμένα.

ΓΟΝΖ. Εἶναι πῶς τὰ φορέματά μας, ποῦ ἥταν σὰ νὰ ποῦμε μοσκεμένα στὴ θάλασσα, βαστοῦν μ' ὅλον τοῦτο τὴν καινούργιωσύνη τους καὶ τὴ λαμπράδα τους, ὡστε ποῦ φαίνονται πολὺ περσότερο ξαναβαμένα, παρὰ ξεθωριασμένα ἀπὸ τὴν ἄρμη.

ΑΝΤΩΝ. Ἀνίσως μία ἀπὸ τές τσέπες του εἰμπόρειε νὰ μιλήσει δὲ θὰ τούλεγε: «Ψέμματα λές;»

ΣΕΒΑΣΤ. Βέβαια. Ἀλλοιῶς πολὺ δολερὸν θὰ τσέπωνε τὰ λόγια του.

ΓΟΝΖ. Νομίζω πῶς τὰ ροῦχα μας εἶναι ἀκόμη τόσο καινούργια, ὅσο ὅταν τὰ πρωτοφορέσαμε στὶν Ἀφρικὴ στὸ γάμο τῆς ὄμιορφης βασιλοπούλας μας, τῆς Κλαριστέλλας, μὲ τὸ βασιλῆ τοῦ Τούνιζοῦ.

ΣΕΒΑΣΤ. Μία προκομιδένη χαρά ! Κ' εὐτυχηθήκαμε φοβερὰ στὸ γυρισμό μας.

ΑΔΡΙΑΝ. Τὸ Τούνιζι ποτὲ πρὶν δὲν ἔλαβε τὴν χάρη νὰ ἔχει ἔνα τέτοιο ἀσύγκριτο πλάσμα βασίλισσα.

ΓΟΝΖ. Ὁχι, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς χήρας Διδώς..

ΑΝΤΩΝ. Τῆς χήρας ; Κάκηώρα νάχει ! Τί θέλει αὖτὸ τὸ «χήρα». Χήρα ή Διδώ !

ΣΕΒΑΣΤ. Αἱ, κι' ἀν εἶχε κι' ὅλας μελετήσει τὸν ἀπόγηρο Λίνειά ; Θεὲ καὶ Κύριε ! Πῶς παραβεβαῖνεύεσαι.

ΑΔΡΙΑΝ. Ἡ χήρα η Διδώ, εἰπες ; Μὲ κάνεις νὰ τὸ συλλογῆσόμαι.

Αὖτὴ ἥταν ἀπὸ τὴν Καρχηδόνα, ὅχι ἀπὸ τὸ Τούνιζι.

ΓΟΝΖ. Αὖτὸ τὸ Τούνιζι, Κύριε, ἥταν η Καρχηδόνα.

ΑΔΡΙΑΝ. Ἡ Καρχηδόνα ;

ΓΟΝΖ. Σὲ βεβαιώνω, η Καρχηδόνα.

ΑΝΤΩΝ. Ο λόγος του κάνει περσότερο ἀπὸ τὴ θαματουργὴ τὴ λύρα.

ΣΕΒΑΣΤ. Έσήκωσε τειχιὰ καὶ σπίτια ἀντάμα.

ΑΝΤΩΝ. Ποιὸ πράμα ἀδύνατο θὰ τὸ κάμει εἴκολο σὲ λίγο ;

ΣΕΒΑΣΤ. Θὺ πάχει, στοχάζομαι, σπίτι του τοῦτο τὸ νησὶ στὶν τσέπη του, καὶ θὰ τὸ δώσει τοῦ παιδιοῦ του γιὰ μῆλο.

ΑΝΤΩΝ. Καὶ σπέρνοντας τὰ κοκκαρίγκια του στὴ θάλασσα θὰ κάμει νὰ βγοῦν κι' ἀλλὰ νησιά !

ΓΟΝΖ. Ἀλήθεια ;

ΑΝΤΩΝ. Ο καλότυχος !

ΓΟΝΖ. Ἐλέγαμε, Κύριε, πῶς τὰ ροῦχα μας φαίνονται τόσο καινούρια, ὅσο ὅταν εἴμαστε στὸ Τούνιζι στὸ γάμο τῆς θυγατέρας σου ποῦ τώρα εἶναι βασίλισσα.

ΑΝΤΩΝ. Καὶ η πλιὸν ἔξαιρετη ἀπ' ὅσες ποτὲ ἐπῆγαν ἐκεῖ.

ΣΕΒΑΣΤ. Παρεχτός, παρακαλῶ, ἀπὸ τὴν χήρα Διδώ.

ΑΝΤΩΝ. "Ω ή χήρα ή Διδώ ! ή χήρα ή Διδώ.
ΓΟΝΖ. Δὲν είναι τὸ σωκάρδι μου καινούριο σὰν τὴν ἡμέρα
ποῦ τὸ πρωτόβαλα ; Σ' ἔναν κάποιο τρόπο, λέω ...
ΑΝΤΩΝ. Αὐτὸς δ κάποιος τρόπος καλὰ ἐψαρεύτηκε.
ΓΟΝΖ. "Οταν τὸ φόρεσα στὸ γάμο τῆς θυγατέρας σου.
ΑΛΟΝΣ. Στοιβάζετε στ' αὐτιά μου αὐτὰ τὰ λόγια,

Χωρὶς νάχω στομάχι νὰ τ' ἀκούω !
Ἐκεῖ ποτὲ τὴν κόρη ἀς μὴν τὴν εἶχα
Παντρέψει, γιατὶ γέροντας, τὸ γιό μου
Ἐχασα καὶ χαμένην λέω ὃς κ' ἔκείνην,
Ποῦ ζεῖ τόσο μακρινὰ ἀπ' τὴν Ἰταλία.
Πλιὰ δὲ θὰ τὴν ἰδῶ ! Ὡς ἐσὺ διαδοχέ μου,
Στὴ Νάπολη, στὸ θρόνο τοῦ Μιλάνου,
Ποιὸ τέρας τοῦ πελάγου ἔχεις χορτάσει ;

ΦΡΑΓΚ. Κύριε, ἵσως ζεῖ. Τὸν εἶδα νὰ χτυπάει
Τὸ κῦμα κάτωθέ του, καβαλλάρης
Στὴ ωάχη του ἐπατοῦσε τὰ νερά,
Τὴν ἔχτρα τους πετοῦσε μακρινά του,
Κ' ἐστήθιαζε τὸ κῦμα ποῦ χυμοῦσε
Ἀνάντια του δλοφούσκωτο· ἀπὸ πάνου
Ἄπ' τὸν ἄφρο τὸν δργισμένο ἐβάστα
Τ' ἄφοβό του κεφάλι, κι' ἀντρειεμένα
Λαμνοκοποῦσε μὲ γερὲς λασιές
Πρὸς τὴ στεργὴ ποῦ, θάλασσοσκαμένη
Στὰ οἰζοθέμελά της, προσκυνοῦσε
Σὰ νᾶσκυφτε γιὰ νά τονε βοηθήσει.
Ἐγὼ είμαι βέβαιος βγῆκε ζωντανός.

ΑΛΟΝΣ. "Οχι, ὥχι, ἔχαθη.
ΣΕΒΑΣΤ. Κύριε, χρώστα χάρη
Γιὰ τὸύτη τὴ μεγάλη συφορὰ
Τοῦ ἔαυτοῦ σου τοῦ ἔδιου ποῦ, μὲ τὸ παιδί σου,
Δὲ θέλησες ἡ Εὑρώπη μας νὰ γένει
Μακάρια, κ' ἐπροτίμησες ἀντὶς
Μ' ἔναν Ἀφρικανό νὰ τίνε χάσεις.
Καὶ στὸ ὑστερὸ ὑστερὸ, είναι ἔξορισμένη
Ἐκεῖ, μακρινὰ ἀπ' τὰ πατρικά σου μάτια
Πῶχουν αἰτίες τὴ θλίψη σου νὰ δγραίνουν.

ΑΛΟΝΣ. Παρακαλῶ σε, πάψε !
ΣΕΒΑΣΤ. Μπροστά σου ἐγονατίσαμε ἐμεῖς δλοι,
Καὶ τόσο σ' ἐσταυρώσαμε ! Ὡς καὶ ἦ ἔδια
Ἡ ώραιά ψυχὴ τῆς κόρης κλονιζότουν
Στὴν ἀντιπάθεια ἀνάμεσα τοῦ γάμου
Καὶ στὴν ὑποταγὴ, χωρὶς νὰ ξέρει
Πρὸς ποιὰ μεριὰ τῆς ζυγαριᾶς νὰ κλίνει.
Ἐχάσαμε τὸ γιό σου καὶ φοβοῦμαι
Γιὰ πάντα· καὶ γι' αὐτὴν τὴν παντρειὰ
Περσότερες γυναικες στὸ Μιλάνο
Καὶ στὴ Νάπολη χῆρες ἐγινῆκαν,

΄Απ’ ὅσους ἀντρες φέρονυμε μαζῆ μας
Νὰ τὲς παρηγορήσουν. Φταις ὁ ἴδιος.

ΑΛΟΝΣ. Δικός μου κι’ ὁ δεινότερος χαμός.
ΓΟΝΖ. Σεβαστιανὲ Κύριε μου, στὲς ἀλήθειες

Ποῦ λές, κομμάτι ὁ εὐγενικὸς ὁ τρόπος

Τοὺς λείπει, κ’ ἡ στιγμὴ ἀκατάλληλή εἶναι·

Ξεῦς τὴν πληγὴ ἀντὶς μπλάστρι νὰ τῆς βάλεις.

ΣΕΒΑΣΤ. Πολὺ καλά.

ΑΝΤΩΝ. Καὶ τέλεια σὰ χειροῦργος.

ΓΟΝΖ. Κακὸν καιρό, σὰ συγνεφιάζεις, Κύριε,

΄Εχουμε ἐμεῖς!

ΣΕΒΑΣΤ. Κακὸν καιρό;

ΑΝΤΩΝ. Καὶ μαῦρο !

ΓΟΝΖ. Ἀν ἔπειρε, Κύριε μου, νὰ ἡμερώσω

Τὸν νησὶ αὐτό...

ΑΝΤΩΝ. Θὰ τὸσπαιρόνε τσουκνίδες.

ΣΕΒΑΣΤ. Ἡ λάπαθα ἡ μολόχες.

ΓΟΝΖ. Κι ἄν γινόμουν

Βασιλῆας του, τί θάκανα ;

ΣΕΒΑΣΤ. Δὲ θάταν

Κρασὶ καὶ θάχες κόψει τὸ πιοτό.

ΓΟΝΖ. Στὴν πολιτεία μου θὰ κατόρθωνα ὅλα

Μὲ ἀντίθετες ἀρχές, γιατὶ οὔτε ἐμπόριο,

Καμιᾶς λογῆς δὲ θὰ ἐδεχόμουν, οὔτε

΄Ονομα ἀπό ἔξουσία γνωστὰ δὲ θάταν

Τὰ γράμματα οὔτε πλούσιοι, οὔτε φτωχοί,

Οὔτε καθόλου δοῦλοι: συμφωνίες,

Κληρονομές, κλεισίματα, τερμόνοι,

Σκαφίματα, ἀμπελώματα καθόλου !

΄Αγνωστα καὶ τὰ μετάλλα, τὸ στάρι,

Τὸ λάδι, τὸ κρασί· δοιλειὰ καμία·

΄Ανεργοι οἱ ἀντρες ὅλοι κ’ οἱ γυναικες,

Μὰ ἀθῶες κι ἄγνες· καὶ βασιλεία καθόλου !

ΣΕΒΑΣΤ. Μὰ λόγου του μονάρχης !

ΑΝΤΩΝ. Τὸ σῶσμα τῆς πολιτείας του λησμονάει τὴν ἀρχή.

ΓΟΝΖ. Γιὰ τὸ κοινὸ ὅλα θὰ γεννοῦσε ἡ φύση

Χωρὶς ἵδρο καὶ κόπο. Προδοσίες,

Κλεψιές, κοντάρια, μάχαιρες, ντουφέκια,

Σπαθιά, οὔτε ἀνάγκη ἀπὸ ἄρματα, δὲ θῆκα.

Θὰ χάριζε μονάχη της ἡ φύση

΄Ολες τὲς ἀφτονίες, ὅλους τοὺς θέρους

Γιὰ νὰ θρέψει τὸν ἄκακο λαό μου,

ΣΕΒΑΣΤ. Δὲ θάκαναν παντρείες οἱ ὑπήκοοι του ;

ΑΝΤΩΝ. Όχι ἀδερφέ, κανένας ! Άνεργοι ὅλοι,

Κατεργαρέοι καὶ πόρνες.

ΓΟΝΖ. Τόσο τέλεια

Θᾶξεραι ἐγὼ νὰ κυβερνήσω, Κύριε,

Ποῦ κι ὁ χουσδός αἰῶνας θὰ φτονοῦσε.

ΣΕΒΑΣΤ. Ζήτω δ, Γονεάλος !

ΑΝΤΩΝ. Ζήτω δ βασιλέας !

ΓΟΝΖ. Καὶ ἡ χάρη σου μ' ἀκούει ;

ΑΛΟΝΣ. Παρακαλῶ σε

Πάφε, γιὰ μένα τίποτα δὲ λέξ.

ΓΟΝΖ. Σὲ πιστεύω βέβαια, ὑψηλότατε, καὶ τῶκαμα μόνο γιὰ νὰ δώσω ἀφορμὴ σ' αὐτοὺς τοὺς Κύριους, ποῦ τὰ πλειόνια τους εἶναι εὐκολοπάθιαστα καὶ τόσο σερπετὰ ποῦ μὲ τὸ τίποτα συνηθοῦν πάντα νὰ γελᾶνε.

ΑΝΤΩΝ. Ἔγελάσαμε μὲ σένα !

ΓΟΝΖ. Ποῦ σὲ τέτοιας λογῆς τρελλὰ χαροκόπια δὲν εἴμαι τίποτα μπροστά σας. Κ' ἔτσι μπορεῖτε νὰ ξακολουθήσετε καὶ νὰ γελάτε γιὰ τίποτα.

ΑΝΤΩΝ. Χτυπησιὰ ποῦ μᾶς ἔδωκε.

ΣΕΒΑΣΤ. Μόν^o ἔπεσε διπλαρωτή.

ΓΟΝΖ. Ἀρχόντοι εῖσαστε, καμωμένοι ἀπὸ καλὸν πηλό. Θὰ σηκώνατε τὸ φεγγάρι ἀπὸ τὴν σφαῖδα του, ἢν ξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του σ' αὐτήν πέντε βδομάδες χωρὶς ν' ἀλλάξει.

(Ἐρχεται ὁ Ἄριελ ἀθώορητος, παῖξοντας μίαν κατανυχτικὴ μουσική).

ΣΕΒΑΣΤ. Θὰ τὸ κάναμε κ' ἔπειτα θὰ βγαίναμε στὸ κυνῆγι τῆς νυχτερίδας μὲ φανάρια.

ΑΝΤΩΝ. Ἐλα, καλέ μου Κύριε, μὴ θυμώνεις.

ΓΟΝΖ. Ὁχι σᾶς βεβαιόνω ! Τόσο κουτὰ δὲ θὰ κιντύνευα τὴν γνώση μου. Θέλετε νὰ γελάσετε μαζῆ μου σὰν ἀποκοιμηθῶ ; γιατὶ εἴμαι πολὺ κοπιασμένος.

ΑΝΤΩΝ. Ἀποκοιμήσου κι' ἄκουε μας.

(Οἱ οἰκονομοῦνται ἔχτὸς ἀπὸ τὸν Ἀλόνσο, τὸ Σεβαστιανὸ καὶ τὸν Ἀντώνιο.)

ΑΛΟΝΣ. Ὄλοι κοιμοῦνται κι' ὥλας ! Ω νὰ κλειοῦσαν

Τὰ μάτια μου, κι' ἀντάμα σὲ στοχασμοί μου !

Γρικῶ πῶς ἔχουν ὅρεξη γιὰ ὑπνο.

ΣΕΒΑΣΤ. Μήν ἀρνηθεῖς, παρακαλῶ σε, Κύριε,

Τὸ βαρὸν κάλεσμά του δὲ σιμόνει

Συχνὰ τὴν θλίψην κ' εἴναι ὅταν τὸ κάνει

Παρηγορήτης.

ΑΝΤΩΝ. Κύριε, ἐμεῖς οἱ δύο

Ὦση ὥρα κοιμηθεῖς θὰ σὲ φυλάμε

Γι' ἀσφάλεια σου ἀγρυπνῶντας.

ΑΛΟΝΣ. Φχαριστῶ σας.

Τί νύστα θιαμαστή ! (Ο Ἀλόνσος ἀποκοιμέται ὁ Ἄριελ φεύγει).

ΣΕΒΑΣΤ. Περιέργη ὑπνήλα

Τοὺς πλάκωσε !

ΑΝΤΩΝ. Εἴναι ἡ ἴδιοτητα τοῦ ἀγέρου.

ΣΕΒΑΣΤ. Καὶ πῶς τὰ βλέφαρά μας δὲ βαραίνει ;

Νύστα καθόλου δὲ γρικῶ.

ΑΝΤΩΝ. Οὔτε ἔγω.

Ο νοῦς μου εἶναι ἀλαφόνις. Μαζῆ ὅλοι ἐπέσαν

Χάμιου σὰ νάζαν πρῶτα συμφωνήσει,

Σὺν ἀστραποκαμένοι ἐσθριαστῆκαν.

”Αξει Σεβαστιανέ ! Τί θὰ μποροῦσε ...
Μὰ φτάνει ! ”Άλλὰ μοῦ κάζεται ἐγὼ βλέπω
Στὸ πρόσωπό σου, αὐτὸ πῶπρεπε νᾶσαι.
Τούτη ἡ ὕδρα σοῦ μιλεῖ· κ' ἡ δυνατή μου
”Η φαντασία θωρεῖ νὰ κατεβαίνει
Πάνω στὴν κεφαλή σου μιὰ κορώννα.

ΣΕΒΑΣΤ. Τί λές ; ”Εξυπνος εἶσαι ;
ΑΝΤΩΝ. Δὲν μ' ἀκοῦς
Ποῦ σοῦ μιλῶ ;

ΣΕΒΑΣΤ. Σ' ἀκούω· καὶ θετικὰ εἶναι
Λαλιὰ ἀποκοιμισμένη καὶ μιλεῖς
Στὸν ὑπνό σου. Σὰν τί ἦταν αὐτὸ ποῦ εἶπες ;
”Ανάσασμα παράξενο ! Κοιμᾶσαι
Μὲ δλοάνοιχτα τὰ μάτια ! Νᾶναι δρόθος,
Νὰ κουβεντιάζει ; νὰ κινιέται ! κι' ὅμως
Βαθειὰ κοιμᾶται !

ΑΝΤΩΝ. Τὴ μοῖρα σου ἀφίνεις,
Γενναῖε Σεβαστιανέ μου, νὰ κοιμᾶται,
Μάλιστα νὰ πεθαίνει ! ”Οντας ξυπνός
Κλειστὰ κρατεῖς τὰ μάτια σου.

ΣΕΒΑΣΤ. Ρουχάζεις
Ξάστερα, κ' ἔχει νόημα δὸρουχασμός σου.
ΑΝΤΩΝ. Είμαι πολὺ πλιό σοβαρὸς ἀπ' ὅ,τι
Τὸ συνηθίζω, κ' ἔτσι πρέπει νᾶσαι
Καὶ δὸδιος· ἀν προσέχεις κι' ἀν τὸ κάμεις
Θὰ γένεις δὸριπλός.

ΣΕΒΑΣΤ. Νεκρὸ νερό είμαι.
ΑΝΤΩΝ. ”Εγὼ νὰ τρέχεις σὲ μαθαίνω.

ΣΕΒΑΣΤ. Ναί,
Κάμε το, τὶ ἡ προγονικὴ ὀκνηρία
Μ' ἔμαθε μόνο νὰ οιχαίνω.

ΑΝΤΩΝ. ”Ω ἀν ἵσως,
”Ηξερες μοναχὰ πόσο λατρεύεις
Τὸ στοχασμό μου ἐνῶ τὸν περιπαῖςεις,
Πῶς δόσο περισσότερο τὸν γδύνεις
Τόσο τὸν περιντύνεσαι ! — Οἱ ἀνθρῶποι
Ποῦ δλο οιχαίνουν πρέπει ἀληθινὰ
Νὰ τρέχουν τὸ συχνὸ σιμὰ σὲ βάθη,
”Οπου ἡ ὀκνηρία κι' δὸ φόβος τοὺς τοὺς σέρνει !

ΣΕΒΑΣΤ. Λέγε παρακαλῶ σε ! Τῶν ματιῶν σου
Τὸ κοίταγμα καὶ ἡ ὄψη σου κηρύχνουν

Μιὰ σκέψη κ' ἔνα γέννημα ποῦ ἀλήθεια
”Οσο νὰ βγεῖ σοῦ δίνει πλέοιους πόνους !

ΑΝΤΩΝ. ”Ακούε: Μολονότι δὲ Κύριος, τοῦτος
Μὲ τὸ θυμητικὸ τὸ ἀστενισμένο,
Ποῦ ἡ μάνιμη του ἄλλο τόσο θᾶναι λίγη
”Οταν θαφτεῖ, ἔκατάπεισε κοντά,
Γιατί εἶναι πνέμα πειθωμοῦ καὶ μόνο

Νὰ πείθει ξέρει, ἐδὼ τὸ βασιλέα
Πῶς εἶναι ἀκόμα ζωντανὸς ὁ γιός του·
Τόσο εἶναι βολετὸν νὰ μὴν ἐπνίγῃ
“Οσο νὰ πλέει κι' ὁ ἴδιος ποῦ κοιμᾶται.

ΣΕΒΑΣΤ. Πῶς δὲν ἐπνίγη πλιὰ καμίαν ἐλπίδα
Δὲν ἔχω.

ΑΝΤΩΝ. Ὡς ποιὰ μεγάλη ἐλπίδα βγαίνει
Γιὰ σὲ ἀπὸ τούτην τὴν καμίαν ἐλπίδα!
Ἡ καμία ἐλπίδα ἀπὸ ἕνα μέρος εἶναι
Τόσο μεγάλη ἐλπίδα ἀπὸ ἄλλο μέρος,
Ποῦ δὲ μπορεῖ ἡ φιλοδοξία παρέκει
Νὰ φίξει οὕτε ἔνα βλέμμα, μὰ διστάζει
Γιὰ δὲ τι ξανοίγει ἔκει.—Κάνεις καλά
Ποῦ ὁ Φεοδινάντος πνύγηκε;

ΣΕΒΑΣΤ. Πάει πλιά!
ΑΝΤΩΝ. Καὶ ποιὸς εἶναι κατόπι ὁ κληρονόμος
Στῆς Νάπολης τὸ θρόνο;

ΣΕΒΑΣΤ. Ἡ Κλαριμπέλλα.
ΑΝΤΩΝ. Αὐτὴ ποῦναι βασιλίσσα στὸ Τούνιζι,
Ποῦ δέκα μίλια κατοικεῖ πλιὸ ἀλάργα
Ἄπ' ὅσο δρόμο ὁ ἀνθρωπος μπορεῖ
Σὲ μιὰ ζωὴ νὰ κάμει, ποῦ ὥς νὰ λάβει
Ἄπὸ τὴ Νάπολη εἰδῆσῃ (ἄν δὲν ἔχει
Τὸν ἥλιο ταχυδρόμο,—πάρα δκνὸς
Τοῦ φεγγαριοῦ εἶναι ὁ ἀνθρωπος) μαλλιάζει
Τοῦ βρέφους τὸ πηγοῦν γιὰ ξυράφι,
Αὐτὴ ποῦ ἀπὸ ἀφορμή της ἐμᾶς δλους
Ἡ θάλασσα ἐκατάπιε,—ἄν καὶ καμπόσους
Ἐξέρασε ξανὰ—κι' αὐτὸ γιατὶ ἦταν
Ἡ μοῖρα τους νὰ κάμουν ἔνα πρᾶμα
Πόρχει τὰ περισμένα πρόλογό του,
Καὶ ποῦ τὰ ἐρχόμενά του ἐμεῖς οἱ δυὸ
Στὸ χέρι τὰ βαστοῦμε!

ΣΕΒΑΣΤ. Τί εἶν' αὐτά;
Τί λέξ; Ἡ κόρη τοῦ ἀδερφοῦ μου ἀλήθεια
Τοῦ Τουνιζιοῦ βασιλίσσα εἶναι κ' ἡ ἴδια
Στῆς Νάπολης τὸ θρόνο κληρονόμα
Μὰ διάστημα καμπόσο ξεχωρίζει
Τοὺς δυὸ τους τόπους.

ΑΝΤΩΝ. Διάστημα ποῦ κάθε
Πῆχυς του, πές, φωνάζει: «Ἡ Κλαριμπέλλα
Στὴ Νάπολη γυρνῶντας πῶς ξανὰ
Θὰ μᾶς μετρήσει;—Στὸ Τούνιζι μεῖνε
Κι' ἂς ἀγρυπνᾶ ὁ Σεβαστιανός.»—Γιὰ πές μου,
Ἀνίσως ἦταν θάνατος αὐτὸ
Ποῦ τοὺς ἀδραξε τώρα, αὐτοὶ δὲ θάταν
Χειρότερα ἀπ' ὅ,τι εἶναι. Υπάρχει κάποιος
Ποῦ τὴ Νάπολη εἶναι ἄξιος ν' ἀφεντέψει,

Τόσο καλά δύστοις ποῦ κοιμᾶται·
Κ' είναι αὐλικοὶ ποῦ ξέρουν ἄλλο τόσο
“Ασκοπα καὶ πλατειὰ νὰ φαφλατίζουν
“Οσο δὲ Γονζάλος τοῦτος. Θὰ μποροῦσα
Σοφὴ πολυλογοῦσα καλοιακούδα
Κ' ἐγὼ νὰ γίνω. “Ω νάχες τώρα κι' δὲ ίδιος
Τὴ γνώμη τὴ δική μου! Τί ύπνος θάταν
Τοῦτος γιὰ νὰ οψιθεῖ! —Καταλαβαίνεις;

ΣΕΒΑΣΤ. Πιστεύω ναί.

ΑΝΤΩΝ. Καὶ πῶς καλοσκαμνίζει

Τὴν τύχη τὴ χρυσῆ ἡ φχαρίστησή σου;

ΣΕΒΑΣΤ. Θυμοῦμαι ἐπαφαμέρισες κ' ἔσù

Τὸν ἀδερφό σου Πρόσπερο.

ΑΝΤΩΝ. Εἶναι ἀλήθεια.

Καὶ κοίτα πῶς μοῦ στέκονται καλά

Τὰ ροῦχα μου· διμορφήτερα ἀπὸ πρῶτα·

Συντρόφοι μου ἥταν τότες τοῦ ἀδερφοῦ μου

Οἱ δοῦλοι, τώρα εἶναι ἀνθρωποι δικοί μου.

ΣΕΒΑΣΤ. Ἀλλὰ ἡ συνείδησή σου;

ΑΝΤΩΝ. Αἴ ποῦ φωλιάζει;

Χιονίστρα ἀν ἥταν, Κύριε, τὲς παντοῦφλες

Θὰ μ' ἔκανε νὰ βάλω· μὰ στὰ στήθια

Ἐκείνη τὴ θεότη δὲ γρικάω.

Συνείδησες πενήντα ἀς ἔχωριζαν

Ἐμένα ἀπὸ τὸ θρόνο τοῦ Μιλάνου,

Κι' ἀς λυώνουν κι' ἀς σκληραίνουν, δὲ μοῦ κάνουν

Πείραξη ἐμὲ καμία! Τώρα δὲ ἀδερφός σου

Κοίτεται ἐδώ· καλήτερος δὲ θάταν

Ἀπὸ τὴ γῆ ποῦ ἀπάνω της κοιμᾶται,

Ἀν ἥταν δὲ τι φαίνεται: νεκρός.

Ἐγὼ μπορῶ μ' αὐτὸ τὸ υπάκουο ἀτιτάλι,

Μὲ τρία του μόνο δάχτυλα γιὰ πάντα

Κρεββάτι νὰ τοῦ στρώσω, ἐνῶ σὺ δὲ ίδιος,

Κάνοντας ἔτσι! θάκανες νὰ κλείσει

Τὰ μάτια του γιὰ πάντα, στὸν αἰῶνα,

Αὐτὸ τὸ ἀρχαῖο χαχάπι, δὲ κύριο Φρονήσιος,

Ποῦ τὸ ἔργο μας δὲ χρειάζεται νὰ φέξει

“Οσο γιὰ τοὺς ἐπίλοιπον, αὐτοὶ

Τὸ δόλωμα δὲ ἀδράξουν σὰν τοὺς γάτους

Ποῦ γλείφουν τὸ γάλα· θὰ μετροῦνε

Τὲς ώρες γιὰ κάθε ἔργο ποῦ θὰ λέμε

Πῶς εἶναι τοῦ καιροῦ του.

ΣΕΒΑΣΤ. Ἐγὼ θὲ νάχω

Παράδειγμα μου τὰ καμάτα σου.

“Οπως δὲ ίδιος πήρες τὸ Μιλάνο,

Μπαίνω καὶ γὼ στὴ Νάπολη. Ομπρόδος τράβα

Τὸ σπαθί σου! “Ενα κτύπημα ἀπ' τὸ φόρο

Σ' ἐλευτερόνει κ' ἐγὼ βασιλέας

Θὰ σ' ἀγαπῷ.

ΑΝΤΩΝ. Ξεσπάθωσε καὶ σύ,

Κι' ὅταν σηκώσω χέρι, κάμε τὸ ἵδιο,

Καὶ τὸ Γονζάλο χτύπησε.

ΣΕΒΑΣΤ. Μιὰ λέξη !

(Μιλοῦν κατά μέρος. Μουσική. Ξανάρχεται ὁ "Αριελ ἀθώρητος.")

ΑΡΙΕΛ. Μὲ τὴν τέχνη του ὁ ἀφέντης μου προβλέπει

Τὸν κίντυνο ποῦ τρέχουν τοῦτοι οἱ φίλοι του

Καὶ μ' ἔστειλε, εἰδεμή τὸ σκέδιό του

Χάνεται, τὴ ζωὴ νὰ τοὺς φυλάξω.

(Τραγουδάει στ' αὐτὶ τοῦ Γονζάλου:)

'Ἐνῶ κοιμόσαστε ἐδὼ βαθειὰ

'Η προδοσία μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτὰ

Φυλάει τὴν ὥρα !

"Αν ἔχετε ἔγνοια γιὰ τὴ ζωὴ

Τὸν ὑπνὸ διῶχτε καὶ προσοχή.

Ξυπνᾶτε τώρα.

ΑΝΤΩΝ. Λοιπὸν μὲ μᾶς καὶ οἱ δυό μας.

ΓΟΝΖ. Καλοὶ ἀγγέλοι,

Τὸ βασιλῆα φυλάχτε ! (Ξυπνοῦν)

ΑΛΟΝΣ. Τί εἶναι αὐτό ;

Τί τρέχει ἐδὼ ; Ξυπνήστε ! Τὰ σπαθιά σας

Γιατί γυμνά εἶναι ; τί κοιτάτε ἔτσι ἄγρια ;

ΓΟΝΖ. Τί στάθηκε ;

ΣΕΒΑΣΤ. Ἐνῶ ἐστέκαμε ἐδὼ πέρα

Τὸν ὑπνὸ σας φυλάοντας, τώρα τώρα

Ξεσπάσαν κάτι μουγγρισμοὶ μουγγοί,

Ποῦ ἔμοιάζαν σὰν ἀπὸ βουβάλια ἢ κάλλιο

'Απὸ λιοντάρια. Δέ σας ἔξυπνήσαν ;

'Εμὲ τρομαχτικὰ βροντοῦν τ' αὐτιά μου.

ΑΛΟΝΣ. Τίποτα ἔγω δὲν ἀκούσα.

ΑΝΤΩΝ. "Ω ἡ βαβούρα

Κ' ἐνοῦ θεριοῦ θὰ τρόμαξε τ' αὐτιά,

"Ως καὶ τὴ γῆ θὰ μπόρει νὰ ταράξει.

"Ένα κοπάδι ὀλάκερο λιοντάρια

"Έμούγγριζε.

ΑΛΟΝΣ. Τὴν ἀκούσες, Γονζάλε ;

ΓΟΝΖ. Στὴν τιμὴ μου ἔγω, Κύριε, ἔνα μουρμοῦρι,

Καὶ μάλιστα παραδῖνο, ἔχω ἀκούσει.

Σ' ἔκουνησα κ' ἐφώναξα, Κύριέ μου.

Κι' ὅταν τὰ μάτια μου ἀνοιξα τοὺς εἶδα

Ξεσπάθωτους. Ἀλήθεια κάποιος βρόντος

"Ακούστηκε. Τὸ πλιό καλήτερο εἶναι

Νὰ φυλαχτοῦμε· ἢ ἀς φύγουμε ἀπὸ δώ.

Ξεσπάθωτοι ὅλοι !

ΑΛΟΝΣ. "Ας φύγουμε ἀπὸ τοῦτο

Τὸ μέρος, καὶ τὸν ἀτυχὸ τὸ γιό μου

"Ας πάμε νὰ γυρέψουμε τριγύρω. (Φεύγουν.)

ΓΟΝΖ. "Αξ τὸν φυλάξει ὁ θεὸς ἀπ' τὰ θηρία

Γιατὶ εἶναι βέβαια στὸ νησί.

ΑΛΟΝΣ.

Προσβάτει. (Φεύγουν.)

ΑΡΙΕΔ. "Ο, τι ἔχω κάμει πρόπει νὰ τὸ μάθει

"Ο Πρόσπερος, ὁ ἀτρέντης μουν καὶ σὺ

"Αμε νὰ βρεῖς τὸ γιό σου στὸ νησί.

ΣΚΗΝΗ Β'. "Ενα ἄλλο μέρος τοῦ νησιοῦ

("Ερχεται ὁ Κάλιμπαν μ' ἔνα γιομάρι ξύλα).

(Άζούνεται κρότος βροντῆς).

ΚΑΛΙΜΠΑΝ. "Οσα θανατικὰ ἀνασέρνει ὁ ήλιος

"Ἄπο βαρκά, ἀπὸ βιούρκους, ἀπὸ βάλτους,

"Ἀπάνου ὅλα στὸν Πρόσπερο νὰ πέσουν,

Καὶ σάρκα δγυὰ γερή νὰ μήν τοῦ ἀφήσουν!

"Μ' ἀκοῦν τὰ ξωτικά του, κι' ὅμως πρόπει

Νὰ καταριῶμαι. Δὲ θὰ μ' ἐτσιτοῦσαν,

Δὲ θὰ μ' ἔσκαζαν μ' ἵσκιους, μὲς στὴ λάσπη

Δὲ θὰ μ' ἔρριχναν, οὔτε θὰ μ' ἔκάναν,

Αὐτὰ δαυλιά, νὰ χάσω στὰ σκοτάδια

Τὸ δρόμο, ἂ δὲν τὰ πρόσταζε. Μὰ ἔκεινος

"Ἐνάντια μου γιὰ τίποτα τὰ ωγύνει,

Κάποτε σὰ μαϊμοῦδες ποῦ μοῦ κάνουν

"Ασκημα μοῦτρου κρώζοντας κι' ἀπέκει

Μὲ δαγκάνουν, καὶ πάλι ἄλλες φορὲς

Σὰ σκαντζόχοιροι γένονται κουβάρι

Στὴ στράτα ὅθε ξεπόλυτος διαβαίνω

Στηλόνοντας τ' ἀγκάθια ὅπου πατήσω,

Κι' ἄλλες φορὲς ὅχιες μὲ περιζώνουν

Ποῦ μὲ σκισμένες γλώσσες μὲ βουρλίζουν

"Άπο τὲς σφύριξιές τους.—Νά το, νά το !

"Ερχεται τώρα ἐδὼ ἔνα ξωτικό του

Γιὰ νά με βασανίσει, γιατὶ ἀργοῦσα

Τὰ ξύλα νὰ τοῦ πάρω. Ἐγὼ θὰ πέσω

Ξάπλου στὴ γῆ, ἵσως δέ με καταλάβει.

("Ερχεται ὁ Τρίγκουλος).

ΤΡΙΓΚΟΥΛΑ. "Εδὼ δὲν ὑπάρχει οὔτε βεργό, οὔτε χαμόκλαδο γιὰ νὰ

ἀποσκεπαστεῖ κανεὶς ἀπὸ τὸν καιρό, κι' ἀράδια ἀράδια κι' ἄλλη

φουρτούνα γίνεται. Τὴν ἀκούω νὰ τραγουδάει στὸν ἀέρα

ἔκεινο ἔκει τὸ μαῦρο τὸ σύγνεφο, ἔκεινο τὸ τρανό, μοιάζει σὰν

ἄσκι σκασμένο ποῦ θᾶθελε νὰ χύσει ὅ,τι ἔχει μέσα. "Αν θὰ

βροντήσει ὅπως πρῶτα δὲν ξέρω ποῦ νὰ κρύψω τὸ κεφάλι μου.

"Έκεινο ἔκει τὸ σύγνεφο δὲ μπορεῖ νὰ κάμει ἄλλοιως παρὰ νά

φίξει νερό μὲ τὸ καντάρι.—Τί ἔχουμε ἐδὼ ;—Εἶναι ἄνθρωπος ἥ

ψάρι; Ψόφιο ἥ ζωντανό ; Εἶναι ψάρι; μυρίζει σὰν ψάρι· μία

παληρημαρωδιά ἀπὸ ψαρήλα, σὰν ἀπὸ μπακαλιάρο ὅχι πολὺ

νωπό. Παράξενο ψάρι ! "Αν ἴμουν τώρα στὴν Ἀγγλία, δπως

μιὰ φορά, κ' εἶχα τοῦτο τὸ ψάρι μονάχα ζωγραφιστό, κάθε κυριακάτικος κοινωνούγεραις θὰ μοῦδινε βέβαια ἔνα ἀσπρο ἀσημένιο. Ἐκεὶ αὐτὸ τὸ τέρας θὰ μ' ἔκανε ἄνθρωπο. Κάθε παράξενο θεριδ μπορεῖ νὰ σὲ κάμει ἐκεὶ πέρα ἄνθρωπο. Μ' ὅλο ποῦ αὐτοῦ κάτου δὲ δίνουν οὔτε ἔνα μισόβιο λιγανά πορφέφουν ἔναν κρατημένον, θὰ ξόδιαζαν δέκα γιὰ νὰ ἰδοῦν ἔναν πεθαμένον Ἰντιάνο. Σκέλια ἔχει σὰν ἄνθρωπος! Καὶ οἱ πλέγες του εἴναι σὰ χέρια! Κ' εἴναι ζεστό, μὰ τὴν πίστη μου! Τώρα ἀλλάζω γνώμη, δὲ στέκομαι πλιὰ στὴν ἔδια γνώμη: αὐτὸ δὲν εἴναι ψάρι· εἴναι κάποιος νησιώτης ἀπὸ δώ, ποῦ θάπαθε ἀπὸ τώρα κατὶ ἀπὸ τὸ ἀστραποπέλεκο. (Βροντάει.) Ωμένα! Νά σου πάλι ἡ κακοκαιρία. Τὸ καλήτερο εἴναι νὰ χωστῶ ἀποκάτου ἀπὸ τὴν κάππα του· ἄλλο ἀποκοῦμπι ἔδω τριγύρου δὲν ὑπάρχει. Ἡ ἀνέχεια κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ γνωριστεῖ μὲ παραξενούς συντρόφους στὸ κρεββάτι. Θὰ κουκουλωθῶ ἔδω ὥς ποῦ νὰ περάσει τὸ κατακάθι τῆς φρουρούνας.

(Ἐρχεται ὁ Στέφανος τραγουδῶντας μὲ μία μπουκάλα στὸ χέρι).

ΣΤΕΦΑΝ. «Θάλασσα θάλασσα ἔχει γειά, στὴ γῆς ἔδω θὰ σώσω!» Αὐτὸς εἴναι ἔνας πάρα ψωριάρικος σκοπός, καλὸς νὰ τραγουδιέται μοναχά σὲ ξόδι. Καλά! ἔδω εἴναι ἡ παρηγοριά μου. (Πίνει). «Ο πλοίαρχος, δ πλύστης, ἔγω κι' δ νάφλερος, Κι' ὁ πρῶτος κανονιέρης μαζῆ κι' δ δεύτερος, Τὴ Μάρω εἴχαμε ταῖρι, τὴ Ρίνη, τὴ Ρηνιό, Μὰ οὔτε ἔνας δὲ γνοιαζότουν γιὰ τὴν Κατερινιό, Γιατὶ σκληροίσματα είχε στὴ γλώσσα της σκληρὰ Ποῦ ἐφώναζαν τοῦ ναύτη: «Ἄϊ πνιξον, φουκαρᾶ!» Τοῦ κατραμοῦ, τῆς πίσσας τὴν πείραζε ἡ δσμὴ Μὰ τὴ φαγούρα δράφτης ἥθελε νὰ τῆς ξενεῖ. Λοιπὸν παιδιὰ στὸ πλοῖο κι' ἄς πάει νὰ κρεμαστεῖ. «Ως κι' αὐτὸς εἴναι ψωριάρικος σκοπός· μὰ νά την ἡ παρηγοριά μου. (Πίνει).

ΚΑΛΙΜΠΑΝ. Μή μὲ βασανίζεις· ὥ!

ΣΤΕΦΑΝ. Τί τρέχει; Διαβόλους ἔχουμε ἔδω πέρα; Μᾶς γελοπαίζεις μὲ ἀγριανθρώπους καὶ μὲ Ἰντιάνους; ⁷Α, δὲν ἔγλυτωσα ἀπὸ τὸν πνιμὸ γιὰ νὰ σκιάζωμαι τώρα τὰ τέσσερα πόδια σας! Γιατὶ ώς κι' δ λόγος τὸ λέει: «ὅσο κι' ἀν ἐστάθηκε ποτὲ δμοφορᾶς ἄνθρωπος, ποῦ νάχει προβατήσει σὲ τέσσερα ποδάρια, δὲ μπορεῖ νὰ τόνε κάμει νὰ πάει πίσω» κι' αὐτὸ πρέπει νὰ ξαναειπωθεῖ ὅσο δ Στέφανος βγάζει ἀνάσα ἀπὸ τὰ ρουθούνια.

ΚΑΛΙΜΠΑΝ. Τὸ ξωτικὸ μὲ βασανίζει· ὥ!

ΣΤΕΦΑΝ. Αὐτὸς εἴναι κάποιο τέρας τοῦ νησιοῦ μὲ τέσσερα πόδια, ποῦ ἀπ' ὅτι βλέπω τὸ πιασέ τὸ θερμόκου. Ποῦ στὸ διάβολο ἔμαθε τὴ γλώσσα μας! Θὰ τοῦ δώσω λίγο δυναμωτικό, ἀν δχι γι' ἄλλο τούλαχιστο γιατὶ ἀν λίσως μιστούχει νὰ τὸ γλυτώσω καὶ νὰ τὸ μερώσω καὶ νὰ τὸ φέρω μαζῆ μου στὴ Νάπολη, αὐτὸ θάναι ἔνα χάρισμα καλὸ γιὰ κάθε αὐτοκράτορα ποῦ νὰ πάτησε ποτὲ σὲ βωϊδιοῦ τομάρι.

ΚΑΛΙΜΠΑΝ. Μὴ μὲ βασανίζεις, παρακαλῶ σε. Θὰ φέρω τὰ ξύλα μου
πλιὸν γλίγωρα σπίτι.

ΣΤΕΦΑΝ. Τώρα τὸν ἔπιασε ἡ ἀσβολή του καὶ παραλογάει! Πρέ-
πει νὰ δοκιμάσει τὴ μπουκάλα μου! Ἀνίσως δὲν ἔπιε κρασὶ¹
ποτέ του, θὰ τοῦ διώξει πὲς τὴν ἀρρώστεια του. "Αν μπορέσω
νὰ τὸ γλυτώσω καὶ νὰ τὸ μερώσω, δὲ θὰ χαλάω καὶ πάρα
πολλὰ γι' αὐτό, θὰ πλερόνει αὐτὸ γιὰ κεῖνον ποῦ τοῦχει, καὶ
μᾶλιστα μὲ τὸ παραπάνου.

ΚΑΛΙΜΠΑΝ. "Ως τὰ τώρα δὲ μῶκαμες πολὺ κακό, μὰ σὲ μιὰ στιγμὴ
θ' ἀρχίσεις, τὸ καταλαβαίνω ἀπὸ τὸ τρεμουλιό σου. "Ολονένα
δὲ Πρόσπερος δουλεύει ἀπάνου σου!

ΤΡΙΓΚΟΥΛΑ. "Ελα, ἔλα, ἀνοίξε τὸ στόμα αὐτὸ εἶναι, γιατί μου,
κάτι ποῦ θὰ σὲ κάμει νὰ μιλεῖς. "Ανοίξε τὸ στόμα: αὐτὸ θὰ
σοῦ διώξει τὴν τρεμούλα σοῦ τὸ λέω ἐγώ καὶ σοῦ τὸ βεβαιόνω:
δὲ μπορεῖς νὰ ξεχωρίσεις ποιὸς εἶναι δὲ φίλος σου. "Ανοίξε πάλι
τὰ σιαγώνια.

ΤΡΙΓΚΟΥΛΑ. Σὰ νὰ τίνε γνώριζα αὐτὴν τὴ φωνή! Θᾶναι τοῦ...
Μὰ ἑκεῖνος ἐπνίγηκε! καὶ τοῦτοι θᾶναι διαβόλοι. "Ω βοήθεια!

ΣΤΕΦΑΝ. Τέσσερα πόδια καὶ δύο φωνές! "Ενα τέρας πάρα νόστιμο!
"Η μπροστινή του ἡ φωνὴ τώρα θὰ λέει καλὸ γιὰ τὸ φίλο του,
ἡ πισινή του φωνὴ θ' ἀσκημοιλεῖ καὶ θὰ κακολογάει. Ἀνί-
σως ὅσο κρασὶ ἔχει ἡ μπουκάλα μου μπορεῖ νὰ τὸ γλυτώσει θὰ
τοῦ γιατρέψω τὸ θερμόκρουο. "Ελα, γλού, γλού, γλού, καὶ ἀμήν.
θὰ χύσω λίγο καὶ στ' ἄλλο σου τὸ στόμα.

ΤΡΙΓΚΟΥΛΑ. Στέφανε!

ΣΤΕΦΑΝ. Τ' ἄλλο σου τὸ στόμα μὲ κραζεῖ. "Ω Θέ μου, ὦ Θέ μου! Εἶναι
διάβολος κι' ὅχι τέρας. Θὰ τὸ ἀφήσω. Δὲν ἔχω τόσο μαρού
κουτάλι γιὰ νὰ τρώγω μαζῆ μὲ τὸν πειρασμὸ ἀπὸ ἔνα σκουτέλι.

ΤΡΙΓΚΟΥΛΑ. "Αν εἴσαι δὲ Στέφανος ἄγγιξε με καὶ μῆλησε μου, γιατὶ
ἐγὼ εἴμαι δὲ Τρίγκουλος, δὲ καλός σου δὲ φίλος δὲ Τρίγκουλος.

ΣΤΕΦΑΝ. "Αν εἴσαι δὲ Τρίγκουλος ἔβγα δέω. Θὰ σὲ τραβήξω ἀπὸ τὰ
πλιὸν φτενὰ ποδάρια. "Αν ἐδὼ εἶναι τοῦ Τρίγκουλου τὰ πόδια
βέβαια θᾶναι τοῦτα. Εἴσαι δὲ Τρίγκουλος ἀληθινά, πῶς ἑκατά-
φρεσ εὐτὸνεις τὸ ἀποπάτημα αὐτούνοῦ τοῦ ἀπορρίμματος;
"Εχει τὴ δύναμη νὰ κλάνει Τρίγκουλους;

ΤΡΙΓΚΟΥΛΑ. "Ενόμισα πῶς τὸ ἀστροπελέκι τοῦχε κάψει. Μὰ δὲν ἐπνί-
γηκες, Στέφανε; "Ελπίζω τώρα νὰ μὴν ἐπνίγηκες; "Εξεθύμανε
ἡ φουρτούνα; "Εγὼ ἐκρύφτηκα κάτω ἀπὸ τὴ γούνα τοῦ φό-
φιου ἀπορρίμματος, γιατὶ ἐφοβήθηκα τὴν κακοκαιρία. Κ' εἴσαι
ζωντανός, Στέφανε; Δύο Ναπολίτες γλυτωμένοι!

ΣΤΕΦΑΝ. Σὲ παρακαλῶ, μὴν κάνεις νὰ μούρχεται σκοτούρα, τὸ στο-
μάχι μου δὲν εἶναι πλέριο.

ΚΑΛΙΜΠΑΝ. Τοῦτοι ψιλὰ εἶναι πλάσματα, ἀν δὲν εἶναι
Ξωτικά, καὶ λαμπρὸς θεός ἑκεῖνος,
Κ' ἔνα πιοτὸ ἔχει συρράνιο, ἐγὼ μπροστά του
Θὰ γονατίσω!

ΣΤΕΦΑΝ. Πῶς γλύτωσες; Πῶς ἥρθες ἐδώ; "Ορκίσου πάνου σὲ τούτην
τὴν μπουκάλα, πῶς ἥρθες ἐδώ. "Εγὼ ἐγλύτωσα ἀπάνου σὲ μία

βαρέλλα λιάτικο ποῦ οἱ ναῦτες τόχαν πετάξει ἀπὸ τὸ καράβιναι, μὰ τούτην τὴ μπουκάλα, ποῦ μὲ τὰ ἔδα μου τὰ χέρια τὴν ἔκαμα ἀπὸ φλούδα δέντρου, ἀφοῦ τὸ κῦμα μ' ἔρριξε στὴ στέγνη.

ΚΑΛΙΜΠ. Θὰ δρκιστῶ, πάνου σὲ τούτην τὴ μποτίλια, πῶς θάμαι πιστὸς ὑποτασσούμενός σου, γιατὶ αὐτὸ τὸ πιοτὸ δὲν εἶναι πρᾶμα τουτουνοῦ τοῦ κόσμου.

ΣΤΕΦ. Ἐδώ. Ορχίσου πῶς ἔγλυτωσες.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Ἐκολύμπησα, ἀδερφέ μου, πρὸς τὴ γῆς σὰν τὸ νησάρι, ἐγὼ ξέρω καὶ πλέω σὰν τὸ νησσάρι. Θέλω νὰ μὲ δρκίσεις.

ΣΤΕΦ. Νά, φίλησε τὸ βιβλίο. Μ' ὅλο ποῦ ξέρεις νὰ πλέες σὰ νησάρι, ἐγίνηκες χήνα.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. ὩΣ Στέφανε, ἔχεις κι' ἄλλο λίγο;

ΣΤΕΦ. Τὴ βαρέλλα δλάκερη, ἀδερφέ! Τὸ κελλάρι μου εἶναι μέσα σ' ἔνα βράχο στ' ἀκρογιάλι, ἐκεὶ εἶναι τὸ κρασί μου κρυμμένο.

Αἱ ἀπόρριμμα, τί κάνει τὸ ρυό σου;

ΚΑΛΙΜΠ. Δὲν εἶσαι οὐρανοκατέβατος;

ΣΤΕΦ. Φεγγοροκατέβατος, σὲ βεβαιόνω. Ἡμουνα δ ἄνθρωπος τοῦ Φεγγαριοῦ, ὅταν ἥταν δ καιρός του.

ΚΑΛΙΜΠ. Κεῖ ἀπάνου σ' ἔχω ἰδεῖ καὶ σὲ λατρεύω,

Μοῦ σ' ἔδειξε ή κυρά μου μίαν ἡμέρα

Μὲ τὸ σκυλί σου καὶ τὴ βατσινιά σου (*)

ΣΤΕΦ. Ἐλα δώ· δρκίσου πάνου σ' αὐτό. Φίλησε τὸ βιβλίο· θὰ τὸ ξαναγιομίσω μὲ καινούριο πρᾶμα. Ορχίσου.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Μὰ τοῦτο τ' ἄγιο φῶς, εἶναι τέρας πάρα ἀνόητο! Ἐγὼ νὰ τὸ σκιάζομαι! Ἔνα τέρας τέλεια ἀχαμνό! Ο ἄνθρωπος τοῦ Φεγγαριοῦ! πάρα κακοοῖτικο εὐκολόπιστο τέρας! Ήραῖα τὸ τσούζεις, τέρας, μὰ τὴν ἀλήθεια!

ΚΑΛΙΜΠ. Κάθε φουρκὶ γῆς καρπερῆς σὲ τοῦτο

Τὸ νησί τὸ σοῦ δεῖξω· θὰ φιλήσω

Τὰ πόδια σου! Θεός μου στρέξε νᾶσαι.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Μὰ τοῦτο τὸ φῶς, εἶναι ἔνα τέρας πάρα ἀσυνείδητο καὶ μεθυσιάρικο! ὅταν δ Θεός του θὰ κοιμᾶται, αὐτὸ θὰ τοῦ κλέφτει τὴ μπουκάλα.

ΚΑΛΙΜΠ. Θέλω νὰ σοῦ φιλήσω τὰ ποδάρια

Μ' δρκό μου θέλω δοῦλος σου νὰ γίνω.

ΣΤΕΦ. Ἐλα λοιπόν, πέσε χάμισυ καὶ δρκίσου.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Θὰ οκάσω ἀπὸ τὰ γέλοια μὲ τοῦτο τὸ κουταβοκέφαλο τέρας. Πάρα φωριάρικο τέρας! Θάχα δρεξῆ νὰ τὸ δείρω.

ΣΤΕΦ. Ἐλα, φίλησε!

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Μὰ τὸ κακόμοιο τὸ τέρας εἶναι μεθυσμένο. Συχαμερὸ τέρας!

ΚΑΛΙΜΠ. Τὲς πλιὸ καλές βρυσοῦλες θὰ σοῦ δεῖξω,

Θὰ σοῦ μαζεύω μοῦρες, θὰ ψαρεύω

Γιὰ σέ, καὶ ξύλα θὰ σοῦ φέρω πλήθια!

Θανατικὸ στὸν τύραννο ποῦ μ' ἔχει!

Γογγύλια πλιὰ δὲ θὰ του κουβαλήσω,

(*) Ηρβλ. Dante. Inf. XX, 126, Par. II, 140.

Μὰ ἐσένα θ' ἀκλονθῶ, ἀξιοθάμαστε ἄντρα!
ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Πάρα γελοῖο τέρας, ποῦ τὸ ξυπάξει ἔνας κακομοίόρης με-
θύστακας.

ΚΑΛΙΜΠ. Παρακαλῶ, ἀφησέ με νὰ σὲ πάρω
Στὲς ἄγριες τές μηλιές, θὰ σοῦ ξεσκάψω
“Υκνες ἔκει μὲ τὰ μακρυά μου νύχια,
Θὰ σοῦ δεῖξω τῆς κίσσας τὴ φωλιά,
Καὶ θὰ σοῦ μάθω πᾶς νὰ παγιδεύεις
Τὸ λυγερὸ μαϊμοῦδι! θὰ σὲ φέρω
Στὲς πυκνὲς φουντουκιές καὶ κάπου κάπου
Γλαρόπουλα ἀπ' τοὺς βράχους θὰ σοῦ πιάνω.
Θάρρθεις μαζῆ μου; —

ΣΤΕΦΑΝ. Σὲ παρακαλῶ τώρα, δεῖξε τὸ δρόμο χωρὶς ἄλλες κουβέν-
τες. Τρίγκουλε, δι βισιληᾶς κι' ὅλη μας ἡ ἐπίλοιπη συντροφιὰ
ἐπινγήκανε, ἔμεις θὰ τοὺς κληρονομήσουμε ἔδω. Πάρε, βάστα
τὴ μπουκάλα μου. Ἀδερφὲ Τρίγκουλε, τὴ ξαναγεμίζουμε σὲ
λίγο.

ΚΑΛΙΜΠ. (τραγουδάει μεθυσμένος).

Σ' ἀφίνω ἀφέντη ὑγεία,
Σ' ἀφίνω ὑγεία, ὑγεία!

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Οὐρδιάρικο τέρας, μεθυσμένο τέρας.

ΚΑΛΙΜΠ. Κλεισίες γιὰ τὰ ψάρια πλιὰ δὲ θὰ στένω,
Δὲ θὰ μὲ γνοιάζει

Γιὰ ξύλα, κι' ἄν κράζει,
Καυκιὰ καὶ πινάκια πλιὰ δὲ θὰ πλένω,
Καινούριο βρές δοῦλο, τὸ Μπάν-Καλιμπάν,

Πουῦν ἄλλος, μαζῆ τους κύριοι ἄλλοι τὸν πᾶν.

ΣΤΕΦΑΝ. Ω τέρας ἀξιο δεῖξε μου τὸ δρόμο.

ΠΡΑΞΗ Γ'.

ΣΚΗΝΗ Α'. Μπρὸς στὸ κελλὶ τοῦ Πρόσπερου.
“Ερχεται δι Φερδινάντος φέρνοντας ἔνα γογγύλι.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Ξεφάντωσες ὑπάρχουν ποῦ κοινῷσουν
Καὶ ποῦ τές κάνει δι κόπος πιὸ γλυκές,
Ἐνγενικά ὑπομένονται περίσσιοι
Ξευτελισμοί, καὶ πράματα τελείως
Φτωχά, πλούσιο σκοπὸ ἔχουν στὸ σημάδι.
Τὸ ταπεινό μου τοῦτο τὸ ἔργο θάτιαν
Τόσο βαρὺ καὶ μισητό, γιὰ μένα,
Μὰ ἀνασταίνει δι κυρά, ποῦ ἐγὼ δουλεύω,
“Ως καὶ νεκροὺς καὶ κάνει νὰ γενοῦν
Οἱ κόποι μου χαρά. Δέκα φορὲς
“Εκείνη πλιὸ γλυκότροπη εἶναι ἀπ' δι, τι
Τραχὺς εἶναι δι πατέρας της, γιομάτος
“Ολος ἀγριοσύνες! Ἐγὼ πρέπει

Νὰ κουβαλήσω κάμποσες χιλιάδες
Ἄπ' τὰ γογγύλια αὐτὰ καὶ νὰ τὰ κάμω
Σελίδαι, ὅπως μ' ἐπρόσταξε σκληρά
Καὶ κλαίει ἡ γλυκεὶα κυρά μουν σὰ μὲ βλέπει
Νὰ δουλεύω καὶ λέει πῶς δὲν εὑρέθη
Ποτὲ γιὰ ἔνα ἔργο τόσο ταπεινὸν
Τέτοιος ἔργατης. Λησμονῶν· μὰ τοῦτοι
Οἱ στοχασμοὶ οἵ γλυκοὶ εἰναι μιὰ δροσιὰ
“Ως καὶ στὸν κόπο, κι' ὅταν λησμονῆσω
Εἶμαι ἀνεργος μοῦ καζεται, τελείως.

(Ἐρχεται ἡ Μιράντα καὶ ἀπὸ μακρανά ὁ Πρόσπερος).

ΜΙΡΑΝΤΑ. Ὡμέ ! παρακαλῶ σε, μὴ δουλεύεις
Τόσο πολὺ σκληρά ! Ἀχ, νὰ τάχε κάψει
Τάστροπελέκι ἔκεινα τὰ γογγύλια,
Ποῦ πρέπει νὰ στιβάξεις ! Ρίχ' το χάμου,
Παρακαλῶ, καὶ ἡσύχασε. Τὸ ξύλο,
Γιατὶ σ' ἔχει μουδιάσει, στὴ φωτιὰ
Δάκρυν θὰ χύσει ! Βυθισμένος εἰναι
Στὴ σπουδὴ του δ πατέρας μουν ἀναπάφουν,
Παρακαλῶ σε· δὲ θὰ μᾶς πειράξει
Τρεῖς ὅρες.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Ω πολυάκριβη κυρά μου,
Θὰ βασιλέψει ὁ ἥλιος πρὶν τελειώσω
Τὸ μεροκάματό μουν.

ΜΙΡΑΝΤΑ. Κάθου ἀν θέλεις,
Κι' ως τόσο ἔγῳ σουν κουβαλῶ τὰ ξύλα.
Δός μου το αὐτὸν στὴ στίβα νὰ τὸ πάρω.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Οχι, πλάσμα ἀκριβό, ἀς μοῦ σπάσουν κάλλιο
Τὰ νεῦρα ! κάλλιο οἱ πλάτες μουν ἀς ἀνοίξουν !
Παρὰ νὰ λάβεις τέτοιαν ἀτιμία,
Ἐνῶ θὰ κάθομαι ἀνεργος.

ΜΙΡΑΝΤΑ. Μοῦ πρέπει
Κ' ἐμένα, ὅσο κ' ἔσε. Καὶ τὸ ἔργο θάταν
Γιὰ μὲ πολὺ εὔκολωτερο, γιατὶ
Ἀπὸ καλή μουν θέληση τὸ κάνω,
Καὶ σὺ μὲ τὸ στανιό.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Καῦμένη κάμπια !
Μολεύτηκες· γι' αὐτὸν ἥψθες καὶ τὸν ηὔρες.

ΜΙΡΑΝΤΑ. Εμούδιασες· τὸ βλέπω !

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Οχι, κυρά μουν !
Γιὰ μένα εἰναι σιμά σουν, ὡς καὶ τὴ νύχτα,
Δροσάτη αὐγῆ· παρακαλῶ σε, πές μουν,
Πῶς σὲ λὲν γιὰ νὰ βάζω τόνομά σου
Στές προσευκές μου ;

ΜΙΡΑΝΤΑ. Μιράντα.—Ω πατέρα,
Παράκουσα τὸ λόγο σουν καὶ τόπα.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Ω θιαμαστὴ Μιράντα, ἀληθινὰ
Τοῦ θιαμαστοῦ ἦ κορφή, ποῦ ἀξίζεις ὅτι

Στὸν κόσμον ὑπάρχει πλιὸν ἀκριβός, περίσσοις
Κυρίες προσεχτικός ἔχω τηρᾶσσει
Κ' ἐσκλάβωσε συχνὰ ἡ μελωδική τους
Λαλιὰ τ' αὐτιά μου, ποῦ ἀκουαν μ' ἐπιμέλεια,
Γιὰ κάποιες ἀρετές, μοῦ ἀρέσαν κάποιες
Γυναικες, τόσο δόλψυχα ποτὲ
Καμία, τὶ πάντα κάποιο ἐλάττωμά τους,
Τὴν πλιὸν ψηλή τους χάρη πολεμῶντας,
Στὰ μάτια μου τὴν ἔκανε ψεγάδι·
Μὰ ἐσύ, ὦ ἐσύ, τόσο ἀνόμοιαστη καὶ τέλεια,
Μὲ ταῦθι κάθε πλάσματος ἐπλάστης !

MIPANTA. "Αλλη καμία ἀπ' τὸ γένος μου δὲν ξέρω,
Καὶ πρόσωπο γυναικας δὲ θυμοῦμαι,
Ἐχτὸς ἀπ' τὸ δικό μου, ἀπ' τὸν καθρέφτη·
Κι' οὗτ' ἄλλους, ποῦ θὰ μπόρεια νὰ ὀνομάσω
"Αντρες, δὲν εἶδα ὅξω ἀπὸ σέ, καλέ μου
Φύλε, κι' ἀπ' τὸν πολυάκριβο γονῆ μου.
Μοῦ εἰν' ἄγνωρα τὰ κάλλη τοῦ ὅξω κόσμου,
Ἄλλα, μὰ τὴ σεμνότη μου, τὸ μόνο
Πετράδι τοῦ προικιοῦ μου, ὅξω ἀπὸ σένα
Δὲ θάθελα ἄλλο σύντροφο στὸν κόσμο,
Μήτε μπορεῖ νὰ πλάσει ἡ φαντασία
Μορφὴ ποῦ νὰ μοῦ ἀρέσει δσο ἡ δική σου !
Μὰ κάπως πάρα ἀκράτητα φλυαρίζω,
Καὶ ξεχνῶ τὲς δρμήνεις τοῦ πατέρα.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Ἐγὼ εἴμαι βασιλόπουλο, Μιράντα,
Θαρρῶ καὶ βασιληᾶς, (ποῦ νὰ μὴν ἥμουν !)
Καὶ τὴ σκλαβεὶα νὰ κονβαλῶ γογγύλια
Θὰ μπόρεια τόσο λίγο νὰ ὑπομένω,
Οσο καὶ μιὰ χρυσόμυγα μολεύτρα
Στ' ἀχεῖλι μου. "Ακου, σοῦ μιλεῖ ἡ ψυχή μου :
Τὴν ἴδια τὴ στιγμή, ποῦ σὲ πρωτόειδα,
Στὸν ἔρωτά σου ἔρριχτηκε ἡ καρδιά μου,
Κ' ἔμεινε αὐτοῦ γιὰ νὰ τοῦ γίνει σκλάβα,
Καὶ δὲν πομονετικός εἴμαι δὲν βαστάζος
Μόνο ἔξ αιτίας ἐσένα !

MIPANTA. M' ἀγαπᾶς ;
ΦΕΡΔΙΝΑΝ. "Αχ οὐρανὲ καὶ γῆ ! γενεῖτε ἐσεῖς

Στὸ λόγο τοῦτο μάρτυρες, κι' ἀν ἵσως
'Αλήθεια λέω, μὲ τέλος βολικὸ
Τὸν ὄρκο στεφανώστε ἀν ἵσως ψέμα,
Τὸ πλιὸν μεγάλο ἀπ' τὰ καλά, ποῦ ἡ μοῖρα
Μοῦ γράφει, κάμετέ το συφροά !
Πέραθε ἀπ' ὅλα τὰ ὄρια ἀπ' δ. τι ὑπάρχει
Στὸν κόσμο, ἐσὲ ἀγαπάω, τιμάω, δοξάζω !

MIPANTA. Είμαι τρελλὴ νὰ κλαίω γιὰ δ. τι μὲ κάνει
Νὰ χαίρομαι.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Τί ωραια, ποῦ ἀνταμωθῆκαν

Δυό ἀγάπες τέσσο σπάνιες ! Οὐρανοί,
Βρέξετε χάρες σ' ὅ,τι ἀνάμεσό τους
Βλασταίνει.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ.

Γιατί κλαῖς ;

ΜΙΡΑΝΤΑ.

Γιατί δὲν ἔχω

Ἄξιάδα νὰ τολμήσω νὰ προσφέρω
“Ο, τι ποθῶ νὰ δώσω καὶ τρομάζω
Πλειότερο ἀκύμα ἔγω ν' ἀποδεχτῶ
Ἐκεῖνο ποῦ ἀν τὸ στερηθῶ πεθαίνω
Μὰ παιδιαρίζω, κι' ὅσο αὐτὸ πασκίζει
Νὰ κρυφτεῖ, τόσο δείχνει πλιὸ μεγάλο
Κορμί !— Μακριά, ντροπιάρα ὑποκρισία,
Κι' ὅρμήνεψέ με ἀπλῆ κι' ἀγία ἀθωότη ! —
Γυναῖκα σου εἶμαι, ἃ θέλεις νὰ μὲ πάρεις,
Δούλα σου, ἀν ὅχι, θέλω νὰ πεθάνω.
Μπορεῖς νὰ μοῦ ἀρνηθεῖς ταῖρι σου νᾶμαι,
Μὰ θέλεις καὶ δὲ θέλεις θὰ γενῶ
Δούλα σου.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Πολυάκριβη κυρά μου !

Κ' ἔγώ, ὅπας τώρα, πάντα τατεινός.

ΜΙΡΑΝΤΑ. Ἀντρας μου τὸ λοιπόν ;

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. ^{“Ω ναί ! Καὶ τόσο}

Μὲ πρόθυμη καρδιά, ὅσο κ' ἡ σκλαβιὰ

Γιὰ λευτεριὰ εἶναι πρόθυμη. — Τὸ χέρι !

ΜΙΡΑΝΤΑ. Πάρε το, καὶ σ' αὐτὸ καὶ τὴν καρδιά μου ! —

Τώρα, ως ἔδω καὶ μισήν ὥρα, γιειά σου !

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Χίλιες χιλιάδες γιειά σου !

(Ο Φερδινάντος καὶ ή Μιράντα φεύγοντα).

ΠΡΟΣΠΕΡ.

Δὲν μπορῶ

Νὰ χαίρομαι γιὰ τοῦτο, ὅσο κ' ἔκεινοι

Ποῦ ή ἀναγάλλιασή τους τοὺς κυριεύει !

Μὰ δὲ θὰ μπόρει πλιὸ μεγάλη νᾶναι

Γιὰ τίποτα ή χαρά μου ! — Στὸ βιβλίο

Θὰ ξαναγύρω, γιατὶ ἀκόμα πρέπει

Ν' ἀποτελειώσω ποὺν ἀπὸ τὸ δεῖπνο

Πολλὲς δουλειὲς ποῦ ἀνάλαβα νὰ κάμω. (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Β'. “Ενα ἄλλο μέρος τοῦ νησιοῦ.

“Ερχεται δέ Κάλιμπαν μὲ μία μπουκάλα, ἀκολουθῶντας
τὸ Στέφανο καὶ τὸν Τρίγκουλο.

ΣΤΕΦΑΝ. Μὴ μοῦ λέξ λόγο· ὅταν ή βαρέλλα ἀδειάσει, θὰ πίνονται
νερό· οὕτε σταξιὰ πρωτήτερα. Λοιπὸν ἀπάνου τὸ τιμόνι, καὶ
στ' ἀνοιχτά ! — Δοῦλο τέρας, πιε στὴν ὑγειά μου.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Δοῦλο τέρας ! — Τί τρελλονῆσι εἶναι τοῦτο ! Ως λένε,
πέντε κατοικοῦν σὲ τοῦτο τὸ νησί· οἱ τρεῖς εἰμαστε ἔμεις· ἀν
ἴσως καὶ οἱ ἄλλοι ἔχουντε τὰ μυαλά μας, τὸ κράτος καλανταρίζει.

ΣΤΕΦΑΝ. Πιέ, δοῦλο τέρας, ἀφοῦ σοῦ τὸ προστάζω. Τὰ μάτια σου εἶναι πὲς μπασμένα μέσα στὸ καύκαλό σου.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Ποῦ ἀλλοῦ θάταν μπασμένα; Ἀληθινὰ θάταν περίφημο τέρας, ἢν τίχει στὰ καπούλια.

ΣΤΕΦΑΝ. Ὁ τερατάνθρωπός μου ἔπνιξε τὴ γλώσσα του στὸ κρασάκι.

“Οσο γιὰ μὲ οὔτε ἡ θάλασσα δὲ μπορεῖ νὰ μὲ πνίξει. Ἐκολύμπησα, πρὶν πιάσω γιαλό, τριάντα πέντε λεῦγες ἀπόδω κι’ ἀπόκει μὰ τοῦτο τὸ φῶς, θὰ σ’ ἔχω, τέρας, σπαθάρη μου ἥ φλαμπουριάρη μου.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Σπαθάρη σου ἢν ἀγαπᾶς, γιατὶ δὲν εἶναι φλάμπουρο.

ΣΤΕΦΑΝ. Δὲ θ’ ἀρεντεύουμε, σιδὸς τέρας.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Οὔτε δὲ θὰ προβατεῖτε, μὰ θὰ κειτόσαστε σὰ σκύλοι, καὶ δὲ θὰ λέιτε λόγο!

ΣΤΕΦΑΝ. Ἀπόρριμα! μῆλησε μιὰ φορὰ στὴ ζωή σου, ἢν εἴσαι ἀπόρριμα καλό.

ΚΑΛΙΜΠ. Τί κάνεις ἡ εὐγενεία σου; Ἀχ ἀφησέ με
Νὰ σοῦ γλύψω τὸ πόδεμα· δὲ θέλω

Γι’ ἀφέντη αὐτὸν τὸν ἄλλο· ἀντρεῖος δὲν εἶναι.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Ψέματά σου, ἀμαθέστατο τέρας! Ἐγὼ ἔχω καρδιὰ νὰ τέξεις παίξω καὶ μ’ ἔνα χωροφύλακα! Τί πᾶς καὶ λὲς ἐσύ, ἐσὺ διαστρεμένο ψάρι! Ἐστάθηκε ποτὲ ἄνθρωπος δειλός, ποὺ νᾶχει πιεῖ τόσο κρασάκι, δοσο ἔπια ἐγὼ σῆμερα; Θέλεις νὰ πεῖς ἔνα δλάκερο τερατώδικο ψέμα, ἐσὺ ποῦσαι μισὸς ψάρι καὶ μισὸς μόνο τέρας.

ΚΑΛΙΜΠ. Διές τί περγέλσια ποῦ μοῦ κάνει, ἀφέντη;
Καὶ τὸν ἀφίνεις;

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Τόνε κράζει, ἀφέντη! —Πῶς μπορεῖ νᾶναι τόσο κουτόμυαλο ἔνα τέρας!

ΚΑΛΙΜΠ. Ἰδές, ἵδές! ξανὰ μὲ περγελάει!

Δάγκαστον, σκότωσέ τον, στὴ ζωή σου!

ΣΤΕΦΑΝ. Τρίγκουλε, πρόσεξε νὰ μαζέψεις τὴ γλώσσα σου! Ἄ βρεθεῖς ἀντάρτης, στὸ πρῶτο δέντρο σέ... Τὸ καῦμένο τὸ τέρας εἶναι υπήκοος μου, καὶ δὲν πρέπει νὰ μοῦ τὸ βρίζουνε.

ΚΑΛΙΜΠ. Εὐχαριστῶ τὸν υψηλό μου ἀφέντη. Ἐχεις εὐχαρίστηση

ν’ ἀφοκραστεῖς ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ παρακάλιο ποῦ σοῦσκαμα;

ΣΤΕΦΑΝ. Ναί, στὴν ἀλήθεια! Γονάτισε καὶ ξαναπές το· ἐγὼ θὰ στέκομαι δρόθις, ὅπως κι’ δ Τρίγκουλος.

(Ἐρχεται δ Ἀριελ ἀθώρητος).

ΚΑΛΙΜΠ. Καθὼς σούλεγα πρῶτα, είμαι υποταγμένος σ’ ἔναν τύραννο, σ’ ἔνα μάγο ποῦ μὲ τὲς τέχνες του μούκλεψε τὸ νησί.

ΑΡΙΕΛ. Λές ψέμα!

ΚΑΛΙΜΠ. Ἐσὺ λές ψέμα, ἀστεία μαϊμοῦ!

Θᾶθελα, ναί, δ γενναῖος δ κύριος μου

Νὰ σὲ χαλάσει. Ψέματα δὲ λέω.

ΣΤΕΦΑΝ. Τρίγκουλε, ἀν ἀκόμα μιὰ φορὰ τόνε πειράζεις στὴν κουβέντα του, μὰ τοῦτο τὸ χέρι, σοῦ πετάω κάνα διὸ δόντια.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Αἴ, μὰ δὲν εἴπα τίποτα.

ΣΤΕΦΑΝ. Σώνει λοιπόν, καὶ λούφαζε! (Στὸν Κάλιμπαν). Ξακλούθα.

ΚΑΛΙΜΠ. Λέω τὸ νησὶ μὲ μαγγανεῖς τὸ πῆρε·

Μοῦ τὸ πῆρε! Κι' ἀν θέλει ἡ ἐπιμονή σου,
"Ἄς μὲ γδικήσει ἔξω πῶχεις τόλμη,
Κι' αὐτὸ τὸ ζῶ δὲν ἔχει!"

ΣΤΕΦΑΝ. Αὐτὸ εἶναι βέβαιο.

ΚΑΛΙΜΠ. Τοῦ νησιοῦ θᾶσαι ἀφέντης κ' ἐγὼ δοῦλος σου.

ΣΤΕΦΑΝ. Πῶς νὰ σταφυνιστεῖ τώρα αὐτὴ ἡ δουλειά; Μπορεῖς νὰ μὲ φέρεις στὸν ἄνθρωπό μας;

ΚΑΛΙΜΠ. Ναὶ ναί, Κύριέ μου, ἐγὼ ἀποκοιμημένον

Σὲ τὸν καταδίνω, κ' ἔτσι ἔνα καρφὶ¹
Μπορεῖς μὲς στὸ κεφάλι νὰ τοῦ μπήξεις.

ΑΡΙΕΛ. Λὲς ψέμα! δὲν μπορεῖς.

ΚΑΛΙΜΠ. Τί πάρδαλὸ

Ζουρλόπραμα εἶναι αὐτό!—Κουρελιασμένε
Ψωρίτα!—²Η μεγαλείότη σου ἀς τοῦ δώσει
Καμπόσο ξυλοκόπι, κι' ἀς τοῦ πάρει
Τὴ μπουκάλα του. Ἀφοῦ τοῦ λείψει ἔκείνη,
Ἄρμη θὰ πίνει μόνο, γιατὶ ἐγὼ
Δὲ θὰ τοῦ δείξω τές γλυκὲς τές βρύσες.

ΣΤΕΦΑΝ. Τρίγκουλε, μὴ βάνεσαι σὲ κίντυνα μεγαλείτερα! Αντί-
σκοψε τὸ τέρας μ' ἔνα λόγο ἀκόμα μονάχα, καὶ, μὰ τοῦτο τὸ
χέρι, θὰ διώξω ὅξω ἀπὸ τὴν πόρτα τὸ σπλάχνος, καὶ θὰ σὲ
κάμω γιὰ τὸ ἀλάτι.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Αἱ καὶ τί ἔκαμα; Τίποτα δὲν ἔκαμα. Εγὼ θὰ φύγω
ἀπ' ὕδε.

ΣΤΕΦΑΝ. Δὲν εἴπες πῶς λέει ψέματα;

ΑΡΙΕΛ.

Λὲς ψέμα!

ΣΤΕΦΑΝ. Εγὼ λέω ψέμα; Πιάσε! (Τόνε δέρνει). "Αν σοῦ ἀρέσει
αὐτή, πές με ψεύτη κι' ἄλλη μία φορά.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Δὲ σ' εἴπα ψεύτη!—Ἐχάσατε τὸ μυαλό σας καὶ τὴν
ἀκούνη σας!—Ανάθεμα τὴ μπουκάλα σας!—Αὐτὰ τὰ φέρνει
τὸ κρασάκι καὶ τὸ πιοτό.—Περιβρωμός νὰ σὲ κόψει τέρας!
καὶ διαλόλος νὰ πάρει τὰ δάχτυλά σου!

ΚΑΛΙΜΠ. Χά, χά, χά.

ΣΤΕΦΑΝ. Ομπρός τώρα, τὴν κουβέντα σου.—Κάμε τὸ καλό, στέκα
παράμερα.

ΚΑΛΙΜΠ. Βάρο του καλὰ καλά! ώς κ' ἐγὼ σὲ λίγο
Θὰ τόνε δέρνω.

ΣΤΕΦΑΝ. Στάσου δπίσω.—Ἄρχίνα.

ΚΑΛΙΜΠ. Ως σοῦλεγα λοιπόν: στερνὰ ἀπ' τὸ γιῶμα

Συνηθᾶ νὰ κοιμᾶται· τὰ μυαλὰ

Τότες ἐσὺ μπορεῖς νὰ τοῦ πετάξεις,
(Ἀφοῦ τοῦ ἀρπάξεις πρῶτα τὰ βιβλία του.)

"Η νὰ τοῦ πλάσεις τὸ κουτούκι μ' ἔνα

Γογγύλι, ἦ μ' ἔναν πάλο νὰ τοῦ βγάλεις

Τᾶνιερα, ἦ νὰ τοῦ κόψεις τὸ λαρύγγι

Μὲ τὸ σουγιά σου μὰ θυμήσου: πρῶτα

Τὰ βιβλία νὰ τοῦ ἀδράξεις, γιατὶ δίχως

Αὐτά, είναι μόνο μπαίγνιο, σάν κ' ἔμένα,
Κι' οὔτε ἔνα ξωτικό πλιὰ δὲν δρίζει.
Αὐτὰ τόνε μισοῦν τόσο βαθειά,
"Οσο καὶ γώ. Μονάχα τὰ βιβλία
Κάψε του. Όραῖα χρειασίδια, ὅπως τὰ λέει,
"Εχει, μ' ἐκεῖνα θέλει νὰ στολίσει
Τὸ σπίτι του, ὅταν τὸ ἀποχτήσει ἀλλὰ δ, τι
Πρόπει πολὺ βαθειά νὰ στοχαστεῖς
Εἶναι ή ὡμορφιὰ τῆς κόρης του, ποῦ δ ἵδιος
'Ανόμοιαστη τὴν κράζει. "Άλλη γυναῖκα
Δὲν ἔχω ἵδει παρὰ τὴ Συκοράκα
Τὴ μάννα μου κι' αὐτήν μὰ ξεπερνάει
Αὐτὴ τόσο πολὺ τὴ Συκοράκα,
"Οσο καὶ τὸ πολὺ τὸ πάρα λίγο.

ΣΤΕΦΑΝ. Τόσο ὥμορφο είναι ἐκεῖνο τὸ κορίτσι ;
ΚΑΛΙΜΠ. Μάλιστα, ἀφέντη· αὐτὸ τοῦ κρεββατιοῦ σου,
Σ' τὸ βεβαίον, θάναι τὸ στολίδι,
Κι' ὥμορφο γεννούβολι θὰ σοῦ βγάλει.
ΣΤΕΦΑΝ. Τέρας, θέλω νὰ σκοτώσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. "Η θυγατέρα
του κ' ἔγω θάμαστε βασιλῆς καὶ βασίλισσα· ζήτω ἢ χάρη μας !
καὶ δ Τρίγκουλος καὶ σὺ θάσαστε ἀντιβασιλήαδες. Σοῦ ἀρέσει
τὸ σκέδιο, Τρίγκουλε ;
ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Ἐξαίρετα.

ΣΤΕΦΑΝ. Δός μου τὸ χέρι σου : μοῦ πονεῖ ποῦ σ' ἔδειρα, μὰ ὅσο
ζεῖς βάστα τὴ γλῶσσα σου.
ΚΑΛΙΜΠ. Σὲ μισήν ὥρα θὰ κοιμᾶται· τότες
Τόνε σκοτώνεις ;

ΣΤΕΦΑΝ. Βέβαια, στὴν τιμή μου !
ΑΡΙΕΛ. Αὐτὸ θέ να τὸ πῶ τοῦ κύριού μου.
ΚΑΛΙΜΠ. "Έχω χαρά! Μ' ἔγέμισες θαράπια !
"Ας εὐφρανθοῦμε ! Θέλεις νὰ τριλλίσεις
Τὸ χαβᾶ ποῦ ἀπὸ τώρα μοῦχεις μάθει ;
ΣΤΕΦΑΝ. "Ο, τι γυρέψεις τέρας σοῦ τὸ κάνω !
"Ο, τι, δ, τι !—"Ελα, Τρίγκουλε, ἀς τραγουδήσουμε. (Τραγουδάει :)
Τοὺς κοροϊδεύοντα, καὶ χαρχατούρευοντα,
Καὶ χαρχατούρευοντα καὶ κοροϊδεύοντα
Λεύτερη είναι ἡ σκέψη !

ΚΑΛΙΜΠ. "Ο σκοπὸς δὲν είναι αὐτός.
"Ο "Αριελ παῖζει τὸ σκοπὸ μὲ ντέφι καὶ φλογέρα.
ΣΤΕΦΑΝ. Τί είναι αὐτό ;
ΤΡΙΓΚΟΥΛ. "Ο σκοπὸς τοῦ τραγουδιοῦ μας, παιγμένος ἀπὸ τὴν εἰ-
κόνα τοῦ Κανενοῦ.
ΣΤΕΦΑΝ. "Αν είσαι ἄνθρωπος φανερώσου μὲ τὰ πιθέματά σου, ἀν
είσαι δάιμονας πάρε τὰ λόγια μου ὅπως θέλεις !
ΤΡΙΓΚΟΥΛ. "Ω συχώρεσέ με τὸν ἀμαρτωλό.
ΣΤΕΦΑΝ. "Οποιος πεθαίνει, ξεπλερόνει ὅλα του τὰ χρέη. Λὲ σὲ ψη-
φάω !... "Ελεος, Θέ μου !
ΚΑΛΙΜΠ. Σκιάζεσαι ;

ΣΤΕΦΑΝ. "Οχι τέρας ! ἔγώ, ὅχι.

ΚΑΛΙΜΠ. Μή σκιάζεσαι είναι τὸ νησὶ γεμάτο

"Ηχους γλυκοὺς κι' ἀρμονικὲς λαλίες

Καὶ μελωδίες ποῦ εὐφραίνουν καὶ δὲ βλάφτουν,

Συχνὰ χύλια λαλούμενα τριλλίζουν

Γύρω στ' αὐτιά μου καὶ συχνὰ φωνὲς

Ποῦ, ὅταν ξυπνήσω ἀπὸ πολύωρον ὑπνο

Μὲ ἀποκοιμοῦν ξανά, καὶ στ' ὅνειρό μου

Μοῦ κάζεται τὸ γνέφη τότε ἀνοίγουν

Καὶ τόσο βιός, παρέτοιμο νὰ πέσει

"Απάνου μου, μοῦ δείχνουν, ποῦ ξυπνῶντας

Νὰ ξαναϊδῶ φωνάζω τόνειρό μου.

ΣΤΕΦΑΝ. Αὕτὸ θάναι γιὰ μένα ἔνα λαμπρὸ βασίλειο, ὅπου θάχω τὴ μουσικὴ μου χάρισμα.

ΚΑΛΙΜΠ. Ἀφοῦ χαλαστεῖ πρῶτα ὁ Πρόσπερος.

ΣΤΕΦΑΝ. Αὕτὸ σὲ λίγο γίνεται. Θυμοῦμαι τὴν κουβέντα σου.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. "Ἐφυγε τὸ λάλημα ἃς τὸ ἀκολουθήσουμε, κ' ὕστερα κάνουμε τὴ δουλειά μας.

ΣΤΕΦΑΝ. Όμπρος, τέρας· ἐμεῖς σὲ ἀκολουθᾶμε. "Ηθελα νᾶβλεπα σύτὸν τὸν τυμπανιστή· ξέρει καλὰ τὸ ἔργο του.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. "Ἐρχεσαι ; — Εγὼ θὰ πάω κατόπι, Στέφανε. (Φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ Γ'. "Ενα ἄλλο μέρος τοῦ νησιοῦ.

"Ἐρχονται ὁ Ἀλόνσος, ὁ Σεβαστιανός, ὁ Ἀντώνιος,
ὁ Γόνταλος, ὁ Ἀδριανός, ὁ Φραγκίσκος καὶ ἄλλοι.

ΓΟΝΖ. Μὰ τὴ Δέσποινα, Κύριε, δὲν μπορῶ

Νὰ προχωρήσω πλιά ! Μοῦ δίνουν πόνους

Τὰ παληά μου τὰ κόκκαλα· ἔδὼ ἀλήθεια

Σὲ γόγλες κ' ἵσιους δρόμους προβατοῦμε

Μέσα σ' ἔνα λαβύρινθο. Συμπάθα,

Πρέπει ν' ἀναπαυτῶ.

ΑΛΟΝΣ. Παληέ μου φίλε,

Δὲν μπορῶ νὰ σὲ ψέξω, τὶ ὡς κ' ἐμένα

Τόσο πολὺ μ' ἔχει μουδιάσει ὁ κόπος,

Ποῦ καὶ τὸ λογικό μου ἔχει θολώσει.

Κάθισε κι' ἀναπάψου.— Εγὼ ἔδὼ πέρα

Θὰ παρατήσω πλιά κάθε μου ἐλπίδα

Καὶ πλιὰ δὲ θὰ δεχτῶ τές γαληγριές της.

Αὕτὸς ποῦ προσπαθοῦμε νὰ τὸν βροῦμε

"Ἐπνήγηκε· κ' ἡ θάλασσα γελάει

Ποῦ στὴν ξηρὰ τοῦ κάκου τὸν ζητᾶμε.

"Ωρα καλή του !

ΑΝΤΩΝ. (κατὰ μέρος στὸ Σεβαστιανό). Χαίρομαι πολὺ

Πῶχασε κάθε ἐλπίδα. Μὴ ἀθετήσεις

"Αμέσως γιὰ μιὰ σκούντρα τὸ σκοπὸ

Πούνχες ἀποφασίσει.

ΣΕΒΑΣΤ. (κατά μέρος στὸν Ἀντώνιο). "Αμα πιτύχει
‘Η βολικιὰ στιγμή, δὲ θὰ μᾶς φύγει.

ΑΝΤΩΝ. (κατά μέρος στὸ Σεβαστιανό). "Ας είναι ἀπόψε γιατὶ τώρα αὐτοὶ
‘Απ' τὸ ταξέίδι κοπιασμένοι, τόσο
Δὲ θ' ἀγρυπνοῦν, κι' ἂν τοῦθελαν, σὰ νὰ ταν
Ξεμούδιαστοι.

ΣΕΒΑΣΤ. (κατά μέρος στὸν Ἀντώνιο). Λοιπὸν ἀπόψε. Φτάνει !

(Κατανυχτικὰ καὶ παράξενη μουσικὴ καὶ ὁ Πρόσπερος ἀπὸ πάνου
ἀθώρητος. Ἐρχονται διάφορες παράξενες μορφές φέροντας ἔνα συμ-
πόσιο, καὶ χορεύουν γύρου στὸ τραπέζι μ' εὐγενικὰ προσκυνήματα, κ'
έχοντας καλέσει μὲν χειρονομίες τὸ βασιλῆα καὶ τοὺς ἐπίλοιπους νὰ
γεματίσουν, φεύγουν).

ΑΛΟΝΣ. Τί μουσικὴ είναι αὐτή ! Γρικάτε, φίλοι ;
ΓΟΝΖ. Σπάνια, γλυκειὰ ἀρμονία.

ΑΛΟΝΣ.

Οὐρανοί ! Ποιοὶ ἦταν τοῦτοι ;

ΣΕΒΑΣΤ. Ζωντανὲς

Θεατρόκουκλες ! Τώρα θὰ πιστεύω
Πῶς καὶ λικόρνια ὑπάρχουν, πῶς ὑπάρχει
Στὴν Ἀραπιὰ ἔνα δέντρο, τὸ θρονί
Τοῦ φοίνικα, πῶς τώρα βασιλεύει
Ἐκεῖ πέρα ἔνας φοίνικας.

ΑΝΤΩΝ.

Κ' ἔγω
Θὰ τὰ πιστεύω αὐτά, κι' ὅ,τι ἄλλο ὑπάρχει
Ἀπίστευτο, ἃς τὸ ἀκούσω καὶ θὰ διδόνω
Πῶς είναι ἀληθινό. Πιτὲ δὲν εἶπαν
Οἵ ταξειδιῶτες ψέματα ἀν κ' οἵ τρελλοὶ
Τοὺς κατακρένουν μένοντας στὸ σπίτι.

ΓΟΝΖ. Στὴ Νάπολη ἀν τὰ ἀνάφερνα δλα τοῦτα,

Θὰ πίστευαν ; Ἀν ἔλεγα πῶς είδα
Νησιῶτες τέτοιους (γιατὶ βέβαια αὐτοὶ είναι
Τοῦ νησιοῦ τούτου οἱ κάτοικοι) ποῦ μ' ὅλην
Τὴν τεράστια μορφή τους, ἔχουν ὅμως
Τρόπους πολὺ πλιό εὐγενικοὺς ἀπ' ὅ,τι
Βούσκεις ο' ἀνθρώπους κάποιους τῆς γενιᾶς μας,
Πὲς σὲ καθέναν ...

ΠΡΟΣΠΕΡ. (κατά μέρος). Τιμημένε Κύριε,

Καλὰ εἶπες, γιατὶ κάποιοι ἔκει σιμά σας
Κι' ἀπ' τοὺς δαίμονες είναι πλιὸ κακοί.

ΑΛΟΝΣ. Δὲν ἡμπορῶ περίσσια νὰ θιαμάσω,
Τέτοιες χειρονομίες, τέτοιες μορφές,
Καὶ τέτοιους ἥχους ποῦ ἦτανε σὰ μία,
(‘Αν καὶ τὸ δῶρο τῆς λαλιᾶς τοὺς λείπει,)
Ἐξαίρετη λαλιὰ μὲ δίχως λόγια.

ΠΡΟΣΠΕΡ. (κατά μέρος). Ἐπαίνα μόνο σὰν ἰδεῖς τὸ τέλος.
ΦΡΑΓΚΙΣΚ. Παράξενα ἔχαθῆκαν !

ΣΕΒΑΣΤ. Δὲν πειράζει,
‘Αφοῦ ἔδω μᾶς ἀφῆσαν τὰ φαητά τους,

Ἐνάντια στὴν εἰρήνη σας ἀψυδσαν
Θάλασσες καὶ στερείες καὶ κάθε πλάσμα
Οἱ Μοῖρες, ποῦ νὰ ἀργοῦν μὰ ποῦ θυμοῦνται !
Ἐσένα, Ἀλόνσο, τὸν ὑγιὸ σοῦ πῆραν
Αὐτές, καὶ μὲ τὸ στόμα μου προλέγουν,
Ποῦ ἀφανισμὸς ἀργὸς καὶ πλιὸ σκληρός,
Ἄπ' ἄλλο θάνατο ἄξαφνο, σὲ κάθε
Βῆμα θὰ σᾶς προσμένει ὅπου κι' ἀν πᾶτε,
Κι' ἀν θένα φυλαχτεῖτε ἀπ' τὴν δργή τους,
Ποῦ ἀλλοιῶς σὲ τοῦτο τὸ ἔρημο νησὶ
Ἄπανου στὸ κεφάλι σας θὰ πέσει,
Τὸ μέσο εἶναι μονάχα: συντριβὴ

Καρδιᾶς καὶ ζῆση ἀμύλευτη κατόπι. (Γένεται ἄφαντος μέσα σὲ βροντές· ἔπειτα μὲ γλυκεὰ μουσικὴ ξανάρχονται τὰ φαντάσματα καὶ χορεύουν μὲ περγελαστικὰ κινήματα, καὶ παίρνουν τὸ τραπέζι).

ΠΡΟΣΠΕΡ. (κατὰ μέρος). Ἀξια τῆς ἀρπυιας, Ἀριελ μου, τὸ μέρος
Παράστησες ἐσύ. Χαριτωμένα
Ἐχαφιες τὰ φαητά. Μήτε μιὰ λέξη
Ἄπ' ὅτι σοῦ παράγγειλα νὰ πεῖς
Δὲν ἀφήσεις, κι' ὁμοίως ἀπὸ καρδιᾶς
Ἐπαιξαν, καὶ μὲ σπάνια προσοχή,
Κ' οἱ πλιὸ κατωτεροί μου συνεργάτες
Τὸ μέρος τους καθένας. Οἱ ὑψηλές μου
Μαγείες δουλεύουν, κι' ὅλοι τοῦτοι οἱ ἔχτροι μου
Σφυχτὰ εἶναι μὲ τὴν τρέλλα τους δεμένοι.
Στὰ χέρια μου τοὺς ἔχω· καὶ σὲ τοῦτο
Τὸ βούρλισμά τους τώρα τοὺς ἀφίνω
Καὶ πάω νὰ βρῶ τὸ νέον τὸ Φερδινάντο,
Ποῦ αὐτοὶ τοὺς στοχάζονται πνιγμένον,
Καὶ τὴν ἀγαπημένη του ἀκριβή μου. (Φεύγει ἀπὸ πάνω).

ΓΟΝΖ. Στ' ὄνομα τοῦ θεοῦ, γιατί Κύριέ μου,
Τὰ μάτια σου παράξενα γουρδόνεις;

ΑΛΟΝΣ. Πρᾶμα τεράστιο! Τρομερό! Λαλιὰ εἶχαν
Τὰ κύματα, θαρρῶ, καὶ μοῦ τὸ λέγαν!

Μοῦ τὸψαλλαν οἱ ἀνέμοι, κ' ἡ βροντή,

Τὸ φοβερὸ βραχνόφωνο λαούγγι,

Μοῦ πρόφερον τὸν Πρόσπερο, ὃς κ' ἐκείνη
Φωνάζοντας βαρειὰ τὸ ἀνόμημά μου.

Τὸ βούρκο ἔχει γι' αὐτὸ κρεββάτι ὁ γιός μου,

Κ' ἐγὼ θὰ πάω νὰ τὸν εὑρῶ στὰ βάθη
"Οπου ποιὲ δὲν ἔπιασε σκαντήλι,

Κ' ἔκει μαζῆ του θὰ χωστῷ στὴ λάσπη. (Φεύγει).

ΣΕΒΑΣΤ. Μονάχα ἔνα δαιμόνιο τὴ φορά,

Καὶ μ' ὅλα τὰ φουστά τους τὰ βάζω !

ΑΝΤΩΝ. Κ' ἐγώ εἰμαι συβοηθός σου ! (Ο Σεβαστιανὸς καὶ ὁ Ἀντώνιος φεύγουν).

ΓΟΝΖ.

Ἐίναι καὶ οἱ τρεῖς τους, τὸ μεγάλο κρίμα,
Ἀπελπισμένοι

Καθὼς ἔνα ιραζμάκι ποῦ τὸ δίνουν
Γιὰ νὰ ἐνεργήσει σὲ πολὺν καιρό,
Τώρα ἀρχινᾶ στὸ νοῦ τους νὰ δουλεύει.
Ἐσεῖς πῶλετε πόδια πλιὸ ἐλαφρούνα,
Παρακαλῶ, κατόπι τους τρεχάτε
Γλίγωρα καὶ φυλάχτε τους ἀπ' ὅτι
Τοὺς σπρώχνει τώρα ἡ μάνητα νὰ κάμουν.
ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Παρακαλῶ, ἀκολούθησε καὶ ὁ Ἰδιος. (Φεύγουν).

ΠΡΑΞΗ Δ'.

ΣΚΗΝΗ Α'. Μπρὸς στὸ κελλὶ τοῦ Πρόσπερου.
Ἔρχονται ὁ Πρόσπερος, ὁ Φερδινάντος καὶ ἡ Μιράντα.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ἀν ἥταν ἡ ποινὴ πάρα σκληρή,
Ἡ ἀνταμοιβή σου τώρα σὲ πλερόνει,
Τὶ ἐδὼ μιὰ γίνα σουῦδωσα ἀπ' τὴν Ἰδια
Τὴν ζωὴν μου, αὐτό, ναί, ποῦναι ἡ ζωὴ μεν.
Στὰ χέρια σου ἔχανὰ σοῦ τὴν προσφέρω·
὾λα τὰ βάσανά σου ἥταν μονάχα
Δοκιμὲς τῆς ἀγάπης σου, ποῦ ἐσὺ
Θιαμαστὰ τὲς ἑβάσταξες. Ἐδώ,
Μπρὸς στ' οὐρανοῦ τὴν ὄψη, βεβαιώνω
Τὸ πλούσιο μου τὸ δῶρο. Ὡ Φερδινάντε,
Μὴ μου χαμογελᾶς ποῦ τόσα ἔγκωμια
Τῆς πλέκω, τὶ θὰ βρεῖς πῶς ξεπερνάει
Κάθε ἔπαινο καὶ ὅπισω της τὸν κάνει
Νὰ φαίνεται κουτσός.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Σοῦ τὸ πιστεύω,
Κι' οὕτε μαντείο τὴ γνώμη δέ μου ἀλλάζει.
ΠΡΟΣΠΕΡ. Σὰ δῶρο μου λοιπὸν καὶ ἀπόχτημά σου,

Ποῦ ἐσὺ γενναῖα τόχεις κερδίσει, πάρε
Τὴν κόρην μου. Μὰ ἂν ἵσως τὸ ζωνάρι
Τῆς παρθενιᾶς τῆς λύτεις, πρὸν βλογήσει
Παπᾶς τοῦ γάμου τὸ μυστήριο μ' ὅλες
Τές ἀχραντες εὐκὲς καὶ ἱερουργίες,
Ἄς μὴν ἀφῆσουν οἱ οὐρανοὶ νὰ πέσει
Ράντισμα καρπερὸ γιὰ νὰ βλαστήσει
Ο σημεροῦ δεσμός σας, ἀλλὰ στεῖρα
Ἐχτρα, φαρμακομάτα καταφρόνια
Καὶ διχόνια ἡς σκορπίσουν στὸ κρεββάτι
Αὐτῆς τῆς ἔνωσής σας ἀγρια χόρτα,
Καὶ τόσο ἀηδιαστικὰ ποῦ νὰ σᾶς γίνει
Μισητὸ καὶ στοὺς δυό. Λοιπὸν φυλάξου,
Ώς νὰ σᾶς φέξουν τοῦ ὑμεναίου οἱ λαμπάδες.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Μὲ τὴν ἐλπίδα πῶλο ν* ἀπολάψω
Ἡσυχεῖς μέρες, τέκνα ὠραιά καὶ μάκρος

Ζωῆς μὲ τόση ἀγάπη ὅσην καὶ τώρα,
Ἡ πλιὸ σκοταδερὴ σπηλιά, τὸ μέρος
Τὸ πλιὸ εὔκαιρο καὶ ἡ πλιὸ φρενοζαλίστρα
Ορμήνεια τοῦ κακοῦ τοῦ δαίμονά μας,
Τὴν τιμή μου, σὲ ἀσέλγεια δὲ θὰ λυῶνταν
Ποτέ, τὴν κόψη τῆς γιόρτης χαλῶντας
Αὐτῆς τῆς μέρας, ὅταν θὰ πιστεύω
Πᾶς τ' ἄλλος τοῦ Φοίβου ἐκρυπτήκαν
Κ' εἶναι στὸν "Αδη ἡ Νύχτα ἀλυσσωμένη.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Καλά· κάθον μαζῇ της καὶ μιλήστε.—

Αἱ "Αριελ, "Αριελ, ἄσκονε δούλευτή μου. ("Ερχεται ὁ "Αριελ).
ΑΡΙΕΛ. Τί θέλει ὁ δυνατὸς Κυρίος μου; Ἐδώ είμαι.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ἐσύ κι' οἱ σύντροφοί σου οἵ πλιὸ κατώτεροι

Τὸ τελευταῖο σας ἔργο ἐκάματε ἄξια·
Καὶ πάλι γιὰ ἔνα τέχνασμα παρόμοιο
Σᾶς ἔχω ἀνάγκη. Πήγαινε νὰ φέρεις
Ἐδώ, σ' αὐτὸν τὸν τόπο, τὸ φουσάτο,
Ποὺ ἀπάνου του ἀπειροῦ ἔξουσία σου δίνω,
Γοργά κάμε τους νάρθουν γιατὶ πρέπει
Νὰ παραστήσουν μπρὸς στὸ νέο ζευγάρι
Μία φαντασία τῆς τέχνης μου. Τοὺς τόχω
Τάξει, καὶ τὸ προσμένουν ἀπὸ μένα.

ΑΡΙΕΛ. Ἀμεσως τώρα;

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ναὶ σὲ μιὰ στιγμή.

ΑΡΙΕΛ. "Αμε κ' ἔλα ὃς ποῦ νὰ πεῖς,
Καὶ πνοὲς νὰ πάρεις τρεῖς,
Κι' ὃς νὰ κράξεις: «Βγεῖτε ἔσεις»
Ἐδὼ διμπρός σου θένα ἰδεῖς
Ν' ἀκροπερπατεῖ στὴ γῆς
Μὲ τὰ νάζια του καθεῖς.—
Μ' ἀγαπᾶς; Μὲ συμπαθεῖς;

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ναί, κι' ἀκριβά, χαριτωμένε μου "Αριελ.

Μήν ἔρθεις πρὶν μ' ἀκούσεις νά σε κράξω.

ΑΡΙΕΛ. Πολὺ καλά ἐκατάλαβα. (Φεύγει).

ΠΡΟΣΠΕΡ. Φυλάξου,
Καὶ κράτησε τὸ λόγο. Τὰ παιγνίδια
Χαλίνωσε κομμάτια οἱ πλιὸ φριχτοὶ δρκοὶ¹
Είναι σανός, μπρὸς στὴ φωτιὰ τοῦ αἴματον.
Περιορίσουν, εἰδεμὴ πές καλὴ νύχτα
Στὸ τάξιμό σου.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Κύριε, μεῖνε βέβαιος

Πῶς τὸ ἀσπρό, κρύο, τὸ ἀπάρθενο τὸ χιόνι

Τὴν λάβρα σβήννει μὲς στὰ σωθικά μου.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Καλά.—"Αριελ, ἔλα τώρα καὶ μαζῇ σου

Πνέματα φέρεις κάλλιο περισσά,

Παρὰ νὰ λείψει κ' ἔνα. Ὁμπρός, φανίσου!

Σιωπή. Τὰ μάτια ἀνοίχτε. Μὴ μιλεῖτε.

(Γλυκιὰ μουσική. "Ερχεται ἡ "Ιριδα).

ΙΡΙΔΑ. Ὡς Δήμητρα, ως πολύδωρη θεά,
Τὰ πλούσια σου χωράφια, τὰ σπαρτά,
Τὴ σήκαλη, τὸ βρῶμι, τὰ κριθάρια,
Τὰ κουκιά, τὰ λαδύρια, τὰ σιτάρια,
Τὰ χορτερὰ βουνά σου ὅπου ταῦροί
Βόσκει τὴ γλωρωσιὰ τὴν παγανή,
Τές βιαθειές σου λακκιές ποῦ τές στεγάζει,
Ἡ φλέστρινη σκεπὴ ὅπου αὐτὸς ἡσυχάζει,
Τές ἀκροχωραφιές ποῦ τοὺς παχειοὺς
Χωμούς τους καὶ τοὺς λάκκους τοὺς νωπούς
Μὲ λούλουνδα ὁ πολύβροχος ὁ Ἀπρίλης
Στολίζει ὅταν ἐσύ τὸ παραγγείλεις,
Γιὰ νὰ πλέκουν μ' αὐτὰ παρθενικὰ
Στεφάνια τοῦ νεροῦ τὰ ξωτικά,
Τὰ κλαδεμένα ἀμπέλια σου, τὰ νάπη
Τὰ σπαρτερά, ὅπου ὁ νιός, ποῦ τὴν ἀγάπη
Διωγμένοις ἔχει χάσει, στὲς ἵσκιες
Οὐ θλιβερὸς ζητᾶ παρηγοριές,
Τὸ πετρερό σου κι' ἀκαρπο ἀκρογιάλι
Ὅπου ἡ Ἰδια ἀγέρα παίρνεις,—ἡ μεγάλη
Ρήγισσα, ποῦ μηνύτρα τῆς ἔγώ
Καὶ δοξάρι τῆς είμαι νοτερό,
Νὰ τάφησεις, ἡ οὐράνια τῆς ἡ χάρη,
Σὲ προστάζει ὅλα αὐτά, καὶ στὸ χορτάρι
Ἐδὼ μαζῆ τῆς γάρθεις στὴ χαρά.
Πετοῦντε τὰ παγώνια τῆς γοργά.
Σίμωσε ἑδῶ νὰ ξεφαντώσεις, πλούσια
Δήμητρα, τὴ θεά τὴν ὑπερούσια.
(Ἐρχεται ἡ Δήμητρα).

ΔΗΜΗΤ. Πολύχρωμη μηνύτρα, γειά σου, ἐσύ
Ποῦ τῆς συμβίας τοῦ Δία τὴν προσταγὴ
Δὲν παρακοῦς ποτέ· ποῦ κρουσταλλένια
Δροσιὰ μὲ τὰ φτερὰ τὰ ζαφιρένια
Στὰ λούλουδά μου φίχνεις καὶ σταξιές
Μελιοῦ· ποῦ τές πλαγιές μου τές γυμνές
Καί, γύρω στὰ σπαρτά μου, τὸ λογγάρι
Στολίζεις μὲ τὸ μπλάβο σου δοξάρι,
Τῆς πλούσιας γῆς μου ζώστρα λαμπερή,
Γιατί ἡ βασιλισσά σου μὲ καλεῖ
Τώρα στὸ σιάδι τοῦτο ποῦ ἡ ἀγριάδα
Μὲ τρυφερὴ τὸ ντύνει πρωσινάδα ;
ΙΡΙΔΑ. Γιὰ νὰ βλογήσεις κ' ἡ Ἰδια ἔνα δεομὸ
Ἀληθινῆς ἀγάπης, κι' ἀκριβῶ
Χάρισμα νὰ προσφέρεις στὸ ζευγάρι
Τὸ εύτυχισμένο.

ΔΗΜΗΤ. Οὐράνιο, ἐσύ, δοξάρι,
Θὰ ξέρεις: ἡ Ἀφροδίτη στὴ γιορτή.
Ἡ ὁ γιός της, μὲ τὴ φήγισσα θάρθει;

Τί, ἀφροῦ τὸ μαῦρον "Αδη νὰ σηκώσει
Τὴν κόρη μου δρμηνέψαν, ἔχω ὄμώσει
Ποτέ μου πλιὰ νὰ μὴν ἀνταμωθῶ
Μ' αὐτὴν καὶ τὸ παιδί της τὸ τυφλό.

ΙΡΙΔΑ. Δὲ θὰ σμίξεις, μὴ σκιάζεσαι, μαζῆ της,
Κατὰ τὴν Πάφο ἐγὼ μὲ τὸ παιδί της
Περιστεροσυρμένη τὴ θεὰ
Τὰ γνέφη εἰδα νὰ σκίζει βιαστικά.
Νὰ κάμοιν λάγνα μάγια ἔβουληθῆκαν
Τάγουρου καὶ τῆς κόρης ποῦ ἐταχτῆκαν
Τοῦ γάμου τές χαρὲς νὰ μὴ γευτοῦν
Οἱ δᾶδες τοῦ ὑμεναίου πρὸν ἀναφτοῦν.
Τοῦ κάκου. Τώρα γέρνει ἀπ' τὸ σεφέρι
Τ' "Αρη ἔναντι τὸ φλογερὸ τὸ ταῖρι,
Καὶ τές σαγίττες του ἔσπασε τ' ἀψὺ
Παιδί της νὰ μὴ γγίζει ἔχει δρκιστεῖ
Δοξάρι πλιά· καὶ μὲ σπουργίτια θέλει
Νὰ παίζει καὶ σωστὸ νᾶναι κοπέλι.

ΔΗΜΗΤ. Ἔρχεται ἡ "Ηρα, ἡ ὁργισσα ἡ τρανὴ
·Απ' τὸ βῆμα τὴ γνώρισα. ("Ερχεται ἡ "Ηρα).

ΗΡΑ. ^Ω ἀδεοφή
Πλουσιόδωρη, τί κάνεις; Τὸ ζευγάρι
Μαζῆ μου εὐκήσουν καὶ δός του τὴ χάρη
Νὰ γνωρίσει στὴ ζήση του εὐτυχιές
Καὶ στὰ παιδιά του δόξεις καὶ τιμές.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΗΡΑ. Δόξεις, τέκνα, ύγεία, πολλὰ
Χρόνια κι' ὅλα τὰ καλά.
Κ' ἡ χαρὰ πάντα σιμά σας,
Ψάλλει ἡ "Ηρα καὶ βλογᾶ σος.

ΔΗΜΗΤ. Πλούσιο θέρο ἡ γῆ ἀς γεννᾶ
Καὶ καρπούς ποτὲ ἀδειανὰ
Τὰ κελλάρια κ' οἵ ἀχνιῶνες
·Ας μὴ στέκουν· κ' οἵ ἀμπελῶνες
·Ας φορτόνονται τσαμπιά,
Κι' ἀς βαῖζουν τὰ δεντρὰ
·Απ' τὰ βάρη τους τὰ ὠραιά.
Κι' ἀργητὴ γιὰ σᾶς ἡ νέα
·Ανοιξη ἀς προβαίνει εὐτὺς
Σάν τελειώνει ὁ τρυγγητής,
Κάθε ἀνάγκη μακρούσ σας,
·Ετσι ἡ Δήμητρα βλογᾶ σας.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Μεγαλόπρεπο θέαμα είναι αὐτὸ
Κι' ἀρμονικὴ μαγεία. Δὲν είναι τόλμη
Νὰ σκέφτομαι πῶς είναι ξωτικά;

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ξωτικὰ ποῦ ἀπ' τὰ κράτη τους τὰ κράζει

·Η μαγική μου τέχνη γιὰ νὰ κάμουν
·Έκεῖνο ποὺ φαντάστηκα.

ΦΕΡΔΙΝΑΝ.

Γιὰ πάντα

Θέλω νὰ ζήσω ἔδω! Τέτοιος πατέρας
Θαματουργὸς καὶ ταῖρι τόσο σπάνιο
Τὸν τόπο αὐτὸν παράδεισο τὸν κάνουν.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Σιωπή, γλυκά μου τέκνα. Σοβαρὰ

Κρυφομιλοῦν ἡ Δήμητρα κ' ἡ Ἡρα·
Κάτι ἄλλο θένα κάμουν. Σούτ! Σιγάτε,
·Άλλοιῶς τὸ μάγεμά μου πάει χαμένο.

ΙΡΙΔΑ. Ναραΐδες ποῦ λεγόσσαστε Ναϊάδες,

Τοῦ φειδωτοῦ τοῦ ποταμοῦ κυράδες,
Στεφανωμένες βοῦρλα καὶ μὲ βλέμμα

·Άκακο πάντα, τὸ σγουρὸ τὸ ρέμα

·Αφῆστε. Ἐδὼ στὴν πράσινη τὴ γῆ
Τῆς Ἡρας σᾶς φωνάζει ἡ προσταγή.

Νεροκόρες σεμνὲς ἀποκριθεῖτε,

·Ἐλάτε τώρα ἔδω καὶ μὴν ἀργεῖτε,

Νὰ γιορταστεῖ βοηθεῖστε ἔνας δεσμὸς

·Άδολης ἔρωτιᾶς παντοτεινός. (Μπαίνουν κάμποσες Ναραΐδες.)

Μελαφοὶ θεριστές, ποῦ τὸ λιοπύρι

Τ' Ἀγούστου σᾶς μουδιάζει, πανηγύρι

Νὰ κάμετε ἔδω ἐλάτε καὶ χαρές·

Τὰ σκιάδια σας φορέστε καὶ μ' αὐτὲς

Τὲς δροσερὲς Ναραΐδες ἔνωθεῖτε

Καὶ σὲ χορὸ χωριάτικο πιαστεῖτε.

(Ἐρχονται κάμποσοι θεριστάδες γιορτιάτικα

ντυμένοι, ἔνόνονται μὲ τές Ναραΐδες σ' ἔναν

ὅμορφο χορό. Πρόδε τὸ τέλος ἄξαφνα ὁ Πρόσπερος

σαστίζει καὶ μιλεῖ, κ' ὑστερα οἱ Ναραΐδες

μὲ μιά μουγγή κι' ἀνακατεμένη βοὴ

ἀφανίζονται θλιβερά.)

ΠΡΟΣΠΕΡ. (κατὰ μέρος). Τὴ σκοτεινὴ συνωμοσία ξεχνοῦσα

Ποῦ μὲ τοὺς συμμορίτες τους εἶχε κλώσει

·Ο Κάλιμπαν, τὸ ζῶο, γιὰ τὴ ζωὴ μου,

Κ' ἔφτασε πές ἡ διωρισμένη ἡ ὥρα.

(Στὰ φαντάσματα.) Εξάίρετα! Φευγάτε! Φτάνει πλιά!

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Θιαμάζομαι! ἔνα πάθος δυνατὸ

Δουλεύει στοῦ πατέρα σου τὰ σπλάχνα.

ΜΙΡΑΝΤΑ. ·Ως σήμερα ποτέ μου δὲν τὸν εἴδα

·Άπ' τὴ χολή του τόσο ταραγμένον.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ἀλαλιασμένος φαίνεσαι, παιδί μου,

Σὰ φοβισμένος. Ἐλα στὸν ἔαυτό σου.

Τώρα οἱ ἔσφαντωσές μας ἔτελειῶσαν.

Αὐτοὶ οἱ θεατρῖνοι ποὺ εἴδατε ἦταν ὅλοι,

·Ως σᾶς προέπια, ἔσωτικά κ' ἐλυῶσαν

Στὸν ἀέρα στὸν ἄβαρον ἀέρα.

Καὶ ὅμοια μὲ τὸ ἀθεμέλιωτο τὸ χτίσιο

Τοῦ ὄνειρου αὐτοῦ, κ' οἱ πύργοι ποῦ τὰ νέφη
Τοὺς κόυκονδόνουν, τὰ λαμπρὰ παλάτια,
Καὶ οἱ ἄχροντοι οἱ ναοί, κι' αὐτὴ ἡ μεγάλη
Σφαιρα, κ' οἱ κάτοικοι της, ναί, θὰ λυώσουν:
Καὶ καθὼς ἀποσβήννεται καὶ τοῦτο
Τὸ θέαμα τὸ ἀνυπόστατο, οὔτε ἀχνὸ^ς
Πίσω τους δὲ θ' ἀφήσουν. Καμωμένοι
Εἴμαστε ἀπ' τῶν δινέιρων τὴν οὐσία,
Καὶ ζώνει ὁ ὑπνος τὴ μικρὴ ζωή μας.
Συγχύστηκα, Κύριε μου, ὑπομονή!
Ζαλίστηκε τὸ γέροκο μυαλό μου,
Μὴ σᾶς σκοτίσει τούτη μου ἡ ἀνημπόρεια.
"Αν ἀγαπᾶτε ἀμέτε στὸ κελλί μου
Κι' ἀναπαυτεῖτε· ἐγὼ θὰ σεργιανίσω
Γιὰ νὰ ήσυχάσω τὴ βαρειά καρδιά μου.

ΜΙΡΑΝΤΑ ΚΑΙ ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Θέλουμε τὴν εἰρήνη σου. (Φεύγουν).
ΠΡΟΣΠΕΡ. "Ελα "Αριελ! Φχαριστῶ. Γοργὰ σὰ σκέψῃ!

(Ἐρχεται δ "Αριελ.)

ΑΡΙΕΛ. Είμαι ἔνα μὲ τὴ σκέψη σου. Τί δρίζεις;

ΠΡΟΣΠΕΡ. Πρέπει νὰ ἔτοιμαστοῦμε τώρα, πνέμα,
Νὰ σμίξουμε τὸν Κάλιμπαν.

ΑΡΙΕΛ. Ναί, Κύριε!

'Εσκέφτηκα, ὅταν ἔπαιξα τὴ Δήμητρα,
Πῶς σοῦχα εἰπεὶ γι' αὐτό, μόνο ἐφοβούμουν
Μὴ σὲ συγχύσω.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Λέγε μου ξανὰ

Ποῦ ἔξεμειναν ἔκεινοι οἱ τιποτείνοι;

ΑΡΙΕΛ. Σοῦ τόπα, Κύριε. Αὐτοὶ εἶχαν κοκκινίσει

'Απ' τοῦ κρασιοῦ τὴν πύρα κ' ἥταν τόσο
Γιομᾶτοι ἀντρειά, ποῦ ἐδέρναν τὸν ἀγέρα,
Γιατὶ στὸ πρόσωπό τους ἐφυσοῦσε,
Κι' ἔχτυποῦσαν τὴ γῆ γιατὶ ἐφιλοῦσε
Τὰ πόδια τους· μὰ πάντα στὸ σκοπό τους
Ἐμέναν σταθερούς· τὸ τούμπανό μου
"Εκρουσα ἐγώ, καὶ τότες σὰν ἀγύμνια·
Πουλάρια, ἀπάνου ἐτέντωσαν τ' αὐτιά τους,
Ορθάνοιξαν τὰ βλέφαρα, ἐσηκῶσαν
Τάρθουνια σὰ νὰ ἥθέλων νὰ μιρίσουν
Μουσική· τόσο ἐμάγεψα τ' αὐτιά τους,
Ποῦ σὰ μοσκάρια τὸ μοιγγάλισμά μου
Ακολουθήσαν μὲς στοὺς ἀσμιλάγκους
Τοὺς δουλωτούς, στοὺς σουβλεροὺς πάλιούρους,
Στοὺς μυτεροὺς τοὺς βάτους καὶ στὰ ἀγκάθια
Ποῦ ἐμπαῖναν στὲς γυμνές τους τὲς ἀρίδες·
Τέλος ἐγώ στοῦ βάλτου τές σαποῦρες
Τοὺς ἄφησα, παρέκει ἀπ' τὸ κελλί σου·
Χορεῦαν ἔκει μέσα ὡς τὸ πηγοῦνι,
Τόσο ποῦ ἡ λίμνη ἡ ἀκάθαρτη βρωμοῦσε

Περσότερο ἀπ' τὰ πόδια τους.

ΠΡΟΣΠΕΡ.

Πουλί μου ! Τὴν ἀθώρητην εἰδή σου
Ἄκομη βάσταξέ την ἀπ' τὸ σπίτι
Πήγαινε τὰ παληόρουχα νὰ φέρεις,
Δόλωμα γιὰ νὰ πιάσουμε τοὺς κλέφτες.

ΑΡΙΕΛ. Εὗτος. (Φεύγει.)

ΠΡΟΣΠΕΡ.

Ἐνα δαιμόνιο, γεννημένο
Δαιμόνιο, ποῦ ποτὲ στὸ φυσικό του
Ἡ ἀνατροφὴ δὲ δύναται νὰ πιάσει,
Καὶ ποῦ μ' αὐτὸ δημένοι ἐπῆγαν ὅλοι,
Οἱοι τελείωσ, οἱ σπλαγχνικοί μου οἵ κόποι !
Καὶ καθὼς μὲ τοὺς χρόνους ἀσκημαίνει
Τὸ σῶμα του, καὶ ἡ γνώμη του ψοφιάζει !
Οἱους θὰ τοὺς παιδέψω ὥς νὰ μουγγρίζουν !

(Ξανάρχεται ὁ Ἀριελ φορτωμένος χρυσοκέντητα παληόρουχα.)

Κρέμασέ τα ἀπὸ τούτην τὴ λινιά.

(Ο Πρόσπερος καὶ ὁ Ἀριελ μένουν ἀθώρητοι. Ἐρχονται ὁ
Κάλιμπαν, ὁ Στέφανος καὶ ὁ Τρίγκουλος καταβρεγμένοι.)

ΚΑΛΙΜΠ. Παρακαλῶ ἀλαφρού, ἀλαφρού, πατεῖτε.

Μήν δ τυφλὸς δχάμιουργας νοήσει

Τὸ σάλαγο· σιμά εἶναι τὸ κελλὶ του.

ΣΤΕΦΑΝ. Τέρας, τὸ Ἀερικό σου ποῦ, καθὼς λέσ, εἶναι ἔνα ἄκακο
ἀερικό, δὲν ἔκαμε ἄλλο καλήτερο, παρὰ νὰ παῖξει μὲ μᾶς τὸ
βρυκόλακα.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Τέρας, μοῦ βρωμιάνε ὅλα τὰ ἀλογοκάτουρα τοῦ κόσμου,
καὶ ἡ μύτη εἶναι γι' αὐτὸ καταγαναχτησμένη.

ΣΤΕΦΑΝ. Κ' ἡ δική μου ! Ἀκοῦς τέρας ; Ἄν τσως σ' ἀναγούλιαζα,
βλέπεις—

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Θᾶσσουν ἔνα τέρας χαμένο.

ΚΑΛΙΜΠ. Καλέ μου Κύριε, ἀκόμη μή μου πάρεις

Τὸ σέβιας σου· λιγάκι ὑπομονή·

Γιατὶ ἔκει ποῦ σὲ παίρω, τὸ βραβεῖο

Θὰ ἀποτυφλώσει αὐτὴν τὴν ἀτυχία.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Ναί, ναί ! Μὰ νὰ χάσουμε τὲς μπουκάλες μας στὸ λιμνί !

ΣΤΕΦΑΝ. Αὐτὸ δὲν εἶναι μονάχα συφορὰ καὶ ἀτιμία, ἀλλὰ καὶ χαμός
ἄλογάριαστος.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Αὐτὸ εἶναι γιὰ μὲ πολὺ χειρότερο ἀπὸ τὸ βρέξιμο. Κι'
δύμως τὸ χωροστοῦμε στ' ἄκακο τὸ ἀερικό σου, τέρας !

ΣΤΕΦΑΝ. Θὰ πάω νὰ ξαναβρῶ τὴ μπουκάλα μου, κι' ἂς πάω γιὰ
τὸν κόπο μου τσια μὲ πάνου ἀπὸ ταῦτιὰ στὸ βοῦρκο.

ΚΑΛΙΜΠ. Ἡσύχασε, νὰ ζήσεις, βασιλῆ μου !

Βλέπεις, ἐδώ εἶναι τοῦ κελλιοῦ ἡ μπασιά,

Μέσα ἄμει, δίχως θόρυβο, καὶ πράξε

Τὸ κρῆμα τὸ καλὸ ποῦ θένα κάμει

Δικό σου τοῦτο τὸ νησὶ γιὰ πάντα,

Γιὰ πάντα κι' ὅλα ἐμὲ τὸν Κάλιμπάν σου

Πιστό σου ποδογλείφη.

ΣΤΕΦΑΝ. Λός μου τὸ χέρι ! Ὁλονένα ἀρχίζω νὰ βλέπω αἷμα μπροστά μου.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Ὡ βασιλῆ ! άρχοντικὲ βασιλέα ! ἄξιε Στεφανῆ.
Ἴδες τὶ σκοντολάσια εἶναι ἔδω γιὰ σένα.

ΚΑΛΙΜΠ. Κουρέλια εἶναι, ζουρλέ, μὴ μᾶς σκοτίζεις !

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Ὡ, ὡ τέρας ! ἔρουμε κ' ἐμεῖς τὶ βρίσκεται στὰ παληοπούλια ! Ὡ βασιλῆ Στεφανῆ.

ΣΤΕΦΑΝ. Κατέβασε αὐτὸ τὸ πανωφόρι, Τρίγκουλε, μὰ τοῦτο τὸ χέρι, τὸ θέλω.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Ἡ χάρη σου ἄς τὸ πάρει.

ΚΑΛΙΜΠ. Δρώπακας θὰ τὸν πνίξει, τὸ ζουρλόνε !

Γιὰ ποιὸ σκοπὸ ζηλεύετε τόση ὥρα
Αὗτὰ τὰ παληοκούρελα ;— Μὴ στέκεις,
Τὸ φόνο κάμε πρῶτα, τὶ ἀν ξυπνήσει,
Ἄπ' τὴν κορφὴν ὡς τὰ νύχια τὸ πετσί μας
Σουβλιές θὰ τὸ γεμίσει, θὰ μᾶς κάμει
Πλάσματα ἀπὸ παράξενην οὐσία.

ΣΤΕΦΑΝ. Ἡσύχασε τέρας ! (Ξεκρεμᾶ ἔνα ροῦχο καὶ τὸ φορεῖ.) Κυράτσα λινιά, αὐτὸ τὸ σωκάρδι εἶναι ἡ ἀγαπητικιά μου. Τώρα τὸ φοριῶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ βρακκολινιά μου· μὰ ἐκεῖ μέσα, σωκάρδι, μπορεῖ νὰ μαδήσεις ἀπὸ τὴ ζέστα καὶ νὰ γένεις σπανὸ σωκάρδι.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Πάρτο, πάρτο ! Κλέφτουμε μὲ τὴ Λινιά καὶ μὲ τὸ ἀλφάδι, ἀν εἶναι μὲ τὸν δρισμὸ τῆς εὐγενείας σου.

ΣΤΕΦΑΝ. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τοῦτο τὸ χωρατό. Πάρε ἔνα φόρεμα γιὰ πληρωμή σου. Ἡ ἔξυπνάδα δὲ θὰ μένει ἀνανταμοίδευτη ὅσο ἔγω είμαι βασιλέας σ' αὐτὸν τὸν τόπο. «Κλέφτε μὲ τὴ λινιά καὶ μὲ τὸ ἀλφάδι» αὐτὸ εἶναι ἔνα ώραϊο ἀστειόλογο· πάρε ἄλλο ἔνα φόρεμα γι' αὐτό.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Ἐλα, τέρας, βάλε λίγον ἵξιο στὰ δάχτυλά σου καὶ πάρε τὸ φύγε μὲ τὰ ἐπίλοιπα τὰ ροῦχα.

ΚΑΛΙΜΠ. Γιὰ ἐμὲ δὲ θέλω οὔτε ἔνα. Τὸν καιρό μας Θὰ χάσουμε μ' αὐτὰ καὶ θὰ μᾶς κάμει
“Ολους ἡ δεντροχῆνες ἡ μαϊμοῦδες
Μὲ κούτελα κοντὰ κι' ἀσκημισμένα.

ΣΤΕΦΑΝ. Τέρας ! ἀπλωσε ὡς καὶ σὺ τὰ δάχτυλα· βόηθα νὰ τὰ πάρουμε ἐκεῖ ποῦ εἶναι ἡ βαρέλλα μου μὲ τὸ κρασί, εἰδὲ μὴ θὰ σὲ διώξω ἀπὸ τὸ βασίλειό μου. Ἐμπρός πάρε αὐτό.

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. Κι' αὐτό.

ΣΤΕΦΑΝ. Καὶ τοῦτο.

(Ἀκούεται ταραχὴ ἀπὸ κυνηγούς. Ἐρχονται διάφορα πνέματα σὰ λαγωνικά καὶ τοὺς κυνηγοῦν τριγύρω. Ὁ Πρόσπερος καὶ ὁ Ἀριελ τὰ γκαρδιόνουν.)

ΠΡΟΣΠΕΡ. Σού, Βούναρε, Σού !

ΑΡΙΕΛ. Ἀργύρη, ἀπ' ὧδε πάει, Ἀργύρη !

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ριννά, ριννά, ἀπὸ δώ ! Τοῦρχο, ἀπὸ δώ. Ἀκοῦς, ἀκοῦς ;

(Ο Κάλιμπαν, ο Στέφανος, ο Τρίγκουλός, κυνηγημένοι ἀπὸ τοὺς σκύλους, φεύγουν.)

Πήγαινε τώρα βάλε τὰ τελώνια μου
Νὰ τοὺς στηεβλώσουν μὲ ξεροὺς σπασμοὺς
Τές κλείδωσες μὲ γέρικα σφαγιά
Τὰ νεῦρα νὰ τοὺς μάσουν νὰ τοὺς κάμουν
Πιὸ παρδαλοὺς μὲ τὰ τιμπήματά τους
Ἄπ' τὰ καπλάνια κι' ἀπ' τοὺς ἀγριούς γάτους.

ΑΡΙΕΛ. Ἀκου, μουνγγοίζουν.
ΠΡΟΣΠΕΡ. "Αφησε τοὺς σκύλους

Νὰ τοὺς ξεκυνηγήσουν στὰ γερά !
Οἱ δχτροί μου εἶναι ὅλοι τούτην τὴ στιγμὴ
Στὸ χέρι μου σὲ λίγο θὰ τελειώσουν
Οἱ κόποι μου καὶ σὺ τῆς λευτεριᾶς
Θὰ λάβεις τὸν ἀέρα. Λίγο ἀκόμη
Στάσου ὑπάκουος σ' ἐμὲ καὶ δούλεψέ με.

ΠΡΑΞΗ Ε'.

ΣΚΗΝΗ Α'. Μπρός στὸ κελλὶ τοῦ Πρόσπερου.

"Ἐρχονται ὁ Πρόσπερος μὲ τὰ μαγικά του φορέματα καὶ ὁ Ἀριελ.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Τὸ σκέδιο μου κουκκούδι βγάζει τώρα·
Τὰ μάγια μου δὲ σπᾶν· τὰ πνέματά μου
Μ' ἀκοῦν· κι' ὀλόρθος μὲ τὸ φόρτωμά του
"Ολο ὁ καιρὸς βαδίζει.— Τί ώρα νάναι;
ΑΡΙΕΛ. Ἔξη, Κύριε μου, ή ὥρα ποῦ ὅπως εἴπες
Τὸ ἔργο σου θὰ τέλειωνε.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Σοῦ τῶπα
"Απ' τὴ στιγμὴ ποῦ ἐσήκωσα τὴ σύγλυση.
Πές μου, πνέμα, τί κάνει ὁ βασιλέας
Κ' οἵ σύντροφοί του ;

ΑΡΙΕΛ. Εἶναι μαζῆ κλεισμένοι,
"Ως πρόσταξες· ἐκεῖ ποῦ ὁ ἴδιος, Κύριε,
Τοὺς ἄφησες, στὸ λόγγο ἀπὸ φλαμμούρια
Ποῦ τὸ κελλὶ σου ἀπ' τοὺς καιροὺς φυλάει
Φυλακωμένοι εἶναι ὅλοι· δὲ μποροῦν
Χωρὶς τὸ λύσιμό σου νὰ σαλέψουν·
"Ο δρύγας, ὁ ἀδερφός του κι' ὁ δικός σου
"Ακόμη ἀλαλιασμένοι εἶναι κι' οἱ τρεῖς,
Κ' οἵ ἐπίλοιποι τοὺς κλαῖν γιομάτοι λύπη
Καὶ τρόμο, μὰ πλιὸ ἀπ' ὅλους, Κύριε, ἐκεῖνος
"Ο γέροντας ποῦ ἐσὺ ἀγαθὸ Γονζάλο
Τὸν εἴπες· ἀπ' τὰ γένεια του τὰ δάκρυα
"Εστάζαν χάμους, σὰν ἀπ' τὲς θρονιές
Τὲς καλαμένιες, τοῦ χειμῶνα οἱ στάλες.
Τόσο πολὺ ἐνεργοῦν τὰ μαγικά σου,
Ποῦ ἀν τώρα τοὺς θωροῦσες, θὰ γενότουν
Πλιὸ μαλακὴ ἡ καρδιά σου.

Κι' ὅξω νὰ βγοῦν τοὺς ἄφησαν· τόση ἥταν
Ἡ δύναμη τῆς τέχνης μου. Μὰ τώρα
Ἐδὼ ἀπαρνιέμαι τὴν τραχειὰ μαργεία,
Κι' ἀφοῦ μία οὐδάνια μουσικὴ διορίσω,
(Αὐτὸ δλοένα κάνω) νὰ ἐνεργήσει
Στὸ νοῦ τους τὸ σκοπό μου, ποῦ γιὰ κεῖνόν
Γίνονται αὐτὰ τ' ἀρέινα τὰ μάγια,
Θὰ σπάσω τὸ φαβδί μου, θὰ τὸ θάψω
Ὦργυιὲς μέσα στὴ γῆ καὶ θὰ βουλήσω
Σὲ βάθος ποῦ δὲν ἔπιασε ποτὲ
Σκοντήλι τὸ βιβλίο μου.—

(Κατανυχτικὴ μουσική. Ξανάρχεται ὁ Ἀριελ· κατόπι του ὁ Ἀλόνσος μὲ ἔξωφρενικὸ φέρσιμο, συντροφεμένος ἀπὸ τὸ Γονζάλο· ὁ Σεβαστιανὸς καὶ ὁ Ἀντώνιος στὴν ἤδια κατάσταση συντροφεμένοι ἀπὸ τὸν Ἀδριανὸ καὶ τὸ Φραγκίσκο· ὅλοι μπαίνουν μέσα στὸν περιγράφο πονχε κάμει ὁ Πρόσπερος καὶ στέκονται ἐκεῖ μαργεμένοι· κι' ὁ Πρόσπερος βλέποντας τὸ λέει :)

"Ἐνας σεμνὸς σκοπὸς κ' ἡ πλιὸ καλὴ
Κάθε ξεβδελλωμένης φαντασίας
Παρηγοριὰ ἀς γιατρέψουν τὰ μυαλά σου
Ποῦ ἄχρηστα τώρα μὲς στὸ καύκαλό σου
Βράζουν! Αὐτὸν σταθεῖτε, τὶ σᾶς δένει
Τὸ ξόρκι μου.—Γονζάλε τίμιε καὶ ἄγιε
Τὰ μάτια μου ποῦ τέλεια συνταιριάζουν
Μὲ τὴν εἰδὴ τῶν ἐδικῶν σου χύνουν
Δάκρυα συντροφικά.—Γοργὰ τὰ μάγια
Λυῶνται, κι' ὅπως ἡ αὐγὴ κρυφὰ προβαίνει
Λυόνονταις τὴ μαυρίλα τῆς νυκτός,
Ομοίως τὰ λογικά τους δλονένα
Χαράζοντας ἀρχίζουν νὰ σκορπῶν
Τὴν τυφλὴ καταχνιὰ ποῦ τοὺς σκεπάζει
Τὸν πλὴν ξάστερο νοῦ.—Καλὲ Γονζάλε,
Ἄδολε λυτρωτὴ μου, κι' αὐλικὲ
Πιστὲ τοῦ Κύριού σου, θὰ πλρώσω
Τὲς χάρες σου μὲ λόγο κ' ἔργο σπίτι. —
Πάρα ἀσπλαχνὸς ἔδείχτηκες, Ἀλόνσε,
Μ' ἐμένα καὶ τὴν κόρη μου· ὁ ἀδερφός σου
Στὴν πράξη ἥταν πρωταίτιος· γι' αὐτὸ τώρα,
Σεβαστιανέ, παιδεύεσαι! 'Ως καὶ σύ,
Σάρκα δική μου κ' αἴμα μου, ἀδερφός μου,
Πῶθρεφες στὴν καρδιά σου φιλαρχία
Κ' ἔδιωξες τὴ συμπόνια καὶ τὸ σπλάχνος
Τὸ φυσικό, καὶ πούθελες μαζῆ
Μὲ τὸ Σεβαστιανὸ (γιὰ τοῦτο τώρα
Γρικᾶ μέσα του αὐτὸς ἀψύντα τυφάγνια)
Νὰ σκοτώσετε ἔδὼ τὸ βασιλῆα σας,—
Σὲ συχωρῶ ὅσο ἀπάνθρωπος κι' ἀν ἥσουν!—
Αρχίζει νὰ φουσκώνει ἡ νόησή τους

Καὶ σὲ λίγο ἡ πλημμύρα ποῦ σιμόνει
Τοῦ νοῦ τὰ περιγιάλια θὰ γιομίσει
Ποῦ βουρκωμένα κι' ἄπαστρα εἶναι ἀκόμη.
Κανένας ἀπὸ αὐτούς, κι' ἂς μὲ κοιτάζοντα,
Ποιὸς εἶμαι δὲ μὲ ξέρει.—Πήγαινε, Ἀριελ,
Τὸ σκοῦφο νὰ μοῦ φέρεις καὶ τὴ σπάθα
Ἄπ' τὸ κελλί μου. (Φεύγει ὁ Ἀριελ). Θὰ φανερωθῶ
Καὶ θὰ δειχτῶ μπροστά τους ὅπως ἥμουν
Ἄλλοτες δούκας τοῦ Μιλάνου!— Πνέμα,
Γλίγωρα!—Θᾶσαι ἐλεύθερο σὲ λίγο.

(Ξανάρχεται τραγουδῶντας ὁ Ἀριελ καὶ βοηθάει τὸν Πρόσπερο νὰ στόλιστει).

ΑΡΙΕΛ. Ὁθε ἡ μέλισσα κι' ἔγῳ

Τὸ γλυκὸ ζουμὶ μυῖδω,
Στοῦ βοϊδόγλωσσον ἀκκουμπῶ
Τάνθι γιά να κοιμηθῶ,
Σὰν τῆς σκλώπας αὐτιαστῶ
Τὸ μουγγὸ τὸ φωνατό.
Νυχτερίδα στὸ φτερό
Μὲ σηκόνει καὶ πετῶ
Μὲ τὸν ὕμιορφον καιρὸ
Μὲ χαρὰ ξεκυνηγῶ,
Ω χαρὰ χαρὰ γρικῶ!
Κάτου ἀπ' τὸ λούλουδο τὸ κρεμασμένο
Ἄπ' τὸ κλωνάρι του, τώρα θὰ μένω.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Χαριτωμένε μου, Ἀριελ, θὰ μοῦ λείψεις,
Τὴ λευτεριὰ ὅμως πρέπει νὰ σου δώσω!
Ἐτσι, ἔτσι! (*) —Τοέχα ἀθέατος ὅπως εἶσαι
Στὸ πλοῦ τοῦ βασιλέα, ἀποκοιμημένους
Θὰ βρεῖς τοὺς ναῦτες κάτου ἀπ' τὴν κουβέρτα,
Κι' ἀφοῦ ξυπνήσεις ὁ πλοιάρχος κι' ὁ ποδότης
Κάμε τους στανικῶς ἐδὼ νάρθοῦν,
Κ' εντύς, παρακαλῶ σε.

ΑΡΙΕΛ. Καταπίνω

Μπροστά μου τὸν ἀγέρα καὶ γυρίζω

Πριχοῦ ὁ σφυγμός σου δυὸ φορές χτυπήσει. (Ο Ἀριελ φεύγει.)
ΤΟΝΖ. Τὰ βάσανα, ὅλη σύγχυση, ἡ τρομάρα
Τὰ θάματα ἐδὼ πέρα κατοικοῦν!
Δύναμη οὐράνια ἀπὸ τὸν τόπο τοῦτον
Τὸ φοβερὸ ἄς μᾶς βγάλει!

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ίδες! Μπροστά σου,
Αφέντη βασιλέα, εἶναι ὁ ἀδικημένος
Ο Πρόσπερος, ὁ δούκας τοῦ Μιλάνου.
Καὶ γιὰ νᾶσαι πλιὸ βέβαιος πῶς μαζῆ σου
Πρίγκηπας τώρα ζωντανὸς μιλεῖ,
Ἄπὸ καρδιᾶς σου λέω γάγκαλιάζοντάς σε
Καλῶς ἥρθες καὶ σὺ καὶ ἡ συντροφιά σου.

(*) Τὰ λόγια αὐτὰ λέγονται στὸ ντύσιμο τοῦ Πρόσπερου.

ΑΛΟΝΣ. "Αν είσαι ἔκεινος ή ὅχι, ή ἂν είσαι ἀνούσιο
Φάντασμα γιὰ νὰ μείνω γελασμένος,
"Οπως καὶ πρίν, δὲν ξέρω. Ναι, ὁ σφυγμός σου
Χιυπᾶ σὺ νάταν ἀπὸ σάρκα κ' αἷμα,
Κι' ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ σ' εἶδα λιγοστεύει
"Ο πόνος τῆς καρδιᾶς μου, ποῦ μ' ἔκεινον
"Η τρέλλα μὲ συνέπαιρε, φοβοῦμαι,
Μ' ἂν ὅ, τι βλέπω ἀληθινὸν εἴναι κάποια
Παράξενη ἴστορία γιὰ ἔξήγησή του
Γυρεύει.—"Απ' τὸ δουκάτο σου τραβιέμαι,
Καὶ γιὰ τὲς ἀδικιὲς ποῦ σούχω κάμει
Συμπάθειο σοῦ ζητῶ. Μὰ πῶς μπορεῖ
"Ο Πρόσπερος νὰ ζεῖ καὶ νάναι ἐδώ ;

ΠΡΟΣΠΕΡ. Φίλε μου εὐγενικέ, ἄφησέ με πρῶτα
Νὰ φιλήσω τὰ γέρα σου, ή τιμή σου
Μέτρο δὲν ἔχει κι' ὅρια !

ΓΟΝΖ. "Αν εἶναι ἥ ὅχι
"Αληθινὸν ὅ, τι βλέπω, δὲν ὅμονω.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Οἱ πλάνες, ποῦ δοκίμασες σὲ τοῦτο
Τὸ νησί, δὲ σ' ἀφίνουν νὰ πιστέψεις
Οὔτε τὰ βέβαια πράματα ! Κύριοί μου,
"Ολοὶ σας καλῶς ἥρθατε ! (Κατὰ μέρος στὸ Σεβαστιανὸν καὶ τὸν
Ἀντώνιο). Μὰ ἐσᾶς,
"Ωραῖο ζευγάρι ! Θὰ μποροῦσα, Κύριοι,
"Αν τοῦθελα, τῆς χάρος του νὰ σύρω
"Απάνου σας τὸ ἀράθυμο τὸ βλέμμα
Καὶ νὰ σᾶς ἀποδεῖξω ἐγὼ προδότες !
Μὰ δὲ σᾶς φανερόνω γιὰ τὴν ὥρα.

ΣΕΒΑΣΤ. (κατὰ μέρος). "Ο πειρασμὸς μιλεῖ ἀπὸ μέσα του !
ΠΡΟΣΠΕΡ. "Οχι !—

"Οσο γιὰ ἐσένα, κάκιστε, ποῦ ἂν ἵσως
Σ' ὄνομαζα ἀδερφὸν θάκα μολέψει
Τὰ χεῖλη μου—τὸ κρῆμα σου τὸ ἀχρεῖο
Σ' τὸ συχωρῶ ! τελείως σ' τὸ συχωρῶ,
Μόνο ἀπὸ σὲ ζητῶ τὴ δουκαρχία,
Ποῦ, τὸ γνωρίζω, στανικῶς μονάχα
Θὰ μοῦ τὴν ξαναδώσεις !

ΑΛΟΝΣ. "Αν ἐσὺ εἶσαι
"Ο Πρόσπερος, καθέκαστα διηγήσου
Τοῦ λυτρωμοῦ σου πές μου πῶς ενρέθης
Μὲ μᾶς ποῦ ἐσυντριψτήκαμε τρεῖς ὥρες
Πρωτήτερα σ' αὐτὸ τὸ περιγιάλι,
"Οπου ἔχασα, ἄχ ! ή θύμηση μὲ σφάζει
Πικρά, τὸν ἀκριβό μου Φερδινάντο !

ΠΡΟΣΠΕΡ. Πῶς τὸ λυπιέμαι, Κύριε !
ΑΛΟΝΣ. Εἶναι γαμὸς

"Αδιόρθωτος καὶ ή ἴδια ή ὑπομονὴ
"Ομολογεῖ πῶς γιατρικὸ δὲν ξέρει.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Τὸ βοήθειο τῆς ἀντίσ, ἐγὼ νομίζω,

Δὲν γύρεψες· ἡ κάρη τῆς σ' ἔνα δμοιο

Χαμὸν θεράπιο μῶχει δώσει, κ' εἶμαι

Φχαριστημένος.

ΑΛΟΝΣ. Σὲ χαμὸ παρόμοιον;

ΠΡΟΣΠΕΡ. Μεγάλον ναὶ ἄλλο τόσο καὶ νωπόνε !

Καὶ γιὰ νὰ κάμω τοῦ χαμοῦ τὸν πόνο

Ὑποφερτόν, πολὺ πλιὸ ἀνήμπορα εἶναι

Τὰ μέσα ποῦ ἔξουσιάς ω ἀπ' ὅσα τοῦ ἵδιου

Μποροῦν νὰ δώσουν παρηγόριο. Ἐγὼ

Τὴν θυγατέρα μου ἔχασα !

ΑΛΟΝΣ. Μιὰν κόρη ;

Ἄχ, οὐφανέ ! στὴ Νάπολη κ' οἱ δύο

Βασιλῆᾶς καὶ βασίλισσα νὰ ζοῦσαν !

Ἄς ὑπαρχαν, κι' ἂς ἥμιουνα χωσμένος

Ἐγὼ στὸ βουρκοκρέββατο ὅπου ὁ γιός μου

Κοίτεται ! —Πότε ἔσν ἔχασες τὴν κόρη ;

ΠΡΟΣΠΕΡ. Σ' αὐτὴν τὴν τρικυμία ! Παρατηρῶ

Πῶς τοῦτοι οἱ κύριοι γιὰ τὸ ἀπάντημά μας

Τόσο ἀποροῦν ποῦ κατατρῶν τὸ νοῦ τους

Καὶ μεταβιᾶς πιστεύουν πῶς στ' ἀλήθεια

Τὰ μάτια τοὺς δουλεύουν, πῶς πνοὴ εἶναι

Πραγματικὰ τὰ λόγια τους, ἀλλὰ

Οσο κι' ἀν σᾶς παράτησαν τὰ φρένα,

Μείνετε βέβαιοι πῶς ἐγὼ εἶμαι ὁ Πρόσπερος,

Ἐκείνος ὁ ἵδιος δούκας τοῦ Μιλάνου

Πονῆγε διωχτεῖ, καὶ ποῦ σὲ τρόπο τέλεια

Παράξενον σὲ τοῦτο τ' ἀκρογιάλι,

Ἐδὼ ὅπου ἔναντιαγήσατε ἀπὸ τώρα,

Ἐβγῆκε γιὰ νὰ γένει ἔξουσιαστής του.

Μὰ φτάνει πλιά: γιατὶ τὸ ίστορικό μου

Εἶναι ἔνα χρονικὸ γιὰ κάθε μέρα,

Οχι γιὰ μιᾶ ἔνετηα κι' οὔτε ἀρμόζει

Σ' αὐτὴν τὴν πρώτη σμίξη.—Καλῶς ἥρθες.

Ἡ αὐλή μου εἶναι σὲ τοῦτο τὸ κελλί.

Ἐδὼ ἔχω λίγους δούλους καὶ μήτ' ἔναν

Ὑπήκοο στὸ νησί· παρακαλῶ σε,

Κοίτα ἔκει μέσα.—Αφοῦ τὴ δουκαρχία

Ξανὰ μοῦ τὴν δίνεις, σὲ πλεούνω. (Μῶχεις δώσει ξανὰ θὰ σὲ πλερώσω).

Μ' ἔνα καλὸ παρόμοιο κ' ἔνα θῆμα

Σοῦ παρουσιάζω, ποῦ ἄλλο τόσο κάνε

Θὰ σὲ καλοκαρδίσει ὅσο κ' ἐμένα

Ἡ δουκαρχία.

(Ἡ μπασιὰ τοῦ κελλιοῦ ἀνοίγεται καὶ φαίνονται ὁ Φερδινάντος καὶ ἡ Μιράντα ποῦ παίζουν ζατρίκι).

ΜΙΡΑΝΤΑ. Γλυκέ μου Κύριε, μὲ γελᾶς !

ΦΕΡΔΙΝΑΝ.

Οχι, ὅχι,

Πολυάριθμή μου ἀγάπη δὲν τὸ κάνω
Γιὰ δλον τὸν κόσμο !

ΜΙΡΑΝΤΑ. "Αν ήταν γιὰ καμπόσα
Βασίλεια, θὰ μποροῦσες νὰ μαλώσεις
Καὶ θᾶλεγα πῶς παίζεις τίμια !

ΑΛΟΝΣ. "Αν ίσως
Κι' αὐτὸν βλέπω τοῦ νησιοῦ είναι σκιόρμα,
Δυὸς φορές χάνω ἔνα ἀκριβὸς παιδί.

ΣΕΒΑΣΤ. "Ω τρισμεγάλο θῆμα !
ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Σπλαχνικιά είναι,

Κι' ἀς φοβερίζει, ή θᾶλασσα ἐγὼ ἀδίκως

Τῆς ἔδωσα κατάρα. (Ο Φερδινάντος γονατίζει μπρὸς στὸν Ἀλόνσο).

ΑΛΟΝΣ. "Ολες οἱ εὐκές

Ἐνοῦ πατέρα δόλοχαρου ἀς σὲ ζώσουν !—

Σηκώσου ! Ἐδὼ πῶς ἥρθες, πές μου ;

ΜΙΡΑΝΤΑ. "Ω θῆμα !

Ω πόσα πλάσματα ὅμορφα είναι ἐδώ,

Πόσο είναι ὡραῖο τὸ ἀνθρώπινο τὸ γένος !

Λαμπρὲ καινούργιε κόσμε, πῶχεις τέτοιο

Λαό !

ΠΡΟΣΠΕΡ. Γιὰ σὲ καινούργιος είναι !

ΑΛΟΝΣ. Ποιὰ είναι

Η κόρη ἐκείνη ποῦ ἔπαιζε μαζῆ σου ;

Ἀπὸ τρεῖς ὥρες τὸ πολὺ πολὺ

Μπορεῖς νὰ τὴ γνωρίζεις μήπως είναι

Η θιὰ ποῦ μᾶς χώρισε καὶ πάλι

Μᾶς ἔνωσε ;

ΦΕΡΔΙΝΑΝ. Θυητὴ είναι, μὰ μὰ πρόνοια

Ἀθάνατη τὴ διόρισε δική μου.

Τὴ διάλεξα τὴν ὥρα ποῦ δὲ μπόρεια

Τὸ λόγο τοῦ πατέρα μου νὰ πάρω,

Οὐδὲ ἔλεγα πῶς εἶχα πλιὰ πατέρα.

Κόρη είναι τοῦ περίφημου τοῦ δούκα

Τοῦ Μιλάνου ποῦ ἐγὼ τόσες φορές

Τὲς δόξες του εἶχα ἀκούσει μὰ ποτέ μου

Δὲν εἶχα ἰδεῖ, καὶ ποῦ ἔλαβα ἀπὸ κεῖνον

Μιὰ δεύτερη ζωή, κι' αὐτὴ ἡ κυρία

Γιὰ μὲ τὸν κάνει δεύτερον πατέρα.

ΑΛΟΝΣ. Είμαι κ' ἐγὼ δικός της. Μὰ ἄχ ! "Ω πόσο

Παράξενα βαρεῖ ποῦ ἐγὼ συμπάθειο

Ἄπ' τὸ παιδί μου πρέπει νὰ ζητήσω.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Πάψε ἔδω, Κύριε, περασμένη θλύψη

Τὴ θύμησή μας τώρα ἀς μὴ βαρύνει.

ΓΟΝΖ. "Εκλαιγα ἐγὼ ἀπὸ μέσα μου, εἰδὲ μὴ

Θάχα μιλήσει ἀπὸ ὥρα.—Χαμηλῶστε

Τὸ βλέμμα σας, Θεοί, κ' ἔνα στεφάνι

Βλοημένο ρίχτε ἀπάνου τους, τὶ ἐσεῖς

Χαράξατε τὸ δρόμο ποῦ ἔδω πέρα

Μᾶς ἔφερε.

ΑΛΟΝΣ. Ἐγώ λέω, Γονζάλε : Ἀμήν !
ΓΟΝΖ. Ἀπ' τὸ Μιλάνο τοῦ Μιλάνου ὁ δούκας

Διώχτηκε γιὰ νὰ γένουν βασιληάδες
Στὴ Νάπολη οἱ βλαστοί του ! Ἀναγαλλιᾶστε
Ἀπὸ χαρὰ ἀσυνίθιστη καὶ ἀπάνου
Σὲ στῦλους μαρμαρένιους γράφετε το !
Σ' ἔνα ταξεῖδι ἡ Κλαριμπέλλα εὐρῆκε
Στὸ Τούνιζ ἄντρα, ταῖρι ὁ Φερδινάντος,
Τ' ἀδέρφι της, ἐκεὶ ποῦ ἥτουν χαμένος,
Σ' ἔνα φτωχὸν τησὶ τῇ δουκαρχίᾳ
Ὁ Πρόσπερος, καὶ τὸν ἔαυτό μας ὅλοι,
Ὄταν κανεὶς δὲν ἥταν στὸν ἔαυτό του.

ΑΛΟΝΣ. (στὸ Φερδ. καὶ τὴ Μιλ.) Δώσετε μου τὰ χέρια σας.—Γιὰ πάντα
Καημὸς καὶ θλύψῃ ἀσ σφίγγουν τὴν καρδιὰ
Ἐκείνου ποῦ δὲ θέλει τὴ χαρά σας.

ΓΟΝΖ. Ἀμήν, ἀμήν !

(Ξανάρχεται ὁ Ἀριελ. μὲ τὸν καπετάνιο καὶ τὸν ποδότη ποῦ τρομα-
σμένοι ἀκολουθοῦν).

Ὥα κοίτα, κοίτα, Κύριε !

Δικοί μας κι' ἄλλοι ! Τῷχα προφητέψει
Πῶς στὴ στερειὰ κρεμάλα ἀκόμα ἀν ἥταν
Τὸ μοῦτρο αὐτὸ δὲ θὰ πνιγότουν. Τώρα,
Βλάστημο πρᾶμα, πώδιωξες τὴ χάρη
Τοῦ θεοῦ μὲ τοὺς ὄρκους σου ἀπ' τὸ πλοῖο,
Στὴ στέγνη πλιὰ νὰ διμόνεις δὲν κατέχεις !
Στὴ γῆς τὴ γλῶσσα σου ἔχασες ! Τί νέα ;

ΠΟΔΟΤ. Τὸ νέο τὸ πλιὸ καλὸ εἶναι ποῦ ἔδω πέρα
Ενδήκαμε γερὸν τὸ βασιλῆα μας
Κι' ὅλην τὴ συντροφιά· τὸ δεύτερο εἶναι
Πῶς τὸ καράβι, ποῦ τρεῖς ὕρες πρὶν
Τῷχαμε ἀποφασίσει συντριμμένο,
Εἶναι ἄβλαβο κι' ἀκέραιο καὶ μήτε ἔνα
Ἄρμενο δὲν τοῦ λείπει καθὼς ἥταν
Σὰ μπήκαμε στὴ θάλασσα.

ΑΡΙΕΛ. (κατὰ μέρος στὸν Πρόσπερο). Ὁλα τοῦτα
Τάκαμα ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ σ' ἔχω ἀφήσει.

ΠΡΟΣΠΕΡ. (κατὰ μέρος στὸν Ἀριελ). Πιδέξιο πνέμα !

ΑΛΟΝΣ. Φυσικὰ δὲν εἶναι

Πράματα αὐτὰ ποῦ γίνονται, κι' ὅλοένα

Περσεύει τὸ παράξενο.—Ἐδώ πέρα

Πῶς ἥρθατε ;

ΠΟΔΟΤ. Ἐν ἐπίστευα, Κύριέ μου

Πῶς βέβαια εἴμαι ξυπνός, θὺ προσπαθοῦσα

Νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ.—Ἐκοιμώμαστε νεκροί,

“Ολοι, δὲν ξέρω πῶς σωρὸ ἀπὸ κάτου

‘Απ' τὴν κουβέρτα, ὅπου ἀπὸ τώρα μόλις

Διάφορες καὶ παράξενες ἀντάρες,

Οὐδὲ λιάσματα, μουγγρίσματα, σκουσμοί,
”Αλυσσοί ποῦ ἐσερνόνταν κι’ ἄλλοι μύριοι
Κρότοι, ὅλοι φοβεροί, μᾶς ἔξυπνησαν.
”Ἐλεύτεροι μὲ μιάς ! Κ’ εἴδαμε ἐκεῖ
’Αχάλαστο τελείως κι’ ἀρματωμένο
Τὸ ὠραιό, καλό, βασιλικό μας πλοϊο.
Πηδοῦσε δὲ καπετάνιος βλέποντάς το.
Μὰ ἄξαφνα σὰν στὰ δνείρατα, ἀν δρίζεις,
Οἱ δυό μας χωριστήκαμε ἀπ’ τοὺς ἄλλους
Κι’ ἄλλοι ἐδὼ βρεθήκαμε.

ΑΡΙΕΛ. (κατὰ μέρος στὸν Πρόστερο). Σοῦ ἀρέσει ;

ΠΡΟΣΠΕΡ. (κατὰ μέρος στὸν ”Αριελ”). ”Αξει θεληματάρη μου, θὰ λάβεις
Τὴ λευτεριά.

ΑΛΟΝΣ. Ποτὲ ἄνθρωπος παρόμοιο

Λαβύρινθο δὲν πάτησε ! καὶ ὑπάρχει
Μέσα σ’ αὐτὰ ποῦ γένονται ἐδὼ πέρα
Κάτι πολὺ περσότερο παιδά
Σ’ ἐκεῖνα ποῦ δύηγός μας εἶναι ἡ φύση.
Πρέπει νὰ μᾶς φωτίσει ἔνα μαντεῖο.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Μήν τυραγνᾶς, ἀφέντη μου, τὸ νοῦ σου

Μετρῶντας τὰ παράξενα ποῦ βλέπεις.
Σὰν ἔρθει ἡ ὥρα, καὶ θαρθεῖ σὲ λίγο,
”Ενα πρός ἔνα ἔγω θὰ σᾶς ξηγήσω
”Ο, τι ἔλαχε νὰ ίδειτε, κ’ εὔλογα ὅλα
Θὰ σᾶς φανοῦν. Καλοκαρδίστε ὡς τόσο
Καὶ μὴν ἀνησυχάτε. (Κατὰ μέρος στὸν ”Αριελ”). ”Εδὼ ἔλα, Πνέμα,
Μαζῆ μὲ τοὺς συντρόφους του τὸν Κάλιμπαν
Λευτέρωσε, καὶ διάλυσε τὰ μάγια. (Ο ”Αριελ φεύγει).
”Η χάρη σου τί κάνει ; ”Ακόμη λείπουν
”Απ’ τὴ συντροφιά σου κάτι λίγον
”Ιδιότροπα παιδιά λησμονημένα.
(Ξανάρχεται δὲ ”Αριελ σπρώχνοντας μπροστά του τὸν Κάλιμπαν, τὸ
Στέφανο καὶ τὸν Τρίγκουλο ντυμένους μὲ τὰ κλεμμένα φορέματα).

ΣΤΕΦΑΝ. Κάθε ἄνθρωπος ἂς μηχανεύεται γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους κι’
ἄς μὴ γνοιάζεται γιὰ τὸν ἕαυτό του, γιατὶ τὰ πάντα εἶναι τύχη.
Κουράγιο, λυγερὸ τέρας ! Κουράγιο !

ΤΡΙΓΚΟΥΛ. ”Αν αὐτὰ ποῦ φορῶ στὸ κουτούκι μου εἶναι πιστοὶ κατά-
σκοποι, ἐδὼ τὸ θέαμα εἶναι λαμπρό.

ΚΑΛΙΜΠ. ”Ω Σέτεβε ! τί πνέματα στ’ ἄλήθεια
Περήφανα ! τί ωραία πούναι ντυμένος
”Ο ἀφέντης μου ! ”Αχ ! θὰ μ’ εύρει ἡ τιμωρία.

ΣΕΒΑΣΤ. Χά, χά !

Τί πράματα εἶναι αὐτά, Κύριέ μου ’Αντώνιε ;
Μὲ χρήματα ἀγοράζονται ;

ΑΝΤΩΝ. Νομῆς
Τόνα εἶναι ψάρι ἀληθινὸ καὶ βέβαια
Γιὰ πούλημα.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Τηρᾶτε, Κύριοι μου,

Τὴν ντυμασιά τους, κ' ἔπειτα μοῦ λέτε
Ἄντοι τοῦ σημειωμένου
Ἡ μάννα του ἥταν μάγισσα καὶ τόσο
Δυνατή, ποῦ μποροῦσε ν' ἀντισκόφτει
Τὸ φεγγάρι, νὰ κάνει νὰ τραβιέται
Καὶ νὰ φουσκώνει ἡ θάλασσα, νὰ παίρνει
Χωρὶς νὰ θέλει αὐτὸ τῇ δύναμή του.
Μαζῆ κ' οἱ τρεῖς τους μ' ἔχλεψαν, καὶ τοῦτος
Ο μοῦλος τοῦ διαβόλου, (τέτοιος εἶναι !)
Συνόμωσε μ' αὐτοὺς νὰ μὲ σκοτώσει.
Γνωρίζετε τοὺς δυό, δικοί σας εἶναι.
Τὸ κολασμένο αὐτό, τὸ λέω δικό μου.

ΚΑΛΙΜΠ. Τὶ τσιμπησίες θανάσιμες προσμένω !

ΑΛΟΝΣ. Ό Στέφανος ! δέ μέθυσος κελλάρης μου.

ΣΕΒΑΣΤ. Μεθάει καὶ τώρα ποῦ ηὗρε τὸ κρασί ;

ΑΛΟΝΣ. Κι' δέ Τούγκουλος ! τόσο ὠρμος ποῦ δὲ στέκει

Στὰ πόδια του.—Τὸ ἀνάνατο ποτὸ

Ποῦ ἔχοισσας τὴν ὄψη τους, ποῦ εὑρέθη ;

Πῶς τόσο ωραῖα παστώθηκες ἐσύ ;

ΤΡΙΓΚΟΥΛΑ. Ἐπαστώθηκα τόσο πολὺ καλὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ σ' ἄφησα, ποῦ, φρούμαι, ἡ ἀρμούρα ποτὲ δὲ θὰ φύγει ἀπὸ τὰ κόκκαλά μου. Δὲ σκιάζομαι πλιὰ τὴ μῆγα μὴ μὲ τσιμπήσει.

ΣΕΒΑΣΤ. Αἴ Στέφανε ! πῶς πᾶς ;

ΣΤΕΦΑΝ. Ω μὴ γγίξεις ! δὲν εἶμαι δέ Στέφανος πλιά, παρὰ πασώκορφα ἔνας ζαθονεύοντος.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ἡθελεις, νοικοκύρη, βασιλέας

Νὰ γένεις τοῦ νησιοῦ !

ΣΤΕΦΑΝ. Αἵματοβαμμένος

Θάμουνα βασιλέας.

ΑΛΟΝΣ. (δείχνοντας τὸν Κάλιμπαν). Ποτὲ δὲν εἶδα

Πλάσμα τόσο παράξενο !

ΠΡΟΣΠΕΡ. Ἀλλο τόσο

Ἀνάποδα εἶναι τὰ φερσίματά του

Οσο καὶ τὸ κορμί του. — Στὸ κελλί μου

Μαζῆ μὲ τοὺς συντρόφους σου ἄγιε, σκλάβε,

Κι' ἀν θὰ σᾶς συμπαθήσω, ὅσδο μπορεῖτε

Ομορφα συγνοίστε το.

ΚΑΛΙΜΠ. Ναί, ναί !

Καὶ φρόνιμος ἀπόδω καὶ μπροστὰ

Θάμαι καὶ θὰ πασκίσω νὰ κερδίσω

Τὸ σπλάχνος σου ! — Τρικούβερτο φορτίκι

Ημουνα ἔγω ! νὰ πάρω γιὰ θιό μου

Ἐκείνον τὸ μεθούα καὶ νὰ λατρεύω

Ἐναν τρελλὸν ἀνέμιαλον.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Αμε, φύγε !

ΑΛΟΝΣ. Πηγαίνετε καὶ βάλτε αὐτὰ τὰ ροῦχα

Ἐκεῖ ὅπου τάχετε εὔρει.

ΣΕΒΑΣΤ.

² Η κάλλιο κλέψει. (Ο Στέφανος και ο Τρύ-

κουλος φεύγουν).

ΠΡΟΣΠΕΡ. Κύριε, καλῶ τὴ Μεγαλειότητά σου
Κι' ὅλην τὴ συνοδία σου στὸ φτωχὸ μου
Κελλὶ ν' ἀναπαυτεῖτε αὐτὴν τῇ νύχτᾳ.
Ποῦ θὰ ξοδιάσω μέρος τῆς μὲ μία
Κουβέντα τόσο ἰδιότοπη, ὅστε οἱ ὁρες
Γοργὰ θὰ φύγουν βέβαια· τῆς ζωῆς μου
Θὰ εἰπῶ τὴν ιστορία κι' ὅσα μου ἐλάχαν
Ἄπ' τὴν ἡμέρα ποῦ ἥρθα στὸ νησί.
Καὶ τὸ πρῶτον στὸ πλοῖο σας θὰ σᾶς φέρω
Κ' εἶσι στεργνὰ στὴ Νάπολι, ὅπου ἐλπίζω
Νὰ ἴδω τῶν δύο ἀκριβῶν μου ἀγαπημένων
Τὴν εὐλογία τοῦ γάμου κι' ἀποκεῖ
Ἄποτραβιέμαι στὸ Μιλάνο μου δην
Κάθε μου τρίτη σκέψη θάναι ὁ τάφος.
ΑΛΟΝΣ. Ἐχω πόθο ν' ἀκούσω τῆς ζωῆς σου
Τὴν ιστορία ποῦ βέβαια θὰ σκλαβόνει
Παραξένα τ' αὐτιά.

ΠΡΟΣΠΕΡ. Θὰ φανερώσω
Τὰ πάντα καὶ σᾶς τάχω βολικούς
Ἀνέμους, πέλαγα ἥσυχα καὶ τόσο
Γοργὰ παννιὰ ποῦ δύσισθ θὰ μείνει
Μακριὰ πολὺ ὁ βασιλικός σου ὁ στόλος.—
Ἄριελ, πουλί μου, αὐτὸδ εἶναι τώρα τὸ ἔργο σου·
Στερονά μὲ τὰ Στοιχεῖα! Τὴ λευτεριὰ
Χαιρόσουν! Γειά σου! — Ἀν ἀγαπᾶτε, δοίστε. (Φεύγουν).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

(τὸν ἀπαγγέλνει ὁ Πρόσπερος).

"Ολα μου τὰ μαγικὰ
Ἐχαλάσσαν τώρα πλιά,
Καὶ μονάχα ἡ δύναμι μου,
Πούνται λίγη, εἶναι δική μου.
Καὶ κλεισμένος πρόπει ἔγω
Φύσικὰ νὰ μείνω ἔδω,
"Αν στὴ Νάπολη μαζῆ σας
Δὲν ἐρθῶ. Μὰ ἡ θέλησή σας,
Τώρα ποῦ ἐσυμπάθησα
Καὶ στὸ θρόνο ἐκάθισα,
Μὲ γητείες δὲ θὰ μ' ἀφήσει
Στὸ γυμνὸ τὸ ἐρημονῆσι.
"Ας μοῦ δώσουν τὰ καλὰ

Χέρια σας τὴ λευτεριὰ
Κι ἀς μοῦ λύσουν τὰ δεσμά μου·
Κ' ἀς φουσκώσει τὰ παννιά μου
Ἡ γλυκειά σας ἡ πνοή,
Ο σκοπός μου εἰδὲ καὶ μή,
Ποῦ ἥταν νὰ σᾶς διασκεδάζω
Πάει χαμένος. Δὲν προστάζω
Τώρα πλιὰ τὰ ξωτικά
Καὶ δὲν ἔχω μαγικά,
Καὶ θὰ σώσω ἀπελπισμένα
Ἄν δὲν κάμετε γιὰ μένα
Δέησες καὶ προσευκές,
Ποῦ ἀπολέμητες αὐτὲς
Τὸ θεῖο σπλάχνος μᾶς σκλαβόνουν
Κι ἀπ' τὰ κρίματα λυτρόνουν.
Δώσετε μου ἐλευτεριὰ
Τώρα μὲ καλὴ καρδιά,
Ἐτσι ὁ θεὸς νὰ συμπαθήσει
Οσο τούχετε ἀμαρτήσει.

ΚΕΡΚΥΡΑ 30 ΑΠΡ. 1914.